

FREE
Gourmet Garden
with purchase
of 2 books!

Overload

LINDA

New York Times bestselling author

HOWARD

Of a Man Answers

MERLINE LOVELACE

Overload

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9

Giới thiệu

Đó là một ngày rất nóng nực để làm việc ở trong văn phòng. Tuy nhiên, Elizabeth Major đang làm một bản thiết kế quan trọng nên cô quá bận rộn để chú ý tới thời gian cũng như bản dự báo về thời tiết trong ngày trên radio. Cũng vì cô đã dành cả một ngày dài trong phòng làm việc nên không biết rằng chỉ còn lại 2 người ở lại trong tòa nhà này là cô và Tom Quinlan.

Đột nhiên, tòa nhà nơi cô làm việc rơi vào tình trạng tối om vì sự cố mất điện trên toàn thành phố. Tòa nhà tự động đóng cửa và khóa lại. Cùng với sự thất vọng của mình, Elizabeth biết rằng cô cần phải hợp tác với Tom để có thể sống sót qua sự cố này.

Trước đó, cô đã cố tránh né Tom càng nhiều càng tốt. Cô và Tom đã có một mối quan hệ vào một năm trước. Nhưng cô đã phá vỡ mối quan hệ đó khi cô phát hiện ra rằng Tom đã hoàn toàn chiếm giữ được cả thể xác lẫn tâm hồn cô và việc đó đã chi phối cuộc sống của cô trong khi cô chẳng hề hay biết điều gì về cuộc sống của anh.

Cô cũng chỉ vừa mới kết thúc mối quan hệ với người chồng cũ. Hiện tại, cô không muốn cuộc sống của mình ở ngoài vòng kiểm soát một lần nữa. Vì vậy, cô đã kết thúc mối quan hệ với Tom mà không có lấy một lời giải thích. Cũng kể từ đó cô cố gắng lẫn tránh anh mặc dù họ làm việc trong cùng một tòa nhà.

Và rồi sự cố ở nơi làm việc khiến họ phải ở bên nhau và cùng vượt qua nó. Một lần nữa sợi dây số phận đã kéo họ lại gần nhau. Liệu rằng lần này tình yêu đích thực có giúp họ được ở bên nhau mãi mãi...?

Chương 1

Thứ năm, ngày 21 tháng 7

Trời nóng, ngay cả ở Dallas.

Vĩa hè nóng đến cháy khét làm khô quéo đi lớp da mỏng trên đôi giày của Elizabeth Major, buộc cô phải khấn trương lên dù đó là một nỗ lực để di chuyển trong cái nhiệt độ khó thở này. Tòa văn phòng xinh đẹp nơi cô làm việc không có nơi đậu xe riêng, những người thợ xây đã nghĩ nó không cần thiết, vì đã có sẵn một bãi đỗ xe ngay bên kia đường. Mỗi khi Elizabeth băng qua đường trong cơn mưa, và mỗi khi cô mạo hiểm việc bị nướng cháy lên khi qua đường bởi luồng khí nóng, cô thề rằng cô sẽ bắt đầu đi tìm chỗ đặt văn phòng khác. Cô luôn thay đổi ý kiến rất nhanh, nhưng những suy nghĩ đó vẫn khiến cô cảm thấy tốt hơn khi biết rằng mình có quyền trong việc thay đổi vị trí văn phòng.

Ngoại trừ vị trí của bãi đỗ xe, tòa nhà rất hoàn hảo. Nó mới chỉ hai năm tuổi, và vừa quyến rũ mà vẫn tiện lợi. Cách phối màu trong tiền sảnh là sự pha trộn dễ chịu giữa màu xám, hoa cà và màu trắng, gây ấn tượng chính xác về sự cân bằng giữa nam tính và nữ tính, vì vậy cả hai giới đều cảm thấy khá thoải mái. Cây cối tươi tốt được chăm sóc rất cẩn thận bởi dịch vụ chuyên nghiệp tạo cảm giác mát mẻ và rộng rãi. Thang máy nhiều và nhanh và, cho đến tận lúc này thì đáng tin cậy. Văn phòng của cô trước kia ở trong một cao ốc cũ kỹ nơi thang máy chật hẹp và thất thường, Elizabeth do đó đánh giá cao gấp đôi chất lượng tòa nhà bây giờ.

Dịch vụ bảo vệ riêng phụ trách vấn đề an ninh, với một người đàn ông ở tại bàn tiền sảnh cho hai ca, từ sáu giờ sáng đến mười giờ đêm, khi hiện tại không có một công ty nào trong tòa nhà làm việc ba ca. Bất kỳ ai muốn tới sớm hơn sáu giờ hoặc ở lại trễ hơn mười giờ phải cho bộ phận bảo vệ biết. Có tin đồn cho rằng hãng xử lý dữ liệu trên tầng mười đang cân nhắc đến việc làm trọn ba ca, và nếu chuyện đó xảy ra thì bộ phận bảo vệ có trách nhiệm làm việc suốt ngày đêm. Cho đến lúc đó, tòa nhà được khóa chặt lúc 10 giờ đêm vào các ngày trong tuần và vào lúc 6 giờ chiều các ngày cuối tuần.

Cô đẩy cánh cửa đầu tiên và thở dài khuây khỏa khi luồng không khí mát mẻ xông tới chào đón cô, làm sạch khuôn mặt nóng hổi, bốc hơi những giọt mồ hôi khó chịu được hình thành trong thời gian cô đậu xe và đi qua đường. Khi cô vào trong tiền sảnh băng qua cánh cửa kính nặng nề thứ hai, toàn bộ lợi ích của điều hòa không khí cuộn xoáy xung quanh cô, làm cho cô rung mình không kiểm soát được trong đúng một giây. Quần ống dính sát vào đôi chân ẩm ướt của cô một cách không thoải mái, và giờ thì cảm giác lạnh và ẩm làm cô nhăn mặt. Mặc cho tất cả, dù thế nào thì cô vẫn vui sướng khi băng qua tiền sảnh đến dãy thang máy.

Một người đàn ông to lớn, nhếch nhác, với vẻ ngoài của một gã trai ham phóng xe máy, vào thang máy ngay trước cô. Ngay lập tức cảnh giác và thận trọng, Elizabeth chuyển túi đeo sang vai trái, để bàn tay phải không bị vướng víu, trong khi cô bước vào và ngay lập tức quay qua ấn mạnh nút tầng năm, chỉ để thấy bàn tay chai sạn của người đàn ông to lớn đã nhấn nút rồi. Cô mỉm cười mơ hồ, những người tử tế thì không nghĩ về nhau với sự cảnh giác trong thang máy, như với người đàn ông to lớn này, rồi cô kiên quyết giữ cái nhìn chăm chăm của mình trên cánh cửa phía trước mặt khi họ được đưa đi im lặng và nhanh chóng đến tầng năm. Nhưng cô thư giãn một chút vì nếu anh tới tầng năm, anh ta chắc chắn thu hút sự chú ý bằng cách này hay cách khác của công ty an ninh Quinlan.

Cô bước ra ngoài, và anh ở ngay sau gót chân cô khi cô bước đều suốt hành lang. Văn phòng của cô ở bên trái, sự thanh lịch bên trong được bộc lộ ra bởi những cánh cửa sổ khổng lồ, và cô nhìn thấy thư ký của mình, Chickie, trở về đúng giờ từ bữa trưa. Không chỉ như thế, Chickie

nhìn lên và quan sát cô bước vào đại sảnh. Hoặc đúng hơn là, cô ấy đang quan sát người đàn ông ở sau cô. Elizabeth có thể nhìn thấy đôi mắt lớn tối màu của Chickie dán chặt lên người đàn ông to lớn và mở to một cách quẩn rũ.

Elizabeth mở cửa văn phòng. Gã xe máy, không hề ngừng lại, từ hướng cô đứng trực tiếp băng qua đại sảnh, mở cửa tới công ty an ninh Quinlan. Công ty an ninh này không có bất kì cửa sổ nào nhìn về hướng hành lang, chỉ có một dấu hiệu kín đáo trên cánh cửa vững chắc phía ngoài. Cô đã vui mừng, với nhiều lí do cho nhiều dịp rằng nó đã không có cửa sổ ở đó. Những người đi qua cánh cửa đó thường... gây sự chú ý, đó là nói giảm nhẹ đấy nhé.

“Ôi chà”, Chickie nói, bây giờ ánh nhìn chăm chăm của cô ta trở nên nhanh chóng dán chặt vào cánh cửa đóng kín ở bên kia đại sảnh. “Cô có nhìn thấy anh ta không?”

“Tôi thấy rồi,” Elizabeth trả lời một cách khô khan.

Khẩu vị của Chickie về đàn ông, đáng tiếc, lại có khuynh hướng hướng tới loại không tinh tế. “Anh ấy mang tai nghe,” cô ta mơ màng đáp. “Và cô có nhìn thấy tóc anh ấy không?”

“Có. Nó dài thông và rối bù.”

“Ôi cái bờm của anh ta! Tôi tự hỏi lí do anh ta vào trong Quinlan.” Đôi mắt Chickie sáng bừng lên. “Có thể anh ấy là nhân viên mới thì sao!”

Elizabeth rùng mình với suy nghĩ đó, nhưng điều đó là có khả năng xảy ra. Không may mắn khi vấn đề “an ninh” trong công ty an ninh Quinlan là không xem xét đến vấn đề an ninh về mặt tài chính mà lại quan tâm đến bạo lực thể chất. Chickie, người không có đến tận một cái xương nhút nhát trong cơ thể, đã điều tra khi họ mới chuyển tới tòa nhà và phần khởi thông báo rằng Quinlan xử lý hết mọi loại an ninh, từ hệ thống an ninh đến vệ sĩ. Với cách suy nghĩ của Elizabeth, điều đó đã không dùng để giải thích cho loại người mà họ thấy đến và đi từ văn phòng của Quinlan. Khách hàng, hoặc có thể là nhân viên, rõ ràng là có một sự sắc bén thô cứng. Nếu họ là khách hàng, cô không thể hình dung được họ có đủ tiền để cung cấp cho những dịch vụ an ninh. Nếu họ là nhân viên, cô cũng như thế không tưởng tượng ra được việc khách hàng cảm thấy thoải mái xung quanh những vệ sĩ mà nhìn như những kẻ giết người khổng lồ.

Cô đã từng hẹn hò với Tom Quinlan, chủ nhân của công ty này, một thời gian vào mùa đông năm ngoái, nhưng anh đã rất kín miệng về công việc của mình, và cô đã rất thận trọng trong việc đặt câu hỏi. Thật ra, mọi thứ về Tom đều khiến cô thận trọng. Anh ta to lớn, hung hăng, một dạng đàn ông không ai điều khiển được, dễ dàng áp đảo người khác cả về tính cách lẫn hình dáng thân thể. Khi cô thấy rõ việc anh chiếm lấy cuộc sống của cô như thế nào, cô đã nhanh chóng kết thúc mối quan hệ và từ đó tìm mọi cách để tránh anh ta. Cô đã không còn mất kiểm soát với cuộc sống mình lần nữa, và Tom Quinlan đã đi quá giới hạn một khoảng cách lớn.

Chickie kéo sự chú ý của cô ta ra khỏi cánh cửa đóng kín phía bên kia đại sảnh và nhìn Elizabeth một cách mong đợi. “Well?”

Elizabeth không thể giữ được nụ cười toe toét đang chậm chậm mở rộng trên mặt cô, cũng như chiến thắng đang bùng sáng trong lòng. “Cô ấy yêu nó.”

“Cô ấy yêu nó à? Cô làm được rồi à?” Chickie hét toáng lên, nhảy chồm chồm và xoay tròn cái ghế của mình.

“Tôi đã làm được. Chúng ta sẽ bắt đầu vào tháng tới.”

Cô đã có một bữa ăn trưa với Sandra, người sở hữu một trong những gia sản lâu đời nhất ở Dallas. Sandra đã có quyết định sửa sang lại đồn điền rộng lớn của mình, và Elizabeth vừa mới giành được việc thiết kế nội thất của nó. Cô đã sở hữu công ty của mình được năm năm, và đó là công việc lớn nhất mà cô từng làm, cũng như là công việc rõ ràng nhất. Sandra Eiland yêu thích những bữa tiệc và thường xuyên tiến hành chiêu đãi; Elizabeth đã không thể trả tiền tốt hơn cho việc quảng cáo. Bảng thiết kế này nâng cô lên một đẳng cấp hoàn toàn khác của thành công.

Sự hăng hái của Chickie đến một cách nhanh chóng và hiển nhiên; cô nhảy múa xung quanh khu vực tiếp tân, mái tóc đen dài bay phấp phới. Và hò reo

“Hãy cẩn thận, Dallas, chúng ta sắp vắt kiệt sức bây giờ đây! Hôm nay là bảng thiết kế của Eiland, ngày mai - ngày mai chúng ta sẽ được làm thứ khác. Chúng ta sẽ cực kì bận rộn.”

“Tôi hi vọng thế, “ Elizabeth nói điều đó khi cô đi tới văn phòng mình.

“Không có hi vọng về chuyện đó à.” Chickie đi theo, vẫn còn nhảy múa. “Điều đó là đảm bảo đó. Điện thoại sẽ reo nhiều đến mức tôi sẽ phải có một trợ lý mất thôi. Yeah, tôi thích cái ý tưởng đó. Một người khác có thể trả lời điện thoại, và tôi sẽ săn đuổi xung quanh thành phố để tìm kiếm thứ mà cô cần cho mọi công việc sẽ trút xuống đầu chúng ta.”

“Nếu cô đi săn vòng vòng thành phố, cô sẽ không có khả năng quan sát được những người đến và đi ngang qua đại sảnh, “ Elizabeth hờ hững chỉ ra, che giấu sự thích thú của mình.

Chickie ngừng nhảy múa và trông như thể đang ngẫm nghĩ. Cô ấy coi Quinlan là kho báu bí mật được tìm ra của riêng mình về những người đàn ông thú vị, tiềm năng, hiệu quả hơn nhiều so với các quán bar độc thân.

“Vậy có thể tôi sẽ có hai trợ lý,” cô ấy cuối cùng cũng nói. “Một để trả lời điện thoại, và một để chạy vòng vòng quanh thành phố trong khi tôi ở đây và giữ cho mọi thứ được trật tự.”

Elizabeth cười thành tiếng. Chickie quả thực là dạng người hồ hởi phấn khởi mà lúc nào bạn cũng cảm nhận được niềm vui khi ở xung quanh cô ấy. Phong cách của họ bổ sung cho nhau, Elizabeth thì khô cứng, đôi khi hóm hỉnh chua cay cân bằng với bản chất tốt không lay chuyển được của Chickie. Một mặt Elizabeth cao và mảnh khảnh, Chickie thấp và đầy đặn một cách khiêu gợi. Chickie có khuynh hướng hướng tới sự ẩn tượng trong trang phục, thì Elizabeth làm dịu đi màu sắc với sự lựa chọn của riêng cô. Khách hàng không thích bị lấn át hoặc bị kiểm chế. Điều đó khó nhận thấy, nhưng sự tương phản giữa Elizabeth và Chickie trong một vài trường hợp làm thư giãn khách hàng, cam đoan với họ một lần nữa rằng họ sẽ không bị áp lực vào một phong cách mà họ không thấy thoải mái. Tất nhiên, đôi khi Elizabeth cảm thấy không thoải mái với phong cách quần áo của mình, ví dụ như hôm nay, khi mà sự nóng bức trở nên quá khốn khổ và cô sẽ hạnh phúc hơn nhiều trong quần sooc và một cái áo thun cô tông, nhưng cô phải nhủ thầm, và có thể như thật bao bọc chỗ kín của mình với cái quần ống. Nếu người ta không phát minh ra máy điều hòa nhiệt độ, cô sẽ không bao giờ làm chuyện này; chỉ việc băng qua đường trong cái nóng không thể tin được đã là một chiến công của sự chịu đựng.

Mấy chiếc vòng tay của Chickie tạo âm thanh leng keng khi cô ngồi xuống từ phía bên kia bàn của Elizabeth. “Mấy giờ cô rời đi?”

“Rời đi à?” Đôi khi mấy cuộc đàm thoại của Chickie nhảy lung tung, rất khó để theo kịp. “ Tôi vừa mới về mà.”

“Cô có bao giờ nghe đài không vậy? Cái vụ nóng bức này đang hết sức nguy hiểm. Sở y tế, hay có thể là phòng thời tiết, đang cảnh báo mọi người ở trong nhà trong suốt khoảng thời gian

nóng nhất trong ngày, uống nhiều nước, mấy thứ giống vậy. Đa số công ty chỉ mở cửa vào buổi sáng, và cho phép người của họ về nhà sớm cho nên họ sẽ không bị kẹt đường. Tôi đã kiểm tra xung quanh. Chỉ những người trong tòa nhà này thôi nhé, thì rất gần con số hai công ty trong chiều nay.”

Elizabeth quan sát tập tài liệu cô vừa mới đặt trên bàn. Cô không thể đợi để bắt đầu.

“Cô có thể về nhà bất cứ lúc nào cô muốn,” cô nói. “Tôi có vài ý tưởng về căn nhà của Eiland và tôi muốn làm việc trong khi nó vẫn còn đang rõ rệt trong đầu.”

“Tôi không có kế hoạch nào cả,” Chickie liền nói. “Tôi sẽ ở lại.”

Elizabeth yên tâm làm việc, như thường lệ, nhanh chóng trở nên chìm đắm trong công việc. Cô yêu việc thiết kế nội thất, yêu sự thách thức trong việc tạo ra căn nhà vừa đẹp vừa hữu dụng, cũng như phù hợp với cá tính từng chủ nhân căn nhà. Đối với Sandra Eiland, cô muốn thứ gì đó giữ lại phong vị của vùng Tây Nam cũ, với không gian đầy ánh sáng và rộng rãi, nhưng cũng truyền đạt được sự tinh tế đầy khéo léo của Sandra.

Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng phá vỡ sự tập trung của cô, và cô liếc nhìn đồng hồ, ngạc nhiên là đã qua ba giờ. Chickie trả lời điện thoại, giây lát sau cô nói, “Tôi sẽ tìm ra. Xin hãy chờ máy.”

Cô ấy xoay ghế để nhìn vào cánh cửa đương mở vào phòng Elizabeth.

“Đó là bộ phận bảo vệ ở tầng dưới. Ông ấy là người thay thế, không phải bộ phận bảo vệ thường trực của chúng ta, và ông ấy đang kiểm tra văn phòng, bởi vì ông ta không biết ai đang làm thường lệ. Ông ấy nói rằng hầu hết mọi người đã ra về, và ông muốn biết chúng ta còn ở lại bao lâu nữa.”

“Vì sao cô không về nhà bây giờ đi,” Elizabeth gợi ý. “Bây giờ không còn lý do cho cô ở lại nữa đâu. Và hãy nói với bảo vệ rằng tôi sẽ rời chỗ này trong vòng một tiếng nữa. Tôi muốn hoàn thành bản phác thảo này, nhưng mà việc này sẽ kéo dài không lâu đâu.”

“Tôi sẽ ở lại với cô,” Chickie nói lại lần nữa.

“Không, không cần thiết đâu. Chỉ cần bật cho tôi máy trả lời tự động. Tôi hứa là tôi sẽ không ở lại lâu đâu.”

Chickie chuyển tin nhắn đến bộ phận bảo vệ, treo máy lên và lấy cái ví tiền từ dưới đáy ngăn kéo bàn.

“Tôi sợ việc đi ra khỏi chỗ này,” cô ấy nói. “Có vẻ chắc chắn là ta nên chờ đến sau khi mặt trời lặn, khi nào nhiệt độ hạ xuống tới 90 (độ F).”

“Còn hơn năm tiếng nữa mới đến lúc mặt trời lặn. Nhớ cho, đây là tháng Bảy.”

“Mặt khác, tôi có thể dành năm giờ đó để tiêu khiển với gã trai đẹp đi ngang qua đại sảnh tuần trước.”

“Nghe có vẻ có ích hơn đấy.”

“Và vui vẻ hơn nữa chứ.” Chickie bắt chợt cười nhanh một cách toe toét. “Anh ta sẽ không có cơ hội đâu. Gặp cô ngày mai.”

“Ờ. Chúc may mắn.”

Vào lúc Chickie đi khệnh khang ra ngoài văn phòng, chiếc váy đỏ tươi nhún nhẩy, Elizabeth đã trở nên mê mải trong bản phác thảo hình thành dưới những ngón tay tài năng của cô. Cô luôn làm tốt nhất có thể với bất kì bảng thiết kế nào, nhưng cô đặc biệt muốn cái này phải hoàn hảo, không chỉ vì sự nghiệp bản thân cô, mà còn vì căn nhà cổ kính tuyệt diệu xứng đáng với điều đó.

Mấy ngón tay cuối cùng cũng bị chuột rút, và cô dừng một chút, cùng lúc chú ý đến sự kéo căng của đôi vai mình, dù cho cô thường bị như thế chỉ khi nào cô ngồi khom lưng xuống tập phác thảo trong nhiều giờ. Lơ đãng, cô bẻ cong mấy ngón tay và với lấy cây bút chì lần nữa khi mà cô hiểu rõ việc căng cơ đó nghĩa là gì. Cô tạo âm thanh của sự khó chịu khi liếc nhìn đồng hồ đã là 5 giờ 20, lâu hơn nhiều so với thời gian cô định ở lại. Bây giờ cô phải đối phó với chuyện đi lại mà cô muốn tránh hết mức, với đợt khí nóng giết người này khiến cho mọi người trở nên cáu gắt và hung hăng.

Cô đứng dậy và vươn vai, rồi lấy túi xách và tắt đèn. Mặt trời khô nóng buổi chiều bị chặn lại bởi tòa nhà cao tầng bên cạnh, nhưng nó vẫn còn mang nhiều ánh sáng xuyên qua những cánh cửa sổ đầy màu sắc, và văn phòng còn lâu mới tối. Giống như cô bước ra ngoài tiền sảnh và quay lại khóa cửa, Tom Quinlan ra khỏi văn phòng anh và cũng làm tương tự. Elizabeth cẩn thận không nhìn anh, nhưng cô cảm thấy cái nhìn chăm chăm của anh ta lên cô và tự dưng căng thẳng. Quinlan lúc nào cũng gây tác động như vậy lên cô. Đó là một trong những lý do khiến cô ngừng hẹn hò với anh, dù đó không phải là cái quan trọng nhất.

Cô cảm thấy không thoải mái rằng bằng cách nào đó anh đang đợi cô, và cô bút rút liếc nhìn xung quanh, nhưng không có ai ngoài họ cả. Thông thường tòa nhà đầy người vào giờ này, khi ngày làm việc kết thúc, nhưng cô nhận thức một cách sâu sắc sự im lặng xung quanh họ. Chắc chắn họ không phải là hai người duy nhất chưa rời khỏi! Nhưng khả năng phán đoán bình thường lại nói với cô họ đang ở một mình, rằng mọi người đã đương nhiên về nhà từ sớm; cô không có tấm đệm nào ở giữa cô và Quinlan.

Anh ta hạ từng bước tới bên cạnh cô khi cô sai bước xuống đại sảnh để tới thang máy.

“Tôi có nên thậm chí đánh giá cao lời chào vào những ngày này không nhỉ?”

“Xin chào,” cô nói.

“Em làm việc muộn vậy. Mọi người đã ra về mấy giờ trước rồi.”

“Anh không vậy sao.”

“Không.” Anh bất ngờ thay đổi chủ đề. “Ăn tối với anh.” Giọng nói của anh khiến câu nói giống như một mệnh lệnh hơn là một lời mời.

“Không, cảm ơn,” cô trả lời khi họ tới thang máy. Cô ấn nút đi xuống và thầm cầu mong thang máy nhanh lên. Cô càng sớm tránh xa khỏi người đàn ông này, cô càng an toàn.

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi không muốn.”

Một tiếng chuông nhẹ nhàng báo hiệu buồng thang máy đã tới; cửa trượt ra, và cô bước vào trong. Quinlan theo sau, và cửa đóng lại, bịt kín cô trong đó với anh. Cô với tới để ấn nút tầng dưới cùng, nhưng anh bắt được tay cô, rồi di chuyển tấm thân to lớn của mình ở giữa cô và

bằng điều khiển.

“Em cũng muốn, em chỉ sợ thôi.”

Elizabeth xem xét lời tuyên bố trên, rồi điều chỉnh vai và nhìn lên khuôn mặt dữ tợn của anh. “Anh đúng. Tôi sợ. Và tôi không ra ngoài với người đàn ông làm tôi sợ.”

Anh ta không thích điều đó chút nào, mặc dù anh đã ngừng chủ đề này lại.

“Có phải em sợ tôi làm đau em không?” anh hỏi với âm điệu hoài nghi.

“Tất nhiên là không!” cô chế giễu, và biểu hiện của anh thư giãn hẳn ra. Cô biết rằng cô không nói xa sự thật nhiều lắm, nhưng đó là việc của cô, không phải của anh, một ý niệm mà anh ta gặp rắc rối trong việc hiểu được nó. Khéo léo cô giật mạnh bàn tay.

“Điều đó chỉ cho thấy rằng anh là một đồng rắc rối, và tôi không có thời gian cho chuyện đó. Tôi sợ rằng anh đã thực sự làm rối tung kế hoạch của tôi.”

Đôi mắt anh mở rộng một cách hoài nghi, rồi anh ta bùng nổ.

“Phụ nữ đúng là lửa địa ngục mà!” anh ta gào lên, âm thanh chói tai trong buồng thang máy nhỏ. “Em lạnh nhạt với tôi trong hơn sáu tháng bởi vì em không muốn tôi can thiệp vào kế hoạch của em?”

Cô nhún vai. “Thế tôi phải nói thế nào đây? Chúng ta đều có những quyền ưu tiên của riêng mình.” Khéo léo cô nghiêng qua anh và bấm nút, thang máy bắt đầu trượt nhẹ nhàng xuống dưới.

Ba giây sau nó trông chừng để dừng lại một cách dữ dội. Mất thăng bằng, Elizabeth đâm sầm vào Quinlan; đôi tay cứng cáp của anh quấn chặt lấy cô khi họ ngã xuống, và anh áp chặt cơ thể đầy cơ bắp của mình vào cô để làm giảm bớt sự va chạm cho cô. Đồng thời lúc đó ánh sáng tắt ngúm, nhấn chìm họ hoàn toàn vào trong bóng tối.

Chương 2

Những ánh sáng báo động màu đỏ nhấp nháy ngay tức thì, khi họ đang đắm chìm trong bóng tối huyền ảo. Cô không thể di chuyển, không chỉ có vậy, cô bị tê liệt bởi một sự pha trộn kỳ lạ giữa sự cảnh giác và niềm vui. Cô nằm dài trên người Quinlan, cánh tay của cô vòng quanh cổ anh một cách bản năng, trong khi hai cánh tay của anh nâng niu ôm cô vào lòng mình.

Cô có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể anh thậm chí còn xuyên qua các lớp quần áo của họ, và mùi hương của làn da của anh gợi lên những ký ức sống động về cái đêm khi không còn quần áo để che chắn những vùng trên cơ thể cô với sức nóng tỏa ra từ anh. Làn da cô đang bị kích thích, nhưng tinh thần của cô trở nên rối loạn, và cô đã dùng sự khôn ngoan của mình để chống lại anh trong một nỗ lực để giải thoát bản thân. Chỉ trong vài giây hai cánh tay của anh thít chặt, để buộc cô gần anh hơn, giữ cô nằm thẳng để ngực cô nằm gọn trên những bắp thịt căng cứng của ngực anh.

Cái ánh sáng đỏ chớp chớp khiến đôi mắt xanh da trời của anh chuyển sang màu đen, nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn có thể đọc được sự kiên định cùng sự thèm khát chứa đựng trong chúng. Ham muốn đang kích thích cô thả lỏng, để hòa mình trong vòng tay anh, nhưng sự kiên quyết đã khiến cô tỉnh táo trở lại. Gần như ngay lập tức anh buông cô ra, mặc dù cô cảm thấy sự miễn cưỡng của anh, và cô lặn đến chân anh với một sự di chuyển nhẹ nhàng và dứt khoát. Anh nắm lấy đôi tay cô và nâng cô lên một cách dễ dàng.

“Em vẫn ổn chứ? Không có vết bầm tím nào chứ?”

Cô vuốt phẳng chiếc váy của mình và nói. “Không, tôi ổn. Còn anh?”

Anh lẩm bẩm gì đó trong khi trả lời, rồi mở ô cửa có chứa chiếc điện thoại dùng trong trường hợp khẩn cấp. Anh quay số của người nhận và nhấn nút để yêu cầu Đội bảo trì.. Elizabeth đợi, nhưng anh đã không nói bất cứ điều gì. Đôi lông mày rậm của anh khẽ chau lại, và cuối cùng anh lại sập máy xuống.

“Không có ai nhắc máy. Các nhân viên bảo trì cũng đã trở về nhà sớm, như những người khác.”

Cô nhìn chiếc điện thoại. Không thể quay số trên đó, không có cái nút nào khác ngoài cái nút duy nhất đó. Nó là kết nối duy nhất đến Đội bảo trì, đồng nghĩa với việc họ không thể dùng nó để gọi đi.

Rồi cô nhận thấy một điều gì khác, và đầu cô ngẩng lên.

“Luồng không khí mát mẻ đã ngừng lại rồi”.

Cô nhắc tay để kiểm tra, nhưng không có khí mát thổi ra từ các lỗ thông hơi. Việc thiếu tiếng ồn đã nhắc nhở cô.

“Nút nguồn chắc hẳn đã bị tắt”, anh nói, hướng sự chú ý của mình ra phía cửa.

Lượng không khí nhỏ còn lại đã bắt đầu trở nên ngột ngạt. Cô không thích cảm giác này, nhưng cô không muốn bản thân mình trở nên yếu đuối.

“Sẽ không lâu trước khi nó bắt đầu hoạt động trở lại”.

“Thông thường tôi sẽ đồng ý với em, nếu chúng ta không phải đang trong đợt nóng như thế này nhưng thực tế quá rõ để nhận thấy rằng hệ thống bị quá tải, và nếu là trường hợp đó, nó có thể mất thời gian để sửa chữa. Chúng ta phải thoát ra ngoài. Những bóng đèn này đang chạy bằng nguồn năng lượng dự trữ và chúng sẽ không kéo dài được lâu. Không chỉ vậy, cái nóng sẽ tăng lên, và chúng ta không có nước hay đủ oxy tại đây”.

Ngay khi đang nói, anh đã thử tấn công cánh cửa thang máy với những ngón tay mạnh mẽ của mình, buộc chúng nhích ra từng inch một.

Elizabeth cũng đã giúp anh một tay, mặc dù cô nhận thức được rằng anh có thể tự làm tốt mà không cần sự giúp đỡ của cô. Việc đó cũng chỉ ra rằng cô không thể chịu đựng được cái cách anh tiếp quản mọi việc và khiến cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Họ bị mắc kẹt giữa các tầng, với khoảng ba bước chân tới các cánh cửa bên ngoài là có thể nhìn thấy điểm dừng cuối cùng của buồng thang máy. Cô cũng giúp anh cố sức mở những cánh cửa này. Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì, anh đã tự cúi thấp mình để chui qua khe hở và nhào đu mình xuống tầng dưới. Anh quay người và hướng lên phía cô.

“Chỉ cần trượt ra ngoài anh sẽ đón được em.”

Cô hít vào, mặc dù cô có một chút sợ hãi về việc mà cô sắp sửa làm. Đã khá lâu rồi kể từ khi cô làm việc gì đó liên quan đến thể thao.

“Cám ơn, nhưng tôi không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào cả. Tôi đã luyện tập thể thao ở trường trung học.”

Cô lấy một hơi thở sâu, chuẩn bị, sau đó đu người ra khỏi thang máy với một chút duyên dáng giống như anh đã làm, dù có đôi chút vương vẩn vì cô còn mang theo túi khoác vai cùng giày cao gót.

Đôi lông mày đen của anh cau lại, và anh thầm khen ngợi cô. Cô cúi đầu chào. Một trong những điều mà cô thấy hấp dẫn nhất về Quinlan là cách cô có thể cười đùa với anh. Trên thực tế có rất nhiều điều về anh khiến cô không thể cưỡng lại được, đến nỗi cô đã cố lờ đi sự mạnh mẽ ở anh và cố kiểm soát điều đó, ít nhất là cho đến khi cô đã tìm thấy bản báo cáo trong căn hộ của anh. Cô đã không thể bỏ qua điều đó.

“Anh thực sự ấn tượng,” anh nói.

Và cô nói, “Tôi cũng vậy. Đó là những năm đã qua.”

“Em đã ở trong đội tuyển thể dục của trường, đúng không? Em không bao giờ nói với anh về điều này trước đó.”

“Không có gì để nói, bởi vì tôi đã không được vào đội tuyển của trường. Tôi quá cao để được nhận. Nhưng tôi đã học, để thích nghi và thư giãn.”

“Từ những gì anh nhớ,” anh nói một cách uể oải, “em vẫn có một hình dáng tuyệt vời.”

Elizabeth xoay người và bắt đầu bước một cách mạnh mẽ đến cầu thang, quay lưng lại trước những lời nhận xét thân mật đó. Cô có thể cảm thấy anh ở ngay sau cô như một con thú lớn rình rập con mồi của nó. Cô đẩy để cánh cửa mở ra và dừng lại trước lối đi cô vừa mở.

“Uh-oh.”

Chỗ cầu thang hoàn toàn tối đen. Nó không có tường bao ngoài, nhưng hẳn có cửa sổ ở đâu đó. Hành lang cũng tối om, với duy nhất một văn phòng ở tầng trệt có những ô cửa sổ ở bên trong nhưng cầu thang vẫn tối mù. Bước vào trong sẽ như bước vào một cái giếng, và cô cảm thấy một bản năng nguyên thủy bất ngờ chống lại nó.

“Không vấn đề gì đâu” Quinlan nói, anh ở gần đến nỗi hơi thở của anh lay động mái tóc cô và cô có thể cảm thấy vòm ngực của anh ở ngay sau lưng mình qua mỗi nhịp thở. “Trừ khi em bị hội chứng sợ chỗ bị vây kín?”

“Không, nhưng tôi có thể gặp phải một điều gì đó trong vài phút tới đây”.

Anh cười thầm. “Sẽ không mất nhiều thời gian để đi xuống dưới. Chúng ta đang ở trên tầng thứ ba, vì vậy cần bốn dây cầu thang và ra ngoài. Anh sẽ giữ cửa cho đến khi em đặt bàn tay mình lên tay vịn.

Kể từ giờ lựa chọn duy nhất là chờ đợi cho đến khi có điện trở lại, Elizabeth nhún vai, hít thở thật sâu như thể cô đang lặn và bước vào cái lỗ đen trước mặt. Quinlan to lớn đến nỗi anh đã che mất hầu hết ánh sáng, nhưng cô nắm chặt lấy các tay vịn và bước xuống bước đầu tiên.

“Được rồi, hãy ở nguyên đó cho đến khi anh tới chỗ em,” anh nói, và để cho cánh cửa đóng lại đằng sau khi anh bước về phía trước.

Ngay lập tức cô có ấn tượng như đang ở trong một ngôi mộ bị bít kín, nhưng chỉ vài giây sau anh đã ở bên cô, một cánh tay của anh vòng ra sau lưng cô để bám vào tay vịn, trong khi cánh tay không vướng bận còn lại anh nắm chặt tay cô. Trong bóng tối thiếu không khí và ngột ngạt, cô cảm thấy hoàn toàn được bao bọc bởi sức mạnh của anh.

“Tôi sẽ không ngã”, cô nói, không thể giữ được sự châm biếm trong giọng nói của mình.

“Em có chắc sẽ không thấy đây như là địa ngục chứ,” anh đáp trả một cách bình tĩnh. Anh vẫn không buông cô ra.

“Quinlan...”

“Đi thôi”

Bởi vì đó là cách nhanh nhất để thoát ra khỏi vòng tay của anh, cô bước đi. Lúc đầu bóng tối hoàn toàn khiến cô có cảm giác bị mất phương hướng, nhưng cô có thể hình dung ra những bậc cầu thang trong tâm trí mình, thấy được nhịp điệu trong bước đi của họ, và xoay sở để đi xuống với tốc độ gần như bình thường.

Bốn dây cầu thang ngắn, như anh đã nói. Hai dây cầu thang là tới được nền của một tầng. Kết thúc dây thứ tư anh buông cô ra, bước về phía trước một vài bước và thấy cánh cửa mở ở tầng đầu tiên. Với lòng biết ơn Elizabeth vội vã tiến vào tiền sảnh ngập nắng. Cô biết nó là tất cả những gì trong trí tưởng tượng của cô, nhưng cô cảm thấy như thể cô có thể hít thở dễ dàng hơn với không gian xung quanh cô.

Quinlan nhanh chóng bước qua chiếc bàn bảo vệ trống trải. Elizabeth cau mày. Nhân viên bảo vệ đã luôn ở đây hay đúng hơn, anh ta đã luôn ở đây trước đó, bởi lúc này thì chắc chắn anh ta không ở đây.

Khi anh tiến đến chiếc bàn làm việc, ngay lập tức Quinlan bắt đầu cố gắng để mở ngăn kéo. Chúng đều bị khóa. Anh trở nên căng thẳng và hét lớn,

“Có ai không?”. Chất giọng trầm của anh vang vọng trong tiền sảnh im ắng một cách kỳ lạ.

Elizabeth rên rỉ vì nhận ra những gì đang xảy ra. “Nhân viên bảo vệ cũng phải về nhà sớm”.

“Đáng nhẽ anh ta phải ở lại cho đến khi tất cả mọi người rời khỏi.”

“Anh ta chỉ là một kẻ thay thế. Khi anh ta gọi đến văn phòng, Chickie nói với anh ta rằng em sẽ rời đi trước bốn giờ. Nếu còn có người nào khác ở lại sau cùng, anh ta phải thừa nhận rằng em là một trong số họ. Còn anh thì sao?”

“Anh sao?” Quinlan nhún vai, đôi mắt anh khẽ nhắm. “Cũng tương tự như vậy.”

Cô không hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng cô đã không vặn hỏi về nó. Thay vào đó, cô đi đến bên cửa ra và kéo mạnh chúng. Chúng không nhúc nhích. Ôi đúng thật là!. Chúng đã bị khóa.

“Cần phải có một cách nào đó để ra khỏi đây”, cô thì thầm.

“Không có”, anh nói thẳng thừng.

Cô dừng lại và nhìn chằm chằm vào anh. “Ý anh là sao khi nói “không có”?”

“Ý anh là tòa nhà này đã bị phong tỏa. Đó là vì vấn đề an ninh. Nhằm giữ chân những kẻ cướp trốn thoát trong thời gian ngắt điện. Cửa kính cũng đã được gia cố, không vỡ được. Ngay cả khi chúng ta gọi được dịch vụ bảo vệ và họ cử người đến, họ cũng không thể mở khóa cửa ra vào cho đến khi điện đã được khôi phục trở lại. Nó giống như các cơ chế kho tiền trong các ngân hàng.”

“Vậy ra, anh là một chuyên gia an ninh. Liệu chúng ta có thể thoát ra ngoài mà không cần chờ sự hoạt động trở lại của hệ thống.”

“Việc đó là không thể thực hiện được.”

“Tất nhiên nó có thể. Hoặc là anh đang thừa nhận rằng có cái gì đó mà anh không thể làm?”

Anh đã vòng tay quanh ngực của mình và mỉm cười một cách tử tế.

“Ý của anh là anh đã thiết kế hệ thống an ninh trong tòa nhà này, và nó không thể bị xuyên thủng. Ít nhất là không cho tới khi nguồn điện quay trở lại. Cho đến lúc đó, anh không thể can thiệp được vào hệ thống. Không ai có thể.”

Elizabeth nhận thấy hơi thở của mình đang dâng lên trong cơn giận dữ, phần nhiều là do thái độ của anh hơn là do hoàn cảnh hiện tại. Anh trông tự mãn một cách đáng nguyền rủa.

“Vì vậy, chúng ta cần gọi 911”, cô nói.

“Tại sao?”

“Anh đang nghĩ gì vậy, tại sao ư? Tại vì chúng ta đang bị mắc kẹt trong tòa nhà này?”

“Một trong hai người chúng ta bị bệnh chẳng? Bị đau hả? Hay chúng ta đang gặp phải mối nguy hiểm nào đó? Đây không phải là trường hợp khẩn cấp, nó là một sự bất tiện, và hãy tin ở anh, chúng ta còn đủ đôi tay nếu lúc này thực sự khẩn cấp. Và họ cũng không thể vào trong tòa nhà. Cách duy nhất để thoát ra là leo lên mái nhà và thoát khỏi đây bằng trục thăng, nhưng đó là khoản chi phí quá lớn và rắc rối cho một người không ở trong tình trạng gặp nguy hiểm. Chúng

ta có thức ăn và nước uống ở ngay trong tòa nhà này. Điều đúng đắn là ở nguyên tại chỗ.”

Ở trong hoàn cảnh này, cô miễn cưỡng chấp nhận rằng cô không còn sự lựa chọn nào khác.

“Em biết”, cô nói với một tiếng thở dài. “Đó chỉ là em cảm thấy như thế... bị mắc kẹt.” Trong nhiều lần còn hơn thế.

“Nó sẽ thật vui. Chúng ta sẽ tấn công mấy cái máy bán đồ ăn nhanh.”

“Chúng cũng hoạt động bằng điện.”

“Anh không nói rằng chúng ta sẽ sử dụng tiền,” anh trả lời, và nháy mắt với cô. “Trong nhiều hoàn cảnh, không ai sẽ bận tâm đến nó.”

Cô sẽ bận tâm. Cô sợ hãi mỗi phút qua đi, và nó có thể kéo dài hàng tiếng đồng hồ. Điều cuối cùng cô muốn làm là dùng chút thời gian còn lại ở bên Quinlan, nhưng nó trông như thể cô không còn sự lựa chọn. Cô ước có thể thư giãn cùng anh, cô sẽ không còn tỉnh táo, nhưng điều đó nằm ngoài khả năng của cô.

Cô cảm thấy không thực sự thoải mái với anh, căng thẳng của cô kết hợp cùng những thứ khác: trên hết là sự giận dữ rằng anh đã dám tọc mạch tới cuộc sống của cô theo cách mà anh đã làm; một sai lầm rõ lớn, để cô biết rằng cô nợ anh ít nhất một lời giải thích, và sự thật vẫn là cả hai đau khổ và lúng túng; một biểu hiện của sự nuối tiếc, bởi vì cô đã nhận được rất nhiều từ anh, và cầu mong Chúa, vâng, một mong muốn vô vọng đã ăn sâu vào trí óc cô về cái đêm họ đã trải qua cùng nhau.

“Chúng ta không phải lo lắng về không khí,” anh nói, quan sát xung quanh hai tầng nhà. “Nó sẽ ấm hơn nhiều ở đây, nhưng sự cách ly và những cửa sổ hút nhiệt sẽ ngăn được cái nóng khủng khiếp. Chúng ta sẽ ổn thôi.”

Cô buộc mình dùng cái giận và suy nghĩ một cách hợp lý. Không có cách nào để thoát ra khỏi tình trạng này, vì vậy cô cũng sẽ cố thích nghi cùng với nó, và điều đó đồng nghĩa với việc ở lại một cách thoải mái nhất mà họ có thể. Trong trường hợp này, thoải mái có nghĩa là mát mẻ.

Cô bắt đầu nhìn xung quanh, như anh đã nói, họ có thức ăn và nước, mặc dù họ sẽ phải dùng nó mà không có sự cho phép, và đã có đủ đồ nội thất ở đây trong tiền sảnh để trang bị cho một số phòng khách, do đó, họ có rất nhiều đệm, giường thời trang.

Trí óc cô đã hoạt động khá nhiều kể từ lần cuối cô dùng tới nó. Cái nhìn của cô chiếu vào cửa ra vào cầu thang, và câu nói cũ “không khí nóng tăng lên” lại dội vào tâm trí.

“Nếu chúng ta mở những cánh cửa cuối cầu thang, điều đó sẽ tạo ra một hiệu ứng ống khói mang nhiệt trở lên trên”, cô nói.

“Ý tưởng hay. Anh sẽ trở lên văn phòng của anh để có được một chiếc đèn pin và tấn công mấy cái máy bán đồ ăn nhanh. Liệu em có muốn một thứ gì đó ở văn phòng của em khi anh đi lên đó không?”

Cô rà soát văn phòng của mình trong tâm trí, tìm kiếm một vài vật dụng hữu ích.

“Thực sự, khá là khó nói, em sẽ đi cùng anh.”

“Không việc gì mà cả hai chúng ta phải cùng leo lên cầu thang trong bóng tối”, anh nói một cách không bình thường. “Chỉ cần cho anh biết những thứ em cần.”

Thật giống những gì thường thấy ở anh, cô nghĩ một cách cẩu kính, anh ta muốn tự làm mọi thứ một mình mà không cần đến cô.

“Nó sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cả hai chúng ta cùng đi. Anh có thể lấy những vật dụng cần thiết ở văn phòng của anh, và em sẽ tự lấy đồ của mình. Em nghĩ rằng em cũng có một chiếc đèn pin, nhưng em không chắc nó ở đâu.”

“Lúc này, cần đến tám lần leo lên, thay vì đi xuống”, anh cảnh báo cô, rồi nhìn xuống đôi giày cao gót của cô.

Cô trả lời bằng việc nhấc chân ra khỏi giày của mình và nhướn mày chờ đợi. Anh đưa cho cô một cái nhìn đầy vẻ suy ngẫm, rồi không đưa ra bất cứ lời bình luận nào, khiến cô quay lại nhìn anh. Anh dời một chậu cây lớn để giữ cửa cầu thang mở ra, cái cách anh di dời nó như thể nó chỉ là một cái bình lớn nặng chưa tới 100 pound. Elizabeth có thể hình dung ra nó nặng như thế nào, dù gì, thì cô cũng yêu những chậu cây cảnh và quanh cô luôn luôn tràn ngập cây xanh.

Cô tự hỏi làm thế nào để trở nên khỏe mạnh, và có được sự tự tin của Quinlan, điều mà anh luôn thể hiện dù trong bất kỳ tình huống khó khăn nào. Ở anh nó còn hơn cả sự tự tin, lẫn một sự kiêu ngạo nhất định, không dễ phát hiện nhưng có thể nhận thấy, đó là sự kiêu ngạo của người đàn ông biết rõ sức mạnh và kỹ năng của mình. Mặc dù anh đã khéo léo che giấu mọi thông tin cá nhân trong quá khứ của mình, nhưng cô vẫn cảm nhận được rằng một số những kỹ năng đó là giết người.

Lần này cô bước lên cầu thang với ít sự lo lắng hơn, có đủ ánh sáng hắt ra từ cánh cửa mở khiến cho hai dãy cầu thang đầu tiên hoàn toàn nhìn thấy được. Mặc dù vậy, họ tiến vào trong bóng tối bao quanh dày đặc ở phía trên đó.

Như lúc trước, Quinlan vòng tay qua lưng cô để nắm lấy tay vịn cầu thang, và bàn tay còn lại của anh thì nắm lấy khuỷu tay cô. Cô nhớ lại, bàn tay của anh đã luôn ở đó bất cứ khi nào họ đi lên hay bước xuống. Lúc đầu, nó mang lại niềm vui thích, nhưng không lâu sau cô đã cảm thấy một chút ngột ngạt, và rồi cô thấy hết sức lo lắng. Sự chiếm hữu của Quinlan khiến cô lo lắng, hơn là thấy an toàn. Cô biết quá rõ làm thế nào để thoát khỏi vòng tay anh.

Cô châm biếm chỉ để phá vỡ sự im lặng:

“Nếu một trong hai người chúng ta hút thuốc, chúng ta sẽ có một điếu thuốc để chiếu sáng đường đi.”

“Nếu một trong hai người chúng ta hút thuốc”, anh quay lại vẻ lạnh lùng, “chúng ta sẽ không giữ được hơi thở để leo lên cầu thang.”

Cô cười thầm, sau đó tiết kiệm sức của mình để tập trung vào các bước đi. Việc leo năm tầng nhà nằm trong khả năng của cô, nhưng nó vẫn là một sự nỗ lực. Cô đã thở dốc vào lúc họ lên đến tầng thứ năm, và bóng tối đã trở nên giảm bớt. Quinlan bước về phía trước và mở cửa, cho phép một luồng ánh sáng ngọt ngào tràn vào.

Họ chia tay để về lại văn phòng của riêng mỗi người, Quinlan biến mất vào trong văn phòng anh khi Elizabeth mở khóa văn phòng cô. Ánh sáng vào cuối buổi chiều vẫn còn tràn qua các ô cửa sổ, nhắc nhở cô rằng, trong thực tế, rất ít thời gian đã trôi qua khi thang máy trông chừng dừng lại. Cô nhìn một cách hoài nghi lên chiếc đồng hồ ở cổ tay mình để thấy rằng chưa đến nửa giờ trôi qua.

Chiếc đèn pin là thứ quan trọng nhất, và cô tìm kiếm ở chỗ các ngăn tủ tài liệu cho đến khi cô

tìm thấy nó. Cầu nguyện rằng pin vẫn chưa hết, cô bật cái nút nguồn và thật may là nó vẫn còn sáng đèn. Cô tắt nó đi và đặt nó trên bàn của Chickie.

Cô và Chickie thường tự pha cà phê cho riêng mình, vì nó thuận tiện và vị cà phê sẽ tuyệt vời hơn loại cà phê ở máy bán tự động, vì vậy cô lấy hai cốc và đặt chúng lên bàn bên cạnh chiếc đèn pin. Dùng cốc để uống sẽ dễ dàng hơn việc vốc nước uống bằng tay. Và cô cũng biết rằng Chickie sẽ không bận tâm tới việc Quinlan dùng cốc của cô ấy. Khá là trái ngược với cô.

Biết rằng thư ký của cô là một người hảo ngọt, Elizabeth bắt đầu lục lọi trong các ngăn kéo bàn làm việc, mỉm cười cảm kích khi cô tìm thấy sáu túi kẹo có chứa các thanh sô-cô-la mà chỉ một trong số đó là dùng rồi, một gói còn mới nguyên, kẹo cao su, một chiếc bánh mật ong và một chiếc bánh nướng lớn làm từ quả việt quất.

Cứ cho là, đó là đồ ăn thừa, nhưng ít nhất họ sẽ không bị đói. Cuối cùng cô lấy thêm hai trong số mấy chiếc gối mềm dùng để trang trí cho những chiếc ghế tựa ở văn phòng cô, và nghĩ rằng nó sẽ khiến cho họ ngủ thoải mái hơn là với những chiếc đệm bọc ở tầng dưới.

Quinlan mở cửa, và cô nhìn lướt qua anh. Anh đã cởi bỏ bộ đồ vécton và mang theo một chiếc túi da nhỏ màu đen. Anh ngẩng nhìn chỗ của cải của cô và khẽ cười.

“Dù sao đi nữa, trông em giống như một nhà thám hiểm?”

“Em không phải trả tiền cho hầu hết số đó. Chickie là một người hảo ngọt”.

“Hãy nhắc anh dành cho cô ấy một cái ôm chặt khi lần tới anh gặp cô ấy.”

“Cô ấy muốn anh sắp xếp cho cô ấy hẹn hò với gã phóng xe máy đến đây sau giờ ăn trưa”

Anh cười một lần nữa. “Cô ấy muốn có cảm giác mạo hiểm?”

“Chickie luôn mạo hiểm. Anh ta có phải khách hàng không?”

“Không”

Cô cảm nhận rằng đó là tất cả các thông tin anh đưa ra về “gã phóng xe máy”. Như mọi khi, Quinlan đã vô cùng kín tiếng về công việc kinh doanh của anh, cả về khách hàng lẫn nhân viên. Vào những ngày hẹn hò của họ, anh luôn muốn nói về cô, thể hiện sự quan tâm đến từng chi tiết nhỏ về cuộc sống của cô, trong khi đồng thời nhẹ nhàng cản trở các nỗ lực cũng như dự định của cô để tìm hiểu thêm về anh.

Dự định của cô đã không kéo dài được lâu trước khi tới được điều cốt yếu của vấn đề, cùng với việc anh từ chối nói về bản thân, đã bắt đầu khiến cô thực sự không thoải mái. Cô có thể hiểu rằng anh chắc chắn không muốn nói về những điều đó; đã có một khoảng thời gian nhất định cô không thể ngăn mình đề cập đến nó, nhưng sự bí mật của Quinlan là quá tuyệt đối đến nỗi cô thậm chí không biết liệu anh đã có gia đình hay chưa. Mặt khác, anh chú ý tới khoảng trống trong cuộc sống của cô và đã bắt đầu dò hỏi về khoảng thời gian cô đã cắt đứt mối quan hệ trước.

Có một cái khăn choàng lụa hoa vắt ngang một chiếc ghế, và Elizabeth trải nó ra trên mặt bàn để dùng nó như một kiểu túi của những kẻ lang thang. Khi cô bắt đầu nhặt nhạnh những thứ cô thu thập được vào giữa chiếc khăn choàng, Quinlan ngẫu nhiên vỗ nhẹ ở mép khăn với một ngón tay.

“Có phải mọi người thực sự mua khăn choàng chỉ vì chúng trông đẹp để phủ lên trên ghế?”

“Tất nhiên. Tại sao không?”

“Thật là ngớ ngẩn, phải không?”

“Em đoán nó phụ thuộc vào quan điểm của anh. Anh có nghĩ rằng đó là ngớ ngẩn khi người ta dành hàng trăm đô la vào tạp chí bánh xe cho xe ô tô hoặc xe tải của họ, chỉ vì chúng trông có vẻ tốt?”

“Ô tô và xe tải có ích.”

“Cũng giống như những chiếc ghế vậy,” cô lạnh lùng nói. Cô kéo bốn góc của chiếc khăn choàng vào với nhau và thắt chúng thành một cái nút.

“Xong rồi”.

“Trong khi chúng ta ở trên đây, chúng ta cần phải tấn công những cỗ máy bán đồ ăn nhanh, hơn là việc chúng ta chỉ ngồi ở đây. Đừng phí thời gian để đi lên lấy nhiều thức ăn hơn khi mà chúng ta có thể lấy ngay lúc này.”

Cô nhìn anh ngờ vực. “Anh có nghĩ rằng chúng ta sẽ ở đây lâu đến nỗi chúng ta sẽ cần nhiều thức ăn hơn nữa không?”

“Có lẽ không, nhưng anh muốn có nhiều hơn so với số lượng ít ỏi này. Chúng ta có thể để lại những gì không ăn tới.”

“Điều này thì hợp lý”, cô thú nhận.

Anh quay sang mở cửa cho cô, và Elizabeth nhìn chăm chăm với vẻ kinh ngạc vào khẩu súng lục mang màu đen chết chóc được nhét vào cặp quần anh chiếm một chỗ nhỏ trên lưng.

“Ôi Chúa ơi”, cô thốt lên. “Anh định làm gì với nó?”

Chương 3

Anh cau mày. Và nói nhẹ nhàng “Bất cứ việc gì cần đến nó”.

“Cảm ơn rất nhiều cho sự bảo hiểm của anh! Có phải anh đang mong chờ bất kì rắc rối nào xảy ra phải không? Em nghĩ rằng anh từng nói tòa nhà đã bị chặn kín rồi mà.”

“Tòa nhà đã bị đóng kín, và không, anh không mong đợi bất kì rắc rối nào cả. Điều đó không có nghĩa là anh bị bắt không được chuẩn bị nếu anh sai. Đừng có lo lắng về chuyện này. Anh luôn trang bị vũ khí, bằng cách này hay cách khác mà. Chỉ vì đây là lần đầu em chú ý tới nó thôi.”

Cô nhìn chăm chăm anh. “ Anh không thường mang theo một khẩu súng lục.”

“Có, anh có mang theo. Em sẽ không chú ý tới nó bây giờ nếu anh không cởi áo khoác ra.”

“Anh đã không có nó trong cái đêm chúng ta—” Cô cắt đi phần còn lại của câu.

“Làm tình đúng không?” anh kết thúc câu nói dùm cô. Đôi mắt xanh của anh điềm tĩnh và cảnh giác.

“Không phải đêm đó, không. Anh biết là anh sẽ làm tình với em, và trong bất kì trường hợp nào anh cũng không muốn làm em sợ, cho nên anh đã bọc súng lại trong cái bao ở ngăn kéo trước khi anh làm quen với em. Nhưng mà anh có một con dao trong giày ổng. Chỉ giống như anh làm bây giờ thôi mà.”

Thật khó khăn để hít thở. Cô đấu tranh để hít vào một hơi thật sâu khi cô tránh đầu súng và hiểu ra được cái phần sốc nhất trong tất cả những thứ này giờ anh nói.

“Anh đã biết rằng chúng ta sẽ làm tình sao?”

Anh trưng ra cho cô thấy một trong những vẻ mặt trầm tư khác của anh “Em không muốn nói về chuyện đó bây giờ đâu. Hãy kết thúc ở đây và ổn định lại trong tiền sảnh trước khi trời tối để chúng ta có thể tiết kiệm được pin trong mấy cái đèn”

Đó lại là một lời gợi ý logic nữa, ngoại trừ thực tế đêm đó sẽ không đến cho tới chín giờ, điều đó trao cho họ rất nhiều thời gian. Cô tựa lưng vào bàn và khoanh tay lại.

“Tại sao em không muốn nói về chuyện đó bây giờ?”

“Đó chỉ là một giả thuyết của anh thôi. Em đã dành hơn nửa năm để tránh mặt anh, cho nên anh không nghĩ rằng em đột nhiên muốn bắt đầu một cuộc thảo luận sâu với anh. Nếu anh sai, tất nhiên là chúng ta sẽ trò chuyện.”

Một tia sáng nguy hiểm chọt nhá lên trong mắt anh.

“Anh có quá thô bạo không? Năm lần là quá nhiều ư? Anh không nghĩ như thế, bởi vì anh có thể cảm nhận thấy những cơn cực khoái của em siết chặt lấy anh,” anh ta nói một cách thẳng thừng.

“Không bàn đến cái cách em để chân mình khóa chặt xung quanh anh như vậy khiến anh chỉ có

thể vừa đủ di chuyển. Và anh biết rất rõ rằng anh không ngáy hoặc nói trong lúc ngủ, vì vậy cái khỉ gió gì khiến em chạy trốn khỏi anh vậy?”

Giọng anh thấp và gay gắt, và anh di chuyển gần hơn khiến cho anh hiện ra to lớn hơn cô. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh mất kiểm soát, nhưng khi cô thấy cơn giận trong mắt anh cô biết anh đang gần đến điều đó, đó là điều cô chưa bao giờ tưởng tượng được. Nó khiến cô hơi sốc. Không phải bởi vì cô sợ anh - ít ra, không phải trong trường hợp này - nhưng bởi vì cô không hình dung được điều này có ý nghĩa với anh nhiều như vậy.

Rồi cô so vai lại, quyết định không để anh đảm đương cuộc trò chuyện và chuyển nó hướng ngược lại về phía cô theo cái cách mà anh đã làm rất nhiều lần.

“Ý anh là sao, anh biết rằng chúng ta sẽ làm tình với nhau đêm đó hả?” cô gắng hỏi, quay trở lại đề tài chính.

“Chỉ như những gì anh đã nói thôi.”

“Làm thế nào mà anh chắc chắn đến như vậy? Em dứt khoát là đã không lên kế hoạch cho chuyện đó xảy ra.”

“Không. Nhưng anh biết em sẽ không gạt bỏ anh.”

“Anh biết nhiều thứ quá ta?” cô nói một cách cáu kỉnh, bị chọc giận bởi sự tự tin không thể lay chuyển được của anh.

“Ừ. Nhưng anh không biết vì sao sau đó em lại chạy trốn. Vậy tại sao em không nói với anh? Rồi chúng ta có thể giải quyết vấn đề và bắt đầu lại ở nơi chúng ta đã ngừng.”

Cô nhìn anh trừng trừng, không nhúc nhích. Anh chạy bàn tay đến mái tóc đen, mà anh đã giữ ngắn, gần như là kiểu tóc của quân đội. Anh như đang bị ai khác điều khiển, đó là một trong những cử chỉ cáu giận ít ỏi mà cô từng nhớ là anh đã từng làm.

“Được rồi,” anh thì thầm. “Anh biết là em giấu mọi thứ với anh, có thể bởi vì em không hề tin chuyện đã xảy ra giữa chúng ta. Anh đã nghĩ rằng một khi chúng ta làm tình với nhau, một khi em biết rằng em thuộc về anh, em sẽ tin tưởng anh và ngừng giữ bí mật.”

Cô quên luôn cả việc nhìn trừng trừng. Cánh tay cô buông lỏng, và cô há hốc miệng nhìn anh.

“Em thuộc về anh sao? Xin anh nhắc lại dùm cho! Có phải anh có cái hóa đơn bán hàng nào mà em không biết không?”

“Đúng vậy, thuộc về anh đó!” anh quát. “Anh đã lập kế hoạch kết hôn, những đứa con, trọn vẹn mọi thứ, nhưng em vẫn né xa anh. Và anh không hiểu tại sao. Anh vẫn không hiểu.”

“Đám cưới? Những đứa con?” Cô chỉ có thể vừa đủ khả năng nói, cô đang quá sững sờ. Từ ngữ đang thoát ra với âm vực cao. “Tôi không cho rằng tôi đã bao giờ chột nảy ra việc để anh cho tôi vào toàn bộ mớ kế hoạch mà anh đã làm phải không? Không, đừng lo lắng đến việc trả lời. Anh quyết định, và đó là cách mọi việc diễn ra, không đếm xỉa gì đến việc tôi cảm thấy thế nào.”

“Anh biết em cảm thấy thế nào. Em yêu anh. Em vẫn còn yêu. Đó là lý do vì sao điều đó càng không giải thích được cho việc em đã bỏ chạy.”

“Có thể không rõ với anh, nhưng nó hoàn toàn rõ ràng với tôi.”

Cô nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt cô đang bốc hỏa. Cô đã không nhận thức được cảm xúc của mình là quá rõ ràng đối với anh, thế nhưng cô đã biết từ khá sớm trong mối quan hệ của họ là cô đã yêu anh. Tuy nhiên cô càng trở nên lo lắng thì cô càng cố gắng giấu kín mức độ tình cảm của mình.

“Vậy thì vì sao em cứ đẩy anh vào vòng bí mật vậy? Anh mệt mỏi vì điều đó. Vì bất cứ điều gì mà anh đã làm, anh xin lỗi. Chúng ta đã lãng phí quá đủ thời gian rồi đấy.”

Sự kiêu ngạo của anh thật đáng kinh ngạc, mặc dù từ đầu cô đã nhận thức được phần nào tính cách đó của anh. Quinlan nói chung là một người đàn ông trầm lặng, nhưng đó là sự trầm lặng của người không cần phải chứng tỏ gì với bản thân và người khác. Anh mà quyết định đặt cái kết cho một tình huống, thì nó hết thật rồi đó, ít nhất là từ quan điểm của anh.

Nhưng đó không phải là từ quan điểm của cô.

“Anh nghe tôi này, Tom Quinlan,” cô nói một cách giận dữ. “Tôi không quan tâm quái gì đến cái kế hoạch mà anh đã tạo ra, anh chỉ cần cho tôi ra khỏi mớ đó. Tôi không muốn-”

“Anh không thể làm được điều đó,” anh ngắt lời.

“Tại sao không?”

“Bởi vì điều này.”

Cô nhìn thấy tia sáng lấp lánh trong mắt anh và lập tức chạy ra khỏi cái bàn, với ý định là tẩu thoát luôn. Cô nhanh, nhưng anh còn nhanh hơn. Anh chớp lấy cổ tay cô và gập cánh tay cô về phía sau lưng, thực tế là cùng lúc đó anh bọc cô luôn vào trong cái ôm của mình. Sức ép từ cánh tay với bắp thịt như sắt ép cô tỳ vào mặt phẳng cứng rắn của cơ thể anh. Đã từng nhìn thấy anh trần truồng, cô biết rằng quần áo che giấu sức mạnh thật sự và sự vạm vỡ của anh, biết rằng không có lời cầu nguyện nào giúp cô thoát khỏi anh cho đến khi anh quyết định giải thoát cho cô. Cô từ chối đấu tranh, tự bằng lòng với bản thân bằng tia nhìn giận dữ.

“Mắt mèo,” anh thì thầm. “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh biết là em không phải là một cô nàng tiểu thư. Đôi mắt em khiến em còn xa mới như thế. Và anh đã đúng, tạ ơn Chúa. Cái đêm mà chúng ta ở cùng nhau chứng minh rằng em đã mặc kệ mấy thứ đúng quy cách hay ủy mị như đàn bà. Em thật hoang dã và nóng bỏng, và chúng ta đã phá hỏng luôn cái giường của anh. Em cần phải biết không có cái quái gì khiến anh để em đi được đâu.”

Anh bị khuấy động. Cô có thể cảm thấy được sự cứng rắn của anh đâm mạnh vào cô, hông anh chuyển động từ lúc nào quá nhẹ nhàng, cố gắng không rời cái cảm dỗ cô mở đùi ra cho anh. Điều đó thật cảm dỗ. Quá cảm dỗ. Cô không thể từ chối việc muốn anh, chưa bao giờ thử, nhưng anh đã đúng: cô không tin anh.

“Nó không ảnh hưởng gì cả,” cô nói khản tiếng.

“Nó đã có ảnh hưởng.”

Những từ ngữ được anh nói nhẹ nhàng, gần như ngâm nga, và hơi thở ấm áp của anh áp vào môi cô một giây trước khi đôi môi anh ở đó, mạnh mẽ và nóng bỏng, đầu anh nghiêng lại để làm nụ hôn sâu hơn và làm cô mở miệng ra cho anh. Cô không định làm như thế, nhưng cô nhận thấy bản thân mình không được bảo vệ để ngăn cản điều đó. Ngay từ khi bắt đầu, nụ hôn của anh đã làm cô choáng váng với sự sung sướng. Sự tự tin của anh được biểu lộ thậm chí trong điều này; không có sự ngập ngừng, không có sự vụng về nào cả. Anh đơn giản chiếm lấy

môi cô như thế đó là cái quyền của anh, lưỡi anh thăm dò thật sâu, và một cái rùng mình sâu sắc của sự thích thú khiến cô chao đảo.

Giữ mình tựa vào anh, cô có thể cảm nhận được sự căng lên của cơ thể anh, cảm nhận được cái ấy đang đập rộn ràng và bị khuấy động. Anh chưa bao giờ làm bất kì nỗ lực nào để che giấu sự đáp ứng của cơ thể anh đối với cô. Dù cho điều đó thậm chí hiển nhiên ngay trong ngày hẹn hò đầu tiên của họ, anh cũng không hề tạo sức ép cho cô trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Có thể cô đã bắt đầu yêu anh rồi, bởi vì anh đã đồng thời vừa đùa giỡn vừa thực tế về việc bị khuấy động thường xuyên của mình, thái độ của anh thể hiện rằng việc xuất hiện của anh trong công ty cô là kết quả hết sức tự nhiên. Dù thế nào cô cũng không cảm thấy bị đe dọa; thật ra, nhìn lại thì cô nhận thấy rằng Quinlan đã vượt ra ngoài phương cách anh ấy thường sử dụng để cảnh báo cô. Anh rõ ràng là đã không công kích, nói chuyện đầy nhục dục, bất chấp cái bằng chứng bền bỉ về sức hút của anh. Cô không bao giờ cảm thấy rằng cô có lẽ phải đối mặt với một trận vật nhau vào cuối buổi tối. Thậm chí vào đêm mà họ đã làm tình, cô đã không nhận thức được đầy đủ sự nghiêm túc của những nụ hôn của anh cho tới khi cô đã bằng cách nào đó tìm thấy mình trần truồng trên giường với anh, cơ thể cô bốc cháy bởi nhu cầu. Rồi cô phát hiện ra anh quả thật rất nghiêm túc.

Kí ức khiến cô hoảng sợ, và cô giật mạnh miệng cô tránh xa anh. Cô không nghi ngờ rằng nếu cô không dừng anh lại bây giờ, trong vòng năm phút anh sẽ làm tình với cô. Những nụ hôn đầy nhục dục nóng bỏng của anh đánh lừa, khuấy động cô nhanh hơn là cô mong đợi. Nó xảy ra cùng một cách với đêm đó. Anh chỉ mới hôn cô; rồi, trước khi cô kịp biết gì, cô đã trở nên hoang dại vì anh. Cô đã không biết sự mãnh liệt, kích thích và niềm vui thích như thế là có tồn tại cho đến lúc đó.

“Có điều gì không ổn sao?” anh thì thầm, giành lại môi cô với hàng loạt nụ hôn nhanh và nhẹ nhàng tuy vậy vẫn nóng bỏng. “Em không thích nó ư? Hay là em thích nó quá nhiều?”

Thậm chí khả năng nhận thức của anh cũng báo động cô nữa, và mặc kệ bản thân cô bắt đầu vùng vẫy. Làm cô ngạc nhiên, anh thả cô ra ngay lập tức, tuy nhiên anh không lùi bước.

“Nói với anh điều gì không ổn đi cưng.” Giọng nói anh buồn rầu và dịu dàng. “Anh không thể sửa sai nếu anh không biết nó sai chỗ nào.”

Cô đặt tay lên ngực anh để đẩy anh ra xa và ngay lập tức đau đớn nhận thức ra khối thịt cứng ngắc, và ấm áp được bao bọc bởi lớp cô tông mỏng. Cô thậm chí có thể nhận thấy sự lờm chờm của tóc anh, sức mạnh và nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh dưới những ngón tay cô.

“Quinlan...”

“Nói với anh đi,” anh phỉnh phờ, hôn cô lần nữa.

Cô liều mạng trượt qua bên cạnh, xa khỏi anh. Cô cảm thấy cơ thể mình đang bốc cháy và hơi đau nhức. Nếu cô không nói với anh, anh sẽ tiếp tục kiên trì với cái kiểu phỉnh phờ đầy nhục dục này, và cô không biết cô có thể cưỡng lại anh được bao lâu.

“Được rồi.”

Cô còn nợ anh điều đó. Cô không định thay đổi ý kiến của bản thân về việc hẹn hò với anh, nhưng ít ra thì anh xứng đáng nhận được một lời giải thích. Cô cần phải nói với anh lúc trước, nhưng lúc đó việc mà cô muốn làm nhất là ở càng xa anh càng tốt.

“Nhưng... sau đó đi. Không phải bây giờ. Chúng ta cần phải tập trung mọi thứ lại và kết thúc mọi chuyện trong tiền sảnh.”

Anh không do dự, sự thích thú hiện lên trong mắt anh. “Trước đây anh đã nghe thấy câu này ở đâu rồi đó nhỉ?”

“Không lịch sự tí nào khi anh nhìn người ta chằm chằm như thế đâu.”

“Có thể không, nhưng mà nó chắc chắn khiến anh cực kì thỏa mãn.”

Cô đang lo lắng. Quinlan đã ngạc nhiên vì chiều sâu của trạng thái bất rút khó chịu của cô, bởi vì đó không phải đặc điểm khi anh kết hợp với Elizabeth. Anh tự hỏi lý do của việc đó, cũng như anh tự hỏi vì sao cô lại bỏ chạy khỏi anh một cách bất ngờ như vậy trong sáu tháng qua sau khi đã dành cả đêm nằm trong vòng tay anh. Cô không sợ anh; đó là một trong những điều anh thích nhất ở cô. Với anh trong việc tìm kiếm những người phụ nữ quyến rũ, họ cần phải thông minh, nhưng thật không may sự thông minh thường đi kèm với khả năng nhận thức khiến họ tránh xa khỏi anh.

Anh không thể làm gì được cho cái vẻ ngoài nguy hiểm của mình, bởi vì anh không thể đánh mất nét đặc trưng, những thói quen hay bản năng khiến anh trở nên nguy hiểm. Anh thậm chí còn không muốn thế. Nó là một bộ phận của con người anh như mấy cái xương, và cũng nằm sâu như thế trong anh. Anh đã có được những mối quan hệ hời hợt vì lợi ích thỏa mãn cơ thể, nhưng sâu bên trong anh vẫn chờ đợi và quan sát. Tuy nhiên cuộc sống mà anh đã dẫn dắt đôi khi khiến anh cảm thấy như thể chỉ có vài người trên thế giới này thực sự thấy được cái gì đang diễn ra xung quanh họ, rằng phần lớn mọi người đi suốt cuộc đời họ với miếng bít mắt trên mặt, bây giờ thì anh còn hơn cả việc mong đợi cái điều bình thường mà đa phần mọi người xem là chuyện đương nhiên. Anh muốn có một người vợ và một gia đình, một cuộc sống an toàn, ổn định; ngay khi anh gặp Elizabeth, anh đã biết cô là người mà anh mong muốn.

Đó không phải chỉ vì vẻ ngoài của cô, mặc dù là Chúa biết anh đột nhiên toát mồ hôi khi nhìn thấy cô. Cô có chiều cao hơn trung bình một chút, mảnh khảnh như một cây sậy, với mái tóc đen bóng mượt thường xuyên kéo về phía sau trong kiểu tóc búi cổ điển. Cô có những đường nét thoáng qua của sự dũng cảm, và cho tới khi anh gặp cô, anh chưa biết thế nào là sự gợi tình thực sự. Nhưng đó là do mắt cô mà anh bị tóm hoàn toàn. Mắt mèo, như anh đã từng nói với cô, và điều đó đúng, nhưng mặc dù chúng màu xanh lá, nét biểu cảm trong đó khiến nó giống mắt mèo hơn là do chính cái màu sắc đó. Sức sống của Elizabeth sáng bừng lên trong mắt cô. Cô đã tặng anh một cái nhìn cảnh báo rằng cô không bị anh hăm dọa chút nào, bên dưới đó là sự khinh bỉ lạnh lùng mà chắc chắn là giống mèo rồi.

Sự kích thích và khuấy động đang chạy đua bên trong anh. Anh càng tìm hiểu về cô, thì anh càng xác định là anh phải có được cô. Cô rõ ràng thông minh, hóm hỉnh, đồng thời cũng hay mỉa mai và cái khiếu hài hước một cách thẳng thắn đôi khi kéo anh ra khỏi trạng thái cảnh giác, tuy nhiên điều đó lúc nào cũng khiến anh thích thú cả. Và khi cô bốc cháy với cường độ mãnh liệt bên trong đã quyến rũ anh một cách không lay chuyển được như nam châm hút thép.

Cường độ của sức quyến rũ của cô khiến anh không còn cảnh giác. Anh muốn biết mọi thứ về cô, thậm chí cả kí ức thời thơ ấu, bởi vì đã đến lúc cuộc đời cô sẽ mãi mãi ở gần anh. Anh muốn có con với cô và bị mê hoặc bởi hình ảnh có khả năng xảy ra về con gái của Elizabeth, nhỏ, ý chí sắt đá, ăn nói sắc sảo, có lúm đồng tiền dễ thương. Nói về tuổi thơ của Elizabeth khiến cho khả năng đó gần như là đang trên người thực tại.

Ban đầu Elizabeth đã rất cởi mở, với sự kiêu ngạo không rõ nét đã cho thấy rằng cô không có gì để che giấu và anh có thể thích hay cam chịu nó là tùy. Nhưng rồi anh bắt đầu cảm thấy cô đang che giấu điều gì đó. Đó không phải thứ mà anh có thể đặt ngón tay mình vào; nó còn hơn cả sự rút lui khỏi anh, như thể cô đã xây dựng một bức vách bên trong và không có ý định cho anh tiến tới việc vượt qua điểm đó.

Cả sự rèn luyện và bản tính của anh đều khiến anh không thể cho qua được việc này. Sự rút lui của cô không có nghĩa lý gì cả, bởi vì anh biết, nhận biết với mọi bản năng của loài vật trong anh rằng cô có cùng cảm nhận với anh. Cô muốn anh. Cô yêu anh. Nếu cô thực sự che giấu điều gì đó, anh muốn biết về điều đó, và anh có cả kĩ năng và nguồn chỉ để tìm ra bất cứ thứ gì về cuộc sống của một ai đó. Những cuộc điều tra của anh đã tìm ra sự thật rằng trước đây cô đã lập gia đình, nhưng cuộc hôn nhân hoàn toàn thuộc dạng điển hình, hoàn toàn ngăn ngủi, một dạng hôn nhân mà rất nhiều sinh viên tốt nghiệp bị cuốn vào, nhanh chóng nhận ra là họ không hợp nhau. Anh đã từng có cú quăng mình ngăn ngủi vào hôn nhân ở tuổi đó, nên anh biết mọi việc diễn ra như thế nào. Nhưng anh càng nghĩ về nó, anh càng chú ý rằng khoảng thời gian mà cô kết hôn là khoảng thời gian mà cô không hề nói tới, thậm chí không hề đề cập một chút nào đến việc cô từng kết hôn. Anh đủ giỏi trong việc anh làm chứ không phải chỉ nhận thức được tầm quan trọng của nó, và anh đã bắt đầu tìm ra được câu trả lời cho hai năm bị cô bỏ qua đó. Cùng lúc, cảm nhận được sự lẩn trốn của cô, anh đã tạo một bước đi liều lĩnh để gắn chặt mối quan hệ của họ và đưa cô lên giường, tin vào mối ràng buộc xác thật của cả hai sẽ phá vỡ được hàng rào bảo vệ và giữ cô lại với anh cho tới khi cô học được việc tin tưởng anh hoàn toàn.

Nó đã không có kết quả.

Cô đã chạy trốn vào buổi sáng hôm sau trong khi anh vẫn còn đang trong nhà tắm, và đó là lần đầu tiên mà anh để cô ở một mình.

Hơn nửa năm bị lãng phí. Gần bảy tháng dài khốn kiếp, những đêm vô tận bị thiêu đốt bởi sự thất vọng, của cả thể xác lẫn tinh thần.

Nhưng bây giờ anh đã có được cô, chỉ một mình, và trước khi họ thoát ra khỏi tòa nhà anh chỉ có ý định muốn biết được cái quỷ gì đang xảy ra và có được cô trở lại nơi cô thuộc về, với anh.

Chương 4

“Chúng ta hãy cùng tấn công mấy cái máy bán đồ ăn nhanh”, cô khế nói, chớp lấy chiếc túi nhỏ đựng những thứ đồ cần thiết và đi ra cửa. Quinlan vẫn đang đứng đó, nhìn chăm chăm vào cô có vẻ như để tìm kiếm điều gì đó gần như mất đến vài phút nhưng cũng có thể là chưa đến ba mươi giây. Có một vẻ chiếm giữ bao trùm trong đôi mắt xanh trong của anh và cô không thể chỉ đứng đó, giống như một con dê cái bị trói, để dành cho một con đực.

Anh bước ra theo sau cô, cô khóa cửa văn phòng lại, rồi ngược lên và ngược xuống nhìn vào bóng tối ở hành lang.

“Mấy cái máy bán đồ ăn nhanh ở đâu?” cô hỏi lần cuối. “Tôi không phải là người nghiện đồ ăn nhanh, vì thế tôi chưa từng sử dụng chúng.”

“Có một máy bán nước giải khát ở cuối hành lang,” anh nói, chỉ tay về phía đó, “nhưng mấy cái máy bán đồ ăn nhanh lại ở trong những văn phòng bảo hiểm. Chúng được đặt trong phòng nghỉ dành cho nhân viên, họ để cho chúng ta sử dụng chúng.”

Anh dẫn bước xuống hành lang dài dọc theo những chiếc thang máy, và Elizabeth nổi gót theo sau anh.

“Chúng ta sẽ làm thế nào để vào bên trong?” cô hỏi một cách châm biếm. “Chúng ta sẽ phá khóa sao?”

“Nếu cần thiết”, anh trả lời, có chút đùa cợt trong giọng nói của anh. “Nhưng anh không nghĩ nó sẽ đến mức ấy.”

Cô hy vọng là không. Từ những gì cô biết thì các công ty bảo hiểm có xu hướng không đùa cợt về những điều như vậy. Cô cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra việc nhận được một hóa đơn thanh toán cho những hư hại, điều mà chắc chắn cô có thể không làm.

Quinlan quỳ trước cánh cửa bị khóa của công ty bảo hiểm và mở cái túi da, lấy ra từ nó một chiếc hộp nhỏ gần giống với cái hộp mà cô vẫn dùng để đựng những chiếc cọ trang điểm. Thế nhưng khi anh bật nó mở ra, thì sự giống nhau mà cô liên tưởng tới cũng kết thúc. Thay vì những chiếc cọ lông, lại là những công cụ bằng kim loại có hình dạng kỳ lạ. Anh lấy chúng ra, chèn một cái ống dài, mỏng vào trong lỗ khóa, rồi nhét các dụng cụ khác vào bên cạnh nó rồi đẩy nhẹ với những sự dịch chuyển nhỏ, uyển chuyển.

Elizabeth rụt rè bước tới gần hơn, cúi đầu xuống để có được một sự quan sát tốt hơn.

“Anh có thể dạy tôi cách làm việc này không?” cô hỏi với một âm điệu dịu nhẹ, say mê với cả quá trình công việc mà anh đang làm.

Hai khóe miệng của anh khế nhếch lên trong khi anh vẫn tiếp tục công việc mở khóa một cách cẩn trọng.

“Tại sao? Có phải em vừa khám phá ra một dấu hiệu của sự trộm cắp?”

“Anh có làm điều đó sao?” cô đáp trả. “Nó chỉ có vẻ giống như một kỹ năng hữu ích nên có, vì anh không bao giờ rơi vào hoàn cảnh vô tình tự nhốt mình ở ngoài.”

“Và em định sẽ bắt đầu mang theo một bộ dụng cụ của thợ khóa trong ví của em?”

“Tại sao không?” Cô lục tìm trong chiếc túi da màu đen ở gần chỗ ngón chân cô. “Rõ ràng anh có mang theo nó trong ví của anh.”

“Đó không phải là một cái ví,” anh nói với sự hài lòng, vì anh cảm thấy khóa đã mở. Anh rút số dụng cụ ít ỏi đó, đặt chúng vào những nơi thích hợp của chiếc hộp và cất chiếc hộp vào trong túi. Rồi anh điềm tĩnh mở cửa.

“Hãy giải thích cho tôi biết sự khác biệt giữa ví của tôi và của anh”, cô nói khi cô bước vào văn phòng bảo hiểm mờ tối và tĩnh lặng.

“Nó không phải là một chiếc ví. Sự khác biệt là những thứ được đựng trong chúng.”

“Tôi biết. Vì vậy, nếu tôi thay những vật dụng trong ví của tôi bằng những thứ có trong chiếc túi da của anh, nó sẽ trở thành một chiếc ví chứ?”

“Anh chịu thua”, anh nói một cách nhẹ nhàng. “Được rồi, đó là một chiếc ví. Chỉ những người đàn ông mới không gọi chúng là những chiếc ví. Bọn anh gọi chúng là những chiếc cặp dạng túi hay đơn giản chỉ là những chiếc túi da.”

“Hoa hồng dù được gọi bởi bất cứ tên gì, thì hương thơm vẫn ngọt ngào” cô thì thầm với mỉm cười với chiến thắng.

Anh khẽ cười. “Đó là một trong những điều anh thích nhất ở em. Em giống như một người chiến thắng lịch thiệp. Em không bao giờ ngần ngại điều gì để đạt được mong muốn của mình.”

“Một số người chỉ đòi hỏi về điều đó nhiều hơn những người khác.”

Cô nhìn quanh, không thấy gì ngoài những chiếc bàn và màn hình máy tính trống trơn.

“Các phòng nghỉ ở đâu?”

“Lối này.” Anh dẫn cô xuống một hành lang tối phía trong và mở cánh cửa cuối cùng ở bên phải. Đó là một căn phòng có hai cửa sổ, vì vậy nó không còn tối.

Một loạt các máy bán hàng tự động nằm dựa vào tường, cung cấp nước ngọt, cà phê, nước trái cây và đồ ăn nhanh. Một lò vi sóng nằm trên một quầy hàng, và một tủ lạnh đã ngừng chạy đứng ở một bức tường khác. Có một chiếc ghế sofa làm bằng nhựa vinyl được ngăn cách bởi những chiếc đệm ghế dùng để bày biện, và một số những chiếc ghế gấp nhét lung tung quanh hai chiếc bàn tự phục vụ.

“Kiểm tra chiếc tủ lạnh trong khi anh mở những chiếc máy,” Quinlan nói. “Hãy xem xem liệu có chút nước đá nào không. Chúng ta không cần nó ngay bây giờ, nhưng thật là tuyệt nếu biết rằng đó không chỉ là một cái tủ. Hãy làm việc đó nhanh như em có thể, để giữ lại không khí lạnh ở trong đó.”

“Tôi có biết cách sử dụng những chiếc tủ lạnh và những việc gì khiến chúng mất nhiệt”. Cô nói với giọng châm chọc. Cô nhanh chóng mở ngăn tủ đông, và hơi thoát ra khi không khí lạnh đã gặp nóng. Có sáu khay nước đá ở đó, tất cả đều còn đủ. Cô đóng cửa nhanh như khi đã mở nó ra. “Chúng ta có đá.”

“Tuyệt”. Anh đã mở những chiếc máy bán thức ăn nhanh và mang ra những chiếc túi có những chiếc bánh quy giòn.

Elizabeth mở cửa chính của tủ lạnh nhưng lại thấy thất vọng với những thứ đồ còn lại trong tủ. Một túi giấy màu nâu nằm chổng trơ, với một vài vết mỡ trong mờ còn dính trên nó. Cô không có hứng thú với việc kiểm tra những thứ còn sót lại trong tủ. Có một quả táo, dù vậy cô cũng cầm lấy nó. Các ngăn kệ trên cửa tủ đã được dùng để chứa rất nhiều loại gia vị, nhưng chẳng có gì trong số chúng lôi cuốn được cô. Ý nghĩ rưới nước sốt cà chua nắm lên bánh nhân mật ong thật là khủng khiếp.

“Chỉ còn một trái táo trong đây,” cô nói.

Anh đã hoàn thành việc chất chiến lợi phẩm của mình vào trong chiếc túi da. “Được rồi, chúng ta có bánh ngọt, bánh quy giòn và những thanh kẹo sữa, cộng với những đồ ăn còn lại từ bàn của Chickie. Phỏng đoán tốt nhất của anh là chúng ta sẽ thoát ra khỏi đây được vào buổi sáng ngày mai, vì vậy những thứ này nên có nhiều hơn là chỉ đủ dùng. Em có muốn một chút nước giải khát, hoặc nước trái cây không? Có nước ở tầng dưới, vì vậy chúng ta không cần phải tấn công mấy cái máy bán đồ uống. Thật là một sự ưu đãi hiếm hoi.”

Cô nghĩ về nó, sau đó lắc đầu. “Chỉ cần nước là đủ.”

Anh xốc lại cái túi. “Thôi được rồi. Bây giờ hãy để cơ thể chúng ta được thư giãn ở tầng dưới.” “Phải chăng chúng ta nên dọn dẹp mọi thứ lại như cũ trước khi rời khỏi đây?” cô hỏi. “Không cần. Anh sẽ để tâm tới chúng khi có điện trở lại và mọi thứ sẽ trở về như lúc đầu.”

Chuyến đi xuống tầng dưới có vẻ dễ dàng hơn đáng kể nhờ sự trợ giúp của một trong những chiếc đèn pin, và ngay khi họ trở lại tiền sảnh, nó trở nên mát mẻ hơn một cách đáng ngạc nhiên bởi trần nhà của tòa nhà hai tầng. Cô nhìn xuyên qua cánh cửa kính tối tăm ở hai bên lối đi; các đường phố vắng vẻ một cách kì cục, chỉ với vài chiếc xe thì thoảng chạy qua. Một chiếc xe tuần tra chậm chạp đi ngang qua khi cô đang quan sát.

“Thật kỳ lạ”, cô lẩm bẩm. “Có vẻ như tất cả mọi người đều đã được sơ tán.”

“Nếu nguồn điện không quay trở lại vào lúc này” Quinlan nói với giọng khắc nghiệt, “có thể nó sẽ quá tải một lần nữa khi mặt trời lặn và nhiều thứ sẽ thoát nhiệt đi chút ít. Nhân tiện, anh đã cố gắng kêu cứu ra bên ngoài từ văn phòng của mình, chỉ để biết được điều gì đang diễn ra và để ai đó biết nơi chúng ta đang ở, nhưng tiếng gọi của anh không thể xuyên qua được. Nếu đây là sự cố mất điện toàn thành phố, điều mà anh đang ngờ vực, thì quanh đây cũng sẽ có nhiều tiếng kêu cứu. Nhưng anh tìm thấy một chiếc đài vô tuyến chạy bằng pin, vì thế chúng ta có thể nghe được tin tức.”

“Hãy bật nó lên ngay giờ”, cô đề nghị, đi tới một chiếc ghế sofa rồi buông mình xuống đó. “Chúng ta hãy cùng tìm hiểu xem điều gì đang diễn ra.”

Anh mở chiếc túi da và lấy ra một chiếc đài nhỏ, thậm chí nó còn không to bằng bàn tay của cô. Sau khi bật nó lên và chỉ nhận được sự tĩnh lặng, anh bắt đầu dò qua các tần số, tìm kiếm lấy một kênh. Đột nhiên một giọng nói vang lên từ các kênh anh đã dò, đúng là ngạc nhiên thấy rõ khi nó phát ra từ một chiếc đài nhỏ như vậy,

“- nhân viên an ninh quốc gia đã đưa ra một vài biện pháp để giúp ngăn chặn sự cướp bóc _”

“Khốn khiếp”, anh cắn nhằn “Đúng là những thông tin tồi tệ”.

“Đó là thông tin sơ bộ,” người phát thanh viên lại tiếp tục, “nhưng những báo cáo được chuyển đến ngày một nhiều hơn, và dường như đã có một sự mất điện ồ ạt trên toàn khu vực Đông Nam và hầu hết các tiểu bang Texas.” “Tôi không phải là một chuyên gia”, một giọng nói thứ hai vang lên, “nhưng khu dân cư ở phía Nam của đất nước đã phải chịu đựng đợt nóng này

trong hai tuần, và tôi hình dung được nhu cầu về điện đã khiến hệ thống trở nên quá tải. Liệu rằng chúng ta có thể có được bất kỳ lời giải thích từ ngài thống đốc?”

“Không có gì được nêu ra, nhưng các đường dây điện thoại thì bị nghẽn mạng. Chúng ta nên vui lòng không sử dụng điện thoại trừ khi đó là trường hợp khẩn cấp. Công chúng nói chung không thể liên lạc với lực lượng cứu hộ 911 nếu như bạn cũng đang mải mê dùng điện thoại nói chuyện với bạn bè về sự cố mất điện của mình. Hãy tin ở tôi, là những người bạn của bạn đều biết tới sự cố này.”

Tiếng của người phát thanh viên thứ hai lại vang lên, “Hãy ghi nhớ các biện pháp phòng ngừa an toàn Bộ Y tế đã khuyến cáo chúng ta vào hai tuần trước. Nó đặc biệt cấp thiết khi không có điện để dùng cho điều hòa không khí và những chiếc quạt. Hãy tránh ánh nắng mặt trời nếu bạn có thể. Khi mất điện, hãy mở toàn bộ cửa sổ nhà bạn cho thoáng khí, và uống thật nhiều nước. Đừng đi ra ngoài nhiều nếu không thực sự cần thiết. Chú ý tiết kiệm năng lượng của chính bạn.”

“Chúng ta sẽ phải chịu đựng cả đêm dài,” người phát thanh viên thứ nhất nói, “hãy khởi động chế độ báo động khẩn. Nếu bất kỳ điều gì xảy đến thì bạn có thể nghe thấy nó trước tiên_”.

Quinlan tắt chiếc đài radio. “Đúng vậy, bây giờ chúng ta biết được điều gì đã xảy ra,” anh nói một cách điềm tĩnh. “Chúng ta sẽ phải tiết kiệm pin hết mức có thể.”

Cô đưa anh một cái nhìn giễu cợt. “Cái gì cơ? Ý anh là anh không có gì để thay thế cho những cục pin sao?”.

“Nó không phải là chiếc đài của anh.”

Việc đó là không cần thiết với anh nếu như nó là đài của anh, tất nhiên anh đã có pin dự phòng. Cô ước gì nó là chiếc đài của anh. Và trong khi cô cầu nguyện, cô ước rằng cô đã rời khỏi tòa nhà này đúng giờ, mặc dù cô không dám đoán chắc rằng cô sẽ không rơi vào một tình huống tồi tệ nào đó tại khu chung cư của mình. Chắc chắn rằng cô đã được an toàn hơn khi ở đây, dù đó là bên trong một tòa nhà đóng kín.

Điều cốt lõi của vấn đề là khung cảnh nơi đây. Đây không giống như có điều gì đó đang diễn ra khiến họ phải ở bên nhau trong nhiều giờ liền. Có thể họ sẽ còn bị nhốt ở đây vào giờ này ngày mai.

Cô nhìn Quinlan. “Anh có chắc rằng ở đây sẽ không còn nóng khủng khiếp?”

“Anh không hoàn toàn khẳng định, nhưng đó là sự đoán chắc đáng tin. Chúng ta sẽ ổn thôi. Chúng ta có nước, và đó là điều quan trọng nhất. Trên thực tế, chúng ta cũng có thể thấy thoải mái như bất cứ ai trong thành phố này, trừ những nơi có trường hợp khẩn cấp. Nếu chúng ta bắt đầu thấy quá nóng, chúng ta sẽ chỉ việc cởi quần áo ra thôi.”

Trái tim cô gần như đập loạn xạ, khiến cho nhịp tim của cô tăng vọt, và ngay lập tức cô bắt đầu cảm thấy nhiệt độ trong người tăng một cách khó chịu. Các cơ ở bụng cô quặn lên với ý nghĩ nằm trần truồng cùng anh trong bóng tối, nhưng nó mang đậm màu sắc của dục vọng.

Trong khi tâm trí cô rung lên cảnh giác, thì cơ thể cô đang nhắc cô nhớ đến khoái lạc của việc ân ái cùng anh. Cô quay trở ra chỗ những chiếc cửa sổ để ngăn anh đọc được biểu hiện của cô. Việc nhìn chăm chăm vào tấm cửa kính khiến cô nghĩ đến một điều gì khác, và cô biết ơn vì điều đó.

“Vào lúc trời tối, liệu sẽ có người nào đó ở bên ngoài có thể nhìn thấy chúng ta ở đây khi chúng

ta bật một chiếc đèn pin? Phải có thợ lau cửa kính làm việc vào ban đêm chứ?”

“Anh tin rằng bất cứ ai ở gần đây cũng có thể thắc mắc về việc có ánh sáng của đèn pin chiếu ra từ đây,” anh nói với vẻ tự lự. “Nhưng không ai có thể thực sự nhìn thấy chúng ta”.

Chỉ cần có khả năng đó là đủ. Cô đã định sắp xếp những vật dụng của họ ở chỗ ngồi gần lối đi nhất, nhưng bây giờ cô lại dịch chuyển ra xa hơn. Hành lang này có một vài nơi có chỗ ngồi thoải mái, và cô chọn chỗ ngồi ở gần giữa. Nó có chút riêng tư tối thiểu, với một chiếc ghế dựa dài và cao tạo cảm giác giống như một góc phòng nhỏ. Nó cũng gần phòng tắm hơn những chỗ khác, điều đó khiến nó trở thành lựa chọn tốt nhất so với tất cả các vị trí quanh đó.

Cô sắp xếp những thứ đồ ăn họ đã tìm được lên một chiếc bàn thấp, trong khi Quinlan kéo gọn những chiếc ghế ở quanh đó để tạo cảm giác rộng rãi hơn. Rồi anh thu thập những chiếc đệm từ những chiếc ghế khác nhau và chồng chúng lên rồi để lại gần tay anh, sẵn sàng làm thành những chiếc giường khi họ quyết định ngủ. Elizabeth đưa mắt nhìn những chiếc đệm với cái nhìn bóng gió. Cô không chắc mình có thể nhắm mắt ngủ khi Quinlan ở gần bên cô, thậm chí nếu cô có thể thì đó cũng chỉ là giấc ngủ chập chờn.

Cô nhìn anh để thấy anh đang nhìn cô. Anh không quay đi khi anh tháo chiếc cà vạt của anh và vứt nó xuống, sau đó là cởi nút áo sơ mi của anh xuống tới eo và xắn ống tay áo lên. Những hành động của anh là thiết thực, nhưng hình ảnh từ các cơ bắp của anh, bộ ngực rậm lông cùng chiếc bụng cứng cáp đã đẩy lên một phản ứng trong cô mà nó không giống với những xúc cảm thông thường.

“Tại sao em không cởi bỏ đôi vớ dài này ra?” anh gợi ý với chất giọng êm mượt. “Chúng có vẻ nóng khủng khiếp.”

Đúng như anh nói. Cô ngập ngừng, rồi thất vọng nhận thấy đôi tất nylon mỏng đó không thể bảo vệ cô khỏi anh. Chỉ có bản thân cô mới có thể làm điều đó. Quinlan không phải là một tên hiếp dâm, nếu cô nói không, anh sẽ không ép buộc cô. Cô chưa bao giờ lo sợ về điều này, nỗi lo sợ của cô chỉ là cô không thể nói không.

Đó là lý do cô đã lẩn tránh anh trong 6 tháng qua. Vì vậy, việc cởi bỏ đôi tất chân hay không cũng sẽ không ngăn được anh làm chuyện đó với cô nếu như cô không thể nói không, và việc cởi bỏ chúng sẽ không đặt cô vào tình trạng nguy hiểm nếu cô có thể kiểm soát được bản thân mình. Nó đơn giản chỉ là để làm cô thêm thoải mái.

Cô có một chiếc đèn pin và mang nó tới phòng nghỉ chung, rồi cô đặt nó lên một trong những chiếc chậu rửa. Các căn phòng nhỏ trở nên ngột ngạt và thiếu không khí, vì vậy cô nhanh chóng cởi bỏ chiếc tất chân dài và ngay lập tức cô cảm thấy mát mẻ hơn nhiều. Cô bật nguồn nước lạnh và nhúng tay vào làn nước mát, cô làm việc đó vài lần nhằm dùng phương pháp này để giảm nhiệt, rồi làm ướt một trong số những chiếc khăn tắm và rửa mặt. Sau đấy cô cảm thấy mọi thứ dường như tốt hơn lên rất nhiều.

Sau một vài nhịp thở sâu, lên tinh thần cho một cuộc nói chuyện, cô cảm thấy sẵn sàng ở cạnh Tom Quinlan trong suốt khoảng thời gian sắp tới. Với đôi vớ dài ở một bên tay và chiếc đèn pin ở bên tay còn lại, cô quay trở lại hành lang.

Anh đang đợi cô, nằm dài một cách lơ đãng trên một trong số những chiếc ghế, nhưng đôi mắt màu xanh đó vẫn quan sát cô một cách chăm chú như thể một con hổ đang quan sát con mồi của nó.

“Bây giờ”, anh nói, “Chúng ta cần có một cuộc nói chuyện nho nhỏ.”

Chương 5

Trái tim cô chao đảo trong lồng ngực. Nó kéo căng sự bình tĩnh của cô để đẩy cô tới việc đi lại chỗ mấy cái ghế và ngồi xuống, nhưng cô đã làm được điều này, cô thậm chí còn bắt chéo chân và ngả người về phía sau một cách lơ đãng như anh.

“Được thôi,” cô điềm tĩnh nói.

Anh một lần nữa tặng cô cái nhìn như thể anh đang thử quyết định xem làm cách nào để xử lý cô. Về mặt tinh thần cô nổi giận với cái ý nghĩ bị “xử lý”, nhưng cô cưỡng lại cơn căm giận. Cô biết Quinlan có thể tàn nhẫn đến thế nào khi bị cản trở; cô cần giữ suy nghĩ được trật tự, không để anh khiêu khích cô nổi giận.

Anh giữ nguyên tình trạng im lặng, quan sát cô, và cô biết anh muốn gì. Anh đã đặt câu hỏi; anh đơn giản chờ đợi câu trả lời.

Mặc kệ bản thân, Elizabeth cảm nhận thấy cơn bộc phát của sự giận dữ, thậm chí là sau nhiều tháng đã qua rồi. Cô đối mặt với anh và đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề.

“Tôi đã tìm thấy hồ sơ của anh về tôi,” cô nói, từng chữ ngắn gọn. “Anh đã điều tra tôi”.

“À.” Anh chập những ngón tay lại và nghiên cứu cô từ phía bên kia của chúng. “Thì ra là chuyện đó.” Anh dừng lại vài giây, rồi nhẹ nhàng nói, “Tất nhiên là anh đã làm.”

“Không có chuyện “tất nhiên” ở đây. Anh đã xâm phạm vào đời tư của tôi-”

“Cũng như em xâm phạm vào đời tư của anh thôi,” anh nhẹ nhàng ngắt lời. “Tập hồ sơ đó đã không nằm ở trạng thái mở ra.”

“Không, nó đã không mở ra. Tôi đã nhìn thấy nó trong bàn của anh,” cô thừa nhận một cách không ngập ngừng.

“Tại sao?”

“Tôi cảm thấy băn khoăn về anh. Tôi đã tìm kiếm một vài câu trả lời.”

“Vậy tại sao em không hỏi anh?” Những từ ngữ sắc nhọn như dao.

Cô tặng anh một nụ cười châm biếm, không hài hước.

“Tôi đã làm. Rất nhiều lần. Tuy nhiên anh là cao thủ trong việc lảng tránh. Tôi đã lên giường với anh, nhưng bây giờ tôi vẫn không biết rõ anh hơn cái ngày mà chúng ta mới gặp nhau.”

Anh gọn gàng lảng tránh lời buộc tội bằng cách đặt câu hỏi, “Điều gì khiến em phải băn khoăn? Anh chưa bao giờ đe dọa em, chưa bao giờ thúc ép em. Em biết rằng anh sở hữu và điều hành công ty của anh, rằng anh có khả năng thanh toán và không phải đang chạy trốn ai cả.”

“Anh vừa làm điều đó lần nữa,” cô chỉ ra. “Khả năng lảng tránh của anh rất tốt. Tôi mất một khoảng thời gian mới hiểu được, nhưng rồi tôi để ý thấy anh không trả lời những câu hỏi của tôi. Anh luôn luôn trả lời không rõ ràng, nhưng anh thường chỉ hỏi câu hỏi của anh và lờ của tôi đi.”

Anh im lặng quan sát cô một lát trước khi nói, “Anh không có hứng thú với việc tự nói về bản thân. Anh đã biết tất cả các chi tiết rồi.”

“Liệu tôi có thể nói rằng sự thiếu hiểu đó cũng đúng với tôi luôn phải không?” cô hỏi một cách duyên dáng. “Tôi đã muốn hiểu con người anh, và đã không đến đâu cả. Nhưng tôi đã không điều tra anh.”

“Anh đã không phiền lòng nếu em làm điều đó.” Điều đó không có nghĩa là cô có khả năng tìm ra nhiều hơn, anh nghĩ.

Những mẫu lớn của cuộc đời anh sau khi tốt nghiệp trung học không thể tìm thấy ở trong hồ sơ chung.

“Hoan hô anh. Làm như tôi quan tâm ấy.”

“Và chuyện là như vậy sao? Em bỏ anh và cắt đứt mối quan hệ của chúng ta bởi vì em giận dữ với chuyện anh điều tra em hả? Vì sao em không chỉ đơn thuần hét vào mặt anh đi? Hay quăng ném các thứ vào anh? Vì Chúa, Elizabeth, liệu em không nghĩ rằng chuyện này em đẩy đi hơi xa hay sao?”

Giọng nói của anh vừa giận dữ vừa hoài nghi, khiến chuyện đó trở nên rõ ràng rằng anh coi phản ứng của cô không gì khác sự thiếu sót hết sức buồn cười, quá xa so với nguyên nhân.

Cô thấy lạnh từ bên trong, giây lát cô bị tê liệt bởi thủ đoạn quen thuộc trong việc khiến cô cảm thấy cô sai, không quan trọng mọi chuyện xảy ra thế nào đó là lỗi của cô vì không đủ tốt. Nhưng rồi cô đấu tranh với những kí ức; cô sẽ không bao giờ để ai đó khiến cô cảm thấy như vậy một lần nữa. Cô đã lại là chính cô, và cô biết giá trị của bản thân mình. Cô biết cô đã không xử lý vấn đề tốt, nhưng chỉ bằng cách cô đã làm chuyện đó; kết quả bản thân nó chưa bao giờ là vấn đề.

Giọng nói cô lạnh lùng khi cô trả lời. “Không, tôi không nghĩ rằng tôi đẩy chuyện này đi quá xa. Tôi cảm thấy băn khoăn về anh một khoảng thời gian khá lâu rồi. Tìm ra anh đã điều tra tôi chỉ là nhân tố cuối cùng thôi, nhưng tất nhiên không phải tất cả là do chuyện đó.”

“Bởi vì anh đã không trả lời một vài câu hỏi sao?” Giọng anh vẫn còn hoài nghi.

“Bao gồm những thứ khác nữa.”

“Ví dụ như?”

Đã làm rồi thì phải làm đến nơi đến chốn thôi (*quote: In for a penny, in for a pound*).

“Ví dụ như thói quen của anh trong việc nắm quyền kiểm soát, trong việc lờ đi sự phản đối hay những lời đề nghị của tôi như thể tôi thậm chí chưa hề nói gì cả.”

“Phản đối vì cái gì?” Bây giờ những từ ngữ sắc bén như vút roi. Đôi mắt xanh của anh thu hẹp và rực cháy. Hơi ngạc nhiên, cô nhận thấy rằng anh lại giận dữ lần nữa.

Cô vung bàn tay trong một cử chỉ mơ hồ. “Mọi chuyện nhỏ nhặt. Tôi đã không ghi lại chúng -”

“Ngạc nhiên như quỷ với tôi ấy chứ,” anh thì thầm.

“Nhưng anh đã liên tục coi anh quan trọng hơn tôi. Nếu tôi nói với anh rằng tôi đi mua sắm, anh sẽ yêu cầu tôi đợi cho đến khi anh có thể đi cùng tôi. Nếu tôi muốn mặc áo len khi chúng ta

ra ngoài, anh sẽ yêu cầu tôi mặc áo lông thú. Khốn kiếp nhà anh, Quinlan, anh thậm chí còn thử khiến tôi thay đổi nơi tôi gửi tiền nữa cơ!”

Lông mày anh nhướng lên. “Ngân hàng mà em đang dùng bây giờ ở quá xa. Cái mà anh gợi ý thuận tiện hơn nhiều.”

“Cho ai? Nếu tôi hoàn toàn hạnh phúc với cái ngân hàng này, vậy thì nó không hề bất tiện với tôi đúng không hả?”

“Vậy thì đừng có thay đổi ngân hàng. Mà rốt cuộc chuyện ghê gớm gì ở đây vậy?”

“Chuyện ghê gớm,” cô nói chậm rãi, lựa chọn từ ngữ, “là anh muốn đưa ra tất cả các quyết định, tự xử lý hết mọi việc. Anh không muốn có một mối quan hệ, cái mà anh muốn là một chế độ độc tài.”

Một lúc trước anh còn ườn người ra một cách thoải mái, đôi chân dài giang rộng ra phía trước; lúc sau anh đã ở phía trước cô, cúi xuống để ghim tay mình lên thành ghế của cô và giữ chặt cô tại chỗ. Elizabeth nhìn chăm chăm anh, chớp mắt nhìn cái vẻ chỉ vừa đủ kiềm chế cơn giận trên mặt anh, nhưng cô từ chối để bản thân mình lùi bước trước anh. Thay vào đó cô nâng cằm mình lên và nhìn trừng trừng lại anh.

“Tôi không tin nổi chuyện này!” anh nửa muốn hét toáng lên. “Em bỏ anh vì anh muốn em thay đổi ngân hàng sao? Cao xanh ời.” Anh tự đẩy mình ra xa khỏi cái ghế và bước hiên ngang ra xa, rồi lấy tay cào tóc.

“Không,” cô hét lên, “tôi bỏ đi vì tôi từ chối việc để anh tiếp quản cuộc đời tôi!” cô không thể ngồi được nữa, và đứng lên khỏi ghế. Ngay tức khắc Quinlan lao đến với một loạt những phản ứng nhanh như chớp của anh, nắm lấy cánh tay cô và kéo mạnh cô vào gần anh, gần đến mức cô có thể nhìn thấy những đốm sáng trắng trong tròng mắt xanh thẳm và ngửi thấy mùi hương nóng bỏng, nam tính của cơ thể anh. Cánh mũi cô nở ra một cách tinh vi như thể cô theo bản năng uống lấy những tín hiệu nguyên thủy nhất, thậm chí mặc kệ cả cô đã trở nên cứng đờ chống lại sự đụng chạm của anh.

“Tại sao em không nói với tôi trước đây em đã từng lấy chồng?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng, và thậm chí còn không gây bất ngờ nhưng vẫn khiến cô nao núng. Tất nhiên là anh ta biết, nó nằm trong cái bản điều tra chết tiệt của anh ta.

“Nó không nằm trong danh sách các chủ đề dùng để đàm đạo của tôi,” cô cáu kỉnh. “Nhưng cả hai ta đều giữ bí mật. Nếu mối quan hệ của chúng ta có bao giờ tiến tới đủ xa, tôi sẽ nói với anh. Điều gì khiến tôi phải có nhiệm vụ phô ra hết quá khứ của mình ngay phút giây chúng ta gặp nhau vậy hả?”

Quinlan chăm chú quan sát cô. Ở khoảng cách gần thế này, anh có thể nhìn thấy từng tia sáng cảm xúc trên khuôn mặt cô, và anh để ý thấy sự do dự lộ liễu của cô mặc dù cô đã đủ sẵn lòng để đáp trả lại anh. À, vậy ra họ đang có cái (khí giới) gì ở đây.

“Mối quan hệ của chúng ta phải tiến xa tới mức nào vậy em?” anh hỏi, vẫn giữ giọng mình nhẹ nhàng. “Chúng ta đã không gặp gỡ ai khác nữa. Chúng ta thậm chí đã không làm tình tới tận cái đêm đó, nhưng mọi thứ đã khá nóng bỏng giữa chúng ta rất nhiều lần trước đó.”

“Và ngay cả sau những chuyện đó tôi thậm chí còn hoài nghi anh,” cô trả lời nhẹ nhàng.

“Có thể vậy, nhưng điều đó không ngăn được việc em muốn anh, như bây giờ chẳng hạn.” Anh

cúi đầu xuống và đặt môi mình trên môi cô, đầy áp lực và buộc cô phải làm theo ý mình. Cô cố gắng giằng ra và thấy bản thân mình bất lực trước sức mạnh của anh, mặc dù anh cẩn thận không làm đau cô. “Vẫn muốn,” anh dịu dàng trên môi cô.

Cô liều mạng giật mạnh đầu ra. Anh lại ép nó quay lại, nhưng thay vì hôn cô, môi anh lại chỉ cách môi cô một inch nhỏ nhoi.

“Tại sao em không nói với anh?” anh thì thầm, hơi thở ấm áp mơn trớn môi cô và khiến chúng ngứa ran. Với sự tàn nhẫn đặc trưng, anh bám chặt lấy cái ý nghĩ đó, và sẽ không bỏ qua nó cho đến khi anh được thỏa mãn với câu trả lời. Nỗi sợ hãi mơ hồ cũ lại xuất hiện, đôi cánh đen tối lại bắt đầu nhịp đập (*khi dịch tới đây mình cũng không hiểu rõ ý lắm nên cầu dịch sao xuôi xuôi đi thôi: black wings beating*), và cô bắt đầu hoảng sợ vùng vẫy. Anh khuất phục cô mà không tốn tí sức lực nào, bao bọc cô lại trong vòng tay ấm áp và cứng cáp của anh - là nơi cô đến một cơ hội trốn thoát cũng không có.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” anh hỏi, và giữa các câu chữ anh phủ lên môi cô những nụ hôn dịu dàng. “Cái gì đã khiến em nao núng khi anh đề cập đến chuyện đó? Nói chuyện đó với anh bây giờ. Anh cần phải biết. Anh ta đã lừa dối em à?”

“Không.”

Cô không định trả lời anh, nhưng bằng cách nào đó, bị bắt giữ trong đôi cánh tay cứng như thép và bị đặt trong sức nóng đầy lôi cuốn từ anh, từ ngữ cứ trượt ra thành những tiếng thì thầm. Cô nghe thấy nó và rùng hết cả mình.

“Không!” cô nói một cách mạnh mẽ hơn, đấu tranh để kiểm soát mình. “Anh ta không lừa dối tôi.” Nếu anh ta dám, nếu hướng tập trung của bản điều tra của anh chỉ bị thiếu hụt ở hướng này, điều này cũng không quá tệ. “Dừng lại đi, Quinlan. Để tôi đi.”

“Tại sao em lại bắt đầu gọi anh là Quinlan?” Giọng anh vẫn chậm rãi và dịu dàng, và đôi môi ấm nóng của anh vẫn tạo áp lực trên môi cô với những cái chạm nhanh và nhẹ nhàng. “Trước đây và cả khi chúng ta làm tình với nhau em đều gọi anh là Tom.”

Cô đã bắt đầu gọi anh là Quinlan để cố gắng tạo khoảng cách giữa cô với anh. Cô không muốn nghĩ về anh với tư cách là Tom, bởi tên anh trong tâm trí cô đã vĩnh viễn liên kết với đêm đó khi cô đã bám chặt lấy đôi vai trần của anh, cơ thể cô đã cuống quýt nâng lên cho những cú thúc mạnh mẽ khiến cô gào khóc tên anh nhiều lần, trong ngây ngất, trong nhu cầu, trong sự hoàn thiện. Tom là cái tên dành cho người tình của cô; còn Quinlan là tên của người đàn ông mà cô đã lẩn trốn.

Và Quinlan là người khiến cô phải đối phó bây giờ, người đàn ông không bao giờ bỏ cuộc. Anh nắm giữ sự phụ thuộc của cô trong quyền lực của mình, lấy từng chiếc hôn của cô cho đến khi cô ngừng việc cố gắng lảng tránh môi anh và rên rỉ thêm khát mở đôi môi mình ra cho anh. Ngay lập tức anh chiếm giữ cô với lưỡi mình, và sự vui thích hoàn toàn khiến cả hai đều rùng mình.

Bàn tay ấm áp của anh chạm vào ngực cô, dịu dàng nhào nặn nó. Cô rên rỉ, âm thanh ấy bị môi anh nuốt trọn, và liều lĩnh thử đưa dẫn sự chống cự của cô. Anh đang cảm dỗ cô cũng dễ dàng như lần đầu tiên của họ, nhưng mặc dù cô hiểu rõ việc gì đang xảy ra thì cô cũng không thể tìm ra được sức mạnh để đẩy anh ra. Cô yêu anh quá nhiều, hết sức tận hưởng nụ hôn của anh, ham muốn anh quá mạnh mẽ, tìm thấy quá nhiều niềm vui thích từ những cái vuốt ve của đôi tay mạnh mẽ của anh.

Áp lực từ những ngón tay anh đã làm núm vú cô se cứng lại thành nụ nhỏ sít sao đâm vào lòng

bàn tay anh mặc dù đã có những lớp vải che chắn cho cô. Anh hôn sâu hơn cũng như thô bạo mở nút áo cô và len bàn tay vào bên trong chỗ để mở, rồi dưới lớp ren áo lót, anh tìm thấy làn da trần trụi mà anh khao khát. Cô rên rỉ khi những ngón tay anh tìm thấy núm vú nhạy cảm của cô và nhẹ nhàng kẹp chặt, gửi những làn sóng cảm giác mạnh mẽ xuống phần thắt lưng đang căng ra của cô. Âm thanh từ miệng cô thoát ra nhẹ nhàng, là một cơn chấn động nhỏ hơn là một âm thanh bình thường, nhưng anh quá hòa hợp với cô đến mức anh cảm nhận nó sắc bén như một cơn sốc điện.

Cô mềm rũ người khi anh lôi cô trở về lại vòng tay anh và giải phóng ngực cô khỏi cái áo lót, khum bầu ngực ấm áp lại và nâng nó lên cái miệng đói khát của anh. Anh cúi xuống, bú mút da thịt mềm mại của cô một cách dữ dội, hoang dại với mùi vị và cảm giác có cô. Lưỡi anh đâm thẳng vào núm vú cô, và anh bị kích động, hân hoan khi cô đáp ứng lại từng cái kích thích một cách cuồng nhiệt. Cô muốn anh. Anh đã từng tự nói với bản thân rằng không có bất kì nghi ngờ nào về việc cô cuồng nhiệt đáp lại anh đêm hôm đó, nhưng sáu tháng tiếp theo đã làm yếu đi sự chắc chắn của anh. Bây giờ anh biết anh đã không nhầm. Anh chỉ vừa chạm vào người cô và cô đã run rẩy kích động, đã muốn anh, đã sẵn sàng cho anh. Anh rời khỏi ngực cô để ngấu nghiến hôn đôi môi sưng phồng ngọt ngào của cô. Chúa ơi, anh muốn cô! Không có người phụ nữ nào khiến anh có cảm giác như Elizabeth, hoàn toàn hòa hợp và khiến anh đánh mất mình như vậy.

Anh muốn làm tình với cô, bây giờ, nhưng giữa họ vẫn còn có rất nhiều câu hỏi chưa được trả lời. Nếu anh không đạt được cái gì chắc chắn trong khi anh có cô ở đây, không thể nào tránh xa anh, có thể anh phải tốn sáu tháng nữa trước khi anh có thể dồn cô vào chân tường lần nữa. Không, thế có Chúa, việc đó không thể xảy ra; anh không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa.

Anh rời môi cô một cách miễn cưỡng, mỗi phần bản năng trong anh đều mong muốn phản kháng lại, đều biết rằng anh có thể tiếp tục làm điều này nếu anh không cho cô cơ hội thoát khỏi trạng thái khoái cảm mê mẩn, nhưng anh vẫn muốn nhận được câu trả lời và không thể chờ đợi nó được nữa.

“Nói với anh,” anh phỉnh phờ khi trượt khuôn miệng xuống cổ cô, nhắm nháp trên những đường gân giờ đang căng lên của cô và cảm nhận những tiếng rên rỉ đáp lại lan tỏa trong con người cô. Rồi cuối cùng, cuối cùng - anh mới nhắm vào việc chính. “Nói với anh tên kia nó đã làm cái gì khiến em bỏ chạy khỏi anh.”

Chương 6

Elizabeth điên cuồng cố gắng kéo mình ra khỏi anh, nhưng anh đã kiểm soát cô một cách quá dễ dàng đến nỗi mọi cố gắng của cô đều trở nên vô ích. Mặc dù vậy, cô đã để đôi tay mình chống lại bờ vai to lớn của anh và cố sức đẩy nó ra. “Hãy để em đi”.

“Không”. Lời từ chối của anh được cất lên một cách dứt khoát và điềm tĩnh. “Hãy ngừng việc tranh đấu và trả lời anh”.

Cô không thể làm được một trong số hai việc đó, và cô bắt đầu thấy hoảng loạn, không phải vì cô sợ Quinlan, nhưng vì cô không muốn nói về cuộc hôn nhân với Eric Landers, không muốn nghĩ về nó, không muốn nhận lấy sự tăm tối thậm chí chỉ là trong trí nhớ.

Nhưng Quinlan, với tính khí ngang ngạnh của mình, đã tập trung xoáy sâu về chủ đề này và sẽ không bỏ qua nó cho đến khi anh có được những gì mình muốn. Cô hiểu anh, đủ để biết rằng anh có ý định đào sâu tìm hiểu mọi điều về cô, và cô chỉ đơn giản là không thể đối mặt với nó.

Đúng là bản năng đã khiến cô đột nhiên thư giãn trong vòng tay anh, nhấn chìm việc muốn chống lại anh, ôm lấy đôi vai anh, thay vì đẩy chúng ra. Cô cảm thấy toàn bộ cơ thể anh siết chặt một cách dữ dội vào lúc cô đột ngột đầu hàng; các cơ bắp của cô đã rung lên với niềm khoái cảm dịu nhẹ, như thể cô đã ép buộc chúng như một hành động trái tự nhiên.

Hơi thở của cô trở nên đứt quãng vì hông cô đang cong lên để đón lấy anh và cô cảm thấy sự căng cứng từ cái vật nam tính của anh. Sự khuấy động từ anh quá quen thuộc và có sức cảm dỗ không thể chịu được. Sức quyến rũ đầy mê hoặc của anh đẩy cô lên gần hơn, vùng kín của cô trở nên căng mọng ẩm ướt với sự thèm khát.

Anh cảm nhận được sự thay đổi trong cô, thấy nó phản chiếu gần như ngay tức thì trên khuôn mặt cô. Trước đó cô đã đấu tranh để chống lại anh, và giờ đây cô đang run rẩy trong sự phấn khích xác thịt, cơ thể cô căng thẳng khi cô di chuyển lên tới anh trong một nhu cầu tình tế. Anh chửi rủa, với cái giọng khàn đặc, như thể anh đang cố gắng để chống lại phản ứng của riêng mình. Và anh đã thua, anh đã ham muốn cô quá nhiều, và quá lâu rồi.

Nói đến chuyện sẽ phải đợi; kể cả lúc này, thì cô luôn chiến thắng. Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến lúc này là cuối cùng cô cũng ở trong vòng tay anh một lần nữa, mỗi cử động nhỏ đều là dấu hiệu của sự ưng thuận đầy háo hức. Anh không biết điều gì đã làm thay đổi tâm trí cô, và tại thời điểm này anh không đặc biệt quan tâm tới điều đó.

Chỉ riêng việc cô lại ở trong vòng tay anh một lần nữa đã là quá đủ, vì anh đã có cô trong cái đêm mà họ dành tất cả cho nhau, chính đêm đó đã thiêu đốt tâm trí anh. Anh đã trở mình không ngừng qua rất nhiều giờ không ngủ mỗi lúc về đêm, nhớ xem nó đã diễn ra như thế nào và đau đớn mong muốn điều giải thoát tương tự là có cô ở bên dưới anh, để rồi hoang mang và giận dữ bởi sự lạnh lẽo đột ngột mà cô để lại.

Giờ đây không còn sự lạnh giá vì không có cô ở bên. Anh có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ cô, cảm thấy sự rung động của cô dưới bàn tay của mình. Hông cô di chuyển trong một sự tìm kiếm nguyên thủy, và một tiếng rên nhỏ thoát ra từ cổ họng cô, vì cô đã tìm thấy điều mà cô đang kiếm tìm, cô nhẹ nhàng hai chân để cái vật cương cứng của anh có thể nằm ở vị trí giữa chúng.

Một cách nhanh chóng anh luồn bàn tay mình vào mái tóc cô và nâng đầu cô dậy.

“Em muốn điều này chứ?” anh hỏi bằng cái giọng khàn khàn, cố giữ lấy sự kiểm soát của mình cùng sự tập trung cao độ. Việc này đã diễn ra quá đột ngột đến nỗi anh muốn chắc chắn rằng cả hai người họ đều mong muốn điều đó, trước khi cô di chuyển lần nữa và khiến anh không còn đường quay trở lại.

Anh đã không cảm thấy như thế này ngay cả khi anh còn là thiếu niên, dòng thủy triều của ham muốn tăng như dòng nước lũ trong các tĩnh mạch của anh, nhấn chìm mọi suy nghĩ. Lạy Chúa, anh đã không còn quan tâm tới điều gì đã khiến cô thay đổi, ngay bây giờ, tất cả những gì anh muốn là được đi vào trong cô.

Sau một giây không thấy câu trả lời của cô, hàm răng anh nghiến chặt để không thoát ra một lời nguyền rủa khi những chiếc móng tay cô bấm sâu vào vai anh và cô nói: “Vâng”.

Các giác quan của anh quay cuồng choáng váng khi anh đặt cô xuống nền nhà nơi họ đang đứng.

“Ghế sofa...” cô thầm thì, nhưng trọng lượng của anh đổ dồn lên mình cô và cô không còn để tâm đến điều gì khác nữa. Sự kháng cự lúc đầu của cô chỉ là một nỗ lực yếu ớt nhằm khiến anh sao nhãng, nhưng sự ham muốn của chính cô đã chống lại cô, che mờ và chôn vùi lý trí cô nhanh chóng đến nỗi cô phải đầu hàng trước nó.

Cô đã thiếu vắng anh quá lâu, đã thao thức suốt bao đêm dài cùng với niềm khao khát được bao phủ bởi đôi môi anh cũng vì cô đã nhớ thương anh quá nhiều, đến mức cô trở nên lo sợ trước anh cũng như chính bản thân cô. Niềm khao khát được nằm trong vòng tay anh một lần nữa gần như trở thành nỗi đau trong cô, và cô đã cố gạt bỏ nó bởi lý trí của cô không cho phép nó hiện hữu. Rồi sau đó cô đã phải đối mặt với điều không thể tránh khỏi, và giờ đây trên tất cả, điều cô muốn là Tom Quinlan.

Ở anh là sự thô ráp, sự thèm khát của anh đã lên tới đỉnh điểm khiến anh phải kiểm soát nó. Anh vén chiếc váy của cô lên tới eo và kéo chiếc quần con của cô xuống, cùng lúc đó Elizabeth đã sẵn sàng mở rộng hai bắp đùi mình để đón nhận anh.

Anh cũng nhanh chóng làm điều tương tự với chiếc quần dài của mình, rồi đẩy phần nam tính của mình vào trong cô. Cú đâm của anh nhanh và mạnh, cùng lúc đó cô đã phải thét lên trước sức mạnh của nó. Hông cô uốn cong, chào đón cú đâm sâu hơn của anh. Một âm thanh phát ra từ cổ họng anh làm rung động cả bộ ngực rộng lớn, rồi anh ôm lấy hai đùi cô, nâng hai chân cô lên cao, và anh bắt đầu những cú đẩy nhanh và mạnh vào trong cô.

Cô yêu thích nó. Cô tan chảy trong nó. Cô nức nở lớn hơn khi nhận được sự giải thoát mạnh mẽ, điều đã làm cô chấn động gần như là tức thì, đó là sự hòa hợp cơ thể cô chỉ có với riêng anh mà trước đó cô chưa từng có được với một người nào khác. Cô sẵn lòng từ bỏ sự đam mê về thể xác này để bảo vệ tâm hồn cô khỏi sự chiếm giữ của anh, nhưng than ôi, cô lại mong mỗi nó biết bao, và cay đắng tự hỏi tại sao những cạm bẫy nguy hiểm nhất lại chứa đựng những hương vị ngọt ngào nhất.

Lờ đi nhu cầu mãnh liệt của bản thân, anh nâng cặp hông đang quần quai của cô lên bằng đôi bàn tay to lớn của mình và đi vào trong cô. Một cách mê dại cô ý thức được sàn nhà cứng ngắt ở dưới thân thể cô, đang làm đôi vai cô đau nhức, thậm chí các giác quan của cô cũng đang cảm nhận được cuộc hoan lạc của họ và những thứ xung quanh họ, anh ở trong cô to lớn và no đủ.

Theo bản năng cô giữ lấy anh, ôm chặt lấy anh bằng cả tay và chân, và đó là cái ôm dịu dàng xuất phát từ tình yêu nồng ấm trong cô. Tiếng kêu khàn trầm đục của anh giảm xuống thành những tiếng rên nhỏ, nhịp nhàng, rồi cuối cùng là nhịp thở đều đặn khi anh nằm thỏa mãn ở trên cô, sức nặng của anh khiến cô có cảm giác như mình đang lún dần xuống sàn nhà.

Sự im ắng trong tiền sảnh rộng lớn mờ tối bị phá vỡ chỉ bởi cử động và hơi thở của họ. Cô có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh ở trên ngực cô và sức nóng từ hai cơ thể trần truồng của họ tỏa ra khắp mọi nơi. Cùng lúc đó cô cũng cảm thấy cơ thể mình đầm mồ hôi, cũng như cô ý thức một cách rõ ràng rằng cuộc làm tình vội vã của họ đã diễn ra mà cả anh và cô đều không dùng bất kỳ cách phòng tránh thai nào.

Trái tim của riêng cô đập loạn với cảm giác lo âu; rồi cô nhanh chóng trấn tĩnh lại. Chu kỳ hàng tháng của cô vừa kết thúc; nếu như vậy thì cô sẽ khó mà thụ thai.

Thật ngớ ngẩn, khi cô không nhớ ra điều đó sớm hơn để khỏi phải phập phồng lo sợ, thậm chí cô đã lo sợ điều đó sẽ xảy đến ngay tức khắc chứ không chỉ là nó có khả năng xảy đến.

“Elizabeth?”

Cô vẫn không mở mắt mình ra. Cô không muốn đối mặt với thực tế vào lúc này, không muốn để cho anh đi, và điều đó khiến cô làm vậy.

Anh dùng khuỷu tay để nâng mình dậy, cùng lúc đó cô cảm thấy cái nhìn như xuyên thấu của đôi mắt màu xanh lướt trên khuôn mặt mình nhưng cô vẫn cố tránh né anh bằng việc khép kín đôi mắt.

Cô cảm nhận được các bắp thịt của anh ở bên, và một cách nhanh chóng cô cố gắng giữ lấy anh, nhưng anh đã nhấc mình ra khỏi cô, và cô bắt hơi thở mình điều hòa trở lại khi cơ thể anh rời khỏi cô. Mặc cho bản thân cô vẫn còn cảm giác run rẩy bởi những gì xảy ra trước đó, cặp hông cô vẫn di chuyển trong một chuyển động nhỏ, mất kiểm soát và lộ liễu. Bởi vì không thể trốn tránh lâu hơn được nữa, cô mở đôi mắt mình và im lặng đáp trả cái nhìn của anh.

Vẻ ngái ngủ sau cuộc làm tình đầy mãn nguyện hiện rõ trên khuôn mặt anh, vì cô biết nó cũng hiện diện ở cô, nhưng trong đôi mắt anh vẫn chứa đựng sự thèm khát, như thể anh biết rằng con mồi của mình đã bị sập bẫy nhưng chưa hoàn toàn bị chế ngự.

Sự tỉnh táo ở anh luôn bị xáo trộn khi ở trước cô, và nó đã luôn là như vậy. Cái nhìn chăm chăm của cô đã khiến anh mong muốn làm một cái gì đó hơn hẳn những gì vừa diễn ra để nó không chỉ là một hành động thuộc về xác thịt cả lúc này cũng như trong tương lai.

Khóe miệng anh cong lên một cách tức tối khi anh rời khỏi cô và anh kéo chiếc quần của mình lên và mặc lại chúng một cách nhanh chóng và cáu giận. Rồi anh đi chân trần tới chỗ cô và nhẹ nhàng nâng cô dậy. Chiếc váy của cô vốn đã được vén lên tới eo nay được kéo xuống như cũ. Theo bản năng, Elizabeth khép hai bắp đùi lại để giữ lại sự ẩm ướt giữa chúng.

Quinlan cởi chiếc áo sơ mi của mình và đưa nó cho cô, rồi cúi xuống nhặt những thứ đồ lót của cô còn ở trên sàn. Anh giúi nó vào trong tay cô rồi nói, “Hãy cởi quần áo của em ra và mặc chiếc áo sơ mi của anh vào. Ở đây đang nóng dần lên, và em sẽ thấy thoải mái hơn nếu cởi bỏ chúng.”

Một cách yên lặng cô quay lại, nhặt chiếc đèn pin và đi vào phòng nghỉ dành cho phụ nữ. Hai đầu gối cô đang có cảm giác run nhè nhẹ, và những bộ phận khác trên người cô vẫn còn dấu vết của sự xâm chiếm đầy mạnh bạo từ anh. Anh không làm đau cô, nhưng nó như thể cô vẫn thấy anh ở trong cô.

Cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương, một hình ảnh khá quyến rũ, dưới ánh sáng của chiếc đèn pin, nó khiến cho đôi mắt cô trông có vẻ to và sẫm màu. Mái tóc cô xõa dài và đổ xuống hai bờ vai, cô búi gọn chúng lại, vẫn nhìn chăm chăm vào hình

ảnh của mình ở trong gương, rồi úp mặt mình vào hai bàn tay.

Làm sao cô có thể quay trở ra? Lạy Chúa, tại sao cô có thể phạm phải một sai lầm ngu ngốc đến vậy? Ở một mình cùng anh hơn một tiếng đồng hồ, và cô đã làm tình với anh ngay trên nền nhà giống như một con thú hoang.

Cô thậm chí không thể đổ lỗi cho anh; không, cô đã sà vào lòng anh, nảy hồng để đón nhận anh, cũng vì cô đã hoang mang lo sợ khi anh cố dừng lại và bắt đầu hỏi để chờ sự chấp thuận từ cô. Cô đã trả lời một cách dứt khoát đó là điều cô mong muốn.

Cô cảm thấy bối rối, cả xấu hổ lẫn chút nông nổi. Cô xấu hổ vì cô đã dùng việc quan hệ tình dục như một cách thức để trốn chạy... hoặc có thể cô cảm thấy xấu hổ vì cô đã dùng nó để thực hiện cái điều mà cô vẫn thường khao khát. Niềm đam mê xác thịt cô đón nhận từ anh thật mãnh liệt, đó là nhu cầu cấp thiết không dừng lại được bằng lý trí, mọi bản năng của cô đều khiến cô hướng đến anh.

Cơ thể của cô ấy cảm thấy ấm áp và yếu đuối cùng sự thỏa mãn, nhẹ run rẩy sau những gì còn lại. Nhưng lúc này anh đã không còn chạm vào cô, sự thận trọng của cô từ trước đó đang quay trở lại, kéo suy nghĩ của cô theo hai hướng. Cô đã đưa ra một quyết định nhanh chóng, mặc dù nó chưa bao giờ là dễ dàng, nhưng giờ đây cô nhận thấy rằng không cần phải quá bận tâm về nó, cả về Quinlan lẫn những cảm xúc của chính cô, đó là cách đơn giản nhất.

Cô nhanh nhẹn cởi bỏ bộ đồ nhàu nhĩ của mình và dùng vài chiếc khăn ướt để lau rửa; làn nước mát tức thì xua đi mọi thứ, nhưng rồi sức nóng ngưng đọng trong phòng nghỉ lại khiến mồ hôi từ cô túa ra nhanh đến nỗi cô không kịp lau rửa chúng.

Trớ trêu thay cô buộc phải chấp nhận điều đó, nhưng không cách nào để cô chống lại nó, cô không còn lựa chọn nào khác nhưng cần phải đối mặt với anh lần nữa. Nếu như cô còn ở lại đây, cô sẽ phải chống chọi với sức nóng. Quả là một ngày buồn khi một người phụ nữ thậm chí không được dùng cả một căn phòng nghỉ cho sự trốn chạy của mình. Đúng là, thực sự cô không tìm thấy được một nơi nào để cảm thấy an toàn trước anh, bởi ngay cả thần trí cô cũng hoạt động để chống lại cô.

Vào lúc cô đang mặc lại những đồ lót của mình, thì cánh cửa bật mở và Quinlan lù lù xuất hiện ở đó, cả thân thể to lớn của anh đã che khuất hầu hết ánh sáng hắt vào từ hành lang nhưng nó cũng đem theo cả một luồng không khí mát mẻ từ ngoài vào.

Một cơn gió nhẹ thoáng tràn qua cơ thể cô, làm hai đầu vú cô khẽ cứng lên. Hay chẳng đó là do phản ứng của giống cái trước sự gần gũi của bạn tình? Cô không muốn anh thấy cô trong cái đáng vẻ ban sơ, đáng thèm khát, nhưng cơ thể cô lại có những phản ứng hoàn toàn khác.

Tất nhiên, anh đã nhận thấy điều đó. Cái nhìn của anh tỏa ra cả sự khao khát lẫn sự chiếm hữu như thể anh đang tỏ ra công khai ngưỡng mộ bộ ngực của cô. Nhưng anh đã không tiến về phía cô, vẫn giữ lấy sự tự chủ cho bản thân như thể anh biết rằng cô đang bối rối.

“Em đang cố trốn chạy sao?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Em chỉ đang cố trì hoãn”, cô thừa nhận với chất giọng mềm mại. Cô không cố che dấu cơ thể mình trước anh; bởi hành động đó dường như là ngớ ngẩn, sau những gì họ vừa làm.

Nó sẽ không là ngớ ngẩn nếu như anh không hoàn toàn thấy cô trần truồng, hay như thể họ chưa làm tình với nhau trước đó. Hơn nữa, anh đã quyết định đứng lên và mặc lại đồ trước khi cô kịp mặc lại một thứ gì đó lên người.

Đi chân trần và gần như là khỏa thân, mái tóc đen của anh rối bù và ẩm ướt bởi cả mồ hôi lẫn nước do anh đã vỗ lên mặt mình, ở anh toát lên vẻ trần trụi đầy cảm dỗ một cách nguyên thủy. Mặc dù ở đây chỉ có cái nóng, nhưng lại có một cái lạnh mình chạy dọc xương sống cô giống như phản ứng của giới nữ trước vẻ đẹp ban sơ đậm chất đàn ông của anh, và cô quay đi để ngăn anh nhìn thấy những biểu hiện trên khuôn mặt mình.

Anh đi đến bên cô và cầm chiếc áo sơ mi của mình lên, đưa nó cho cô để cô khoác vào; sau khi cô khoác nó lên người, anh xoay người cô lại và bắt đầu cài khuy áo cho cô như thể giúp cho một đứa trẻ mặc quần áo.

“Em không thể ở lại đây”, anh nói, “trong này quá nóng”.

“Em biết. Em cũng đang định trở ra ngoài.”

Anh dắt cô ra phía cửa, một tay anh ôm lấy lưng cô. Cô tự hỏi liệu hành động này chỉ xuất phát từ thái độ nhã nhặn của anh, hay anh làm thế bởi bản năng nguyên thủy của mình, là giữ cho người phụ nữ của mình khỏi chốn chạy. Có thể nó là sự pha trộn của cả hai điều đó, cô suy nghĩ và thở dài.

Anh đã bận rộn sắp xếp mọi thứ trong khi cô ở trong phòng nghỉ, và cô nhận ra rằng cô đã trì hoãn ở trong đó lâu hơn cô dự định rất nhiều. Anh đã xếp nhiều chiếc đệm ghế ở trên nền nhà - trông chúng giống như một chiếc giường đôi, cô nhận thấy điều đó - và anh cũng đã lấy thêm một chút nước mát từ chiếc vòi nước, những chiếc cốc cũng đã có sẵn nước để cho họ uống.

Việc có sẵn nước thật là thích, nhưng liệu anh có nghĩ rằng cô sẽ ngoan ngoãn nằm dài trên những chiếc đệm này, rồi anh sẽ phải mau chóng dẹp bỏ cái suy nghĩ ấy thôi. Trước tiên, cô ngồi xuống một chiếc ghế và cầm lấy một chiếc cốc, nhắm nháp từng ngụm nhỏ mà không chút vội vã, sau đó với vẻ hăng hái hơn khi cô khám phá lại lần nữa cái cách mà ngụm nước mát lành đang làm vơi dần cơn khát của cô.

Đó là một thú vui của trẻ nhỏ thường bị lãng quên khi người ta trở thành người lớn ngay cả khi người ta thưởng thức cà phê, trà, cũng như các loại rượu vang.

“Em có đói không?” anh hỏi.

“Không” Làm thế nào cô có thể đói được? Đầu óc cô đã quá căng thẳng đến nỗi cô không nghĩ rằng mình còn có thể ăn cho tới khi họ thoát ra khỏi đây.

“Được rồi, anh hiểu.” Anh xé vỏ ngoài của túi bánh nướng hương quả việt quất và bắt đầu ăn.

“Hãy kể cho anh về cuộc hôn nhân của em”.

Cô cứng người và nhìn chăm chăm vào anh.

“Nó không phải là một cuộc hôn nhân tốt đẹp”, cô nói một cách nghiêm túc. “Nó cũng không giống như bất cứ mối quan hệ nào của anh.”

Anh nhìn chăm chăm xuống nền nhà nơi mà họ vừa mới làm tình.

“Đó là điều gây ra tranh cãi. Được rồi, chúng ta hãy thử nó theo cách này. Anh sẽ cho em biết về cuộc hôn nhân của anh nếu em kể cho anh nghe về cuộc hôn nhân của em. Không được phép có bất kỳ sự trốn tránh nào. Anh sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của em.”

Cô nhìn anh với vẻ không khỏi ngạc nhiên. “Cuộc hôn nhân của anh?”

Anh nhún vai. “Chắc chắn. Thật là chết tiệt, năm nay anh ba mươi bảy tuổi. Anh sống ở xa gia đình mình.”

“Anh có vẻ bận tâm nhỉ!” cô nổi nóng. “Anh nhảy vô cổ họng em không phải để nói về cuộc hôn nhân trước đây của mình chỉ khi nào bản thân anh muốn đề cập đến nó chứ?”

Anh xoa nhẹ chiếc mũi của mình và nhìn cô với vẻ xa xăm.

“Điều đó đã xảy ra với anh,” anh thừa nhận.

“Đúng vậy, hãy để anh đọc ra một suy nghĩ khác trong cái đầu bé nhỏ của em nhé. Lần làm tình giữa chúng ta đã diễn ra từ rất lâu rồi. Chúng ta đã không ở bên nhau từ lần đó, vì thế chúng ta không có lí do gì để lại tiếp tục việc này.”

Anh cắn thêm một miếng bánh khác và nói.

“Em đừng tự lừa dối bản thân mình. Anh cho rằng việc làm tình của chúng ta không có gì là xấu xa cả.”

“Đó chỉ là quan hệ tình dục”, cô nói một cách thô bạo. “Nó đã diễn ra trong một chốc lát và em biết điều đó.”

“Anh biết chính xác nó đã diễn ra bao lâu.” Đôi mắt màu xanh của anh thật sắc bén, và cô biết rằng anh không thích ý kiến của cô. “Em đã không quan hệ với một ai khác kể từ lần em quan hệ với anh.”

Cô lại tức giận một lần nữa. “Vậy thì anh đã quan hệ với những người khác sau em?”

Anh đã có, nhưng anh không có dự định nói với cô về nó vào lúc này. Thay vào đó anh nói, “Chickie lo lắng về lối sống của em, theo những lời của cô ấy, em giống như một cánh đồng khô hạn - em chẳng có hứng thú gì với cuộc sống xung quanh.”

Elizabeth đã có nhận xét như vậy, nhưng cô đã được xoa dịu, bởi cô đã nghe Chickie đưa ra lời nhận xét chính xác về một cặp đôi trong những dịp gần đây. Tuy thế, cô sẽ có đôi lời với cô ấy về sự tự do làm theo ý mình.

“Em đã rất bận rộn”, cô nói, không thèm quan tâm xem anh có tin lời cô hay không, dù nó đúng là sự thật. Cô đã cố vui mình trong công việc để ít có thời gian nghĩ về anh hơn.

“Anh biết điều đó. Anh nhận thấy em kiếm được rất nhiều tiền”.

Cô nói với giọng trả đũa. “Cũng có nhiều người sẽ cần đến hệ thống an ninh kì lạ của anh. Em có nhiều tiền, và anh sẽ là người đảm bảo an toàn cho chúng.”

“Anh chỉ bảo vệ con người,” anh đáp lại.

“Thì ra vậy. Đó là lý do tại sao anh thiết lập quá nhiều hệ thống bảo vệ cho những người sống mà không có hàng xóm ở những nơi thực sự gặp nguy hiểm.”

“Anh có thể thấy chúng ta không đồng quan điểm về điều này.”

“Anh đã khơi mào trước”.

“Đó là sai lầm của anh. Hãy quay lại vấn đề chính, cụ thể là cuộc hôn nhân thất bại của mỗi người trong chúng ta. Trước tiên, hãy hỏi anh bất cứ câu hỏi nào em muốn.”

Đó là phản ứng đáng mong đợi, tất nhiên, nó là điều mà cô đã tự nhủ sẽ không bận tâm đến nữa. Nó cũng chỉ là một lời nói dối, bởi cô không chỉ bận tâm mà cô còn đột nhiên ghen tị dữ dội với người phụ nữ không quen biết, người mà đã là vợ anh, người đã chia sẻ cùng cái tên họ cũng như chiếc giường của anh một thời gian, thêm nữa người đó còn được biết đến trong con mắt mọi người là người phụ nữ của anh. Elizabeth kiên quyết không mở miệng, nhưng cô không thể ngăn được bản thân nhìn chăm chăm vào anh.

Quinlan thở dài.

“Được rồi, anh sẽ cho em biết sự thật nhằm chán mà không cần em phải đặt câu hỏi. Cô ấy tên là Amy. Bọn anh quen nhau suốt những năm học đại học. Rồi, sau khi tốt nghiệp đại học, dường như bọn anh thấy mình đã trưởng thành vì vậy bọn anh kết hôn. Nhưng anh đã luôn phải vắng nhà do nghề nghiệp của mình, và Amy đã tìm được một người ở văn phòng nơi cô ấy làm việc, người đó cho cô ấy cảm giác được yêu thương nhiều hơn. Chỉ sau sáu tháng kết hôn cả hai người bọn anh đều nhận biết đó là một sai lầm, nhưng rồi bọn anh cũng gắng chịu đựng nó thêm một thời gian nữa, cố để duy trì nó, trước đó cả hai người bọn anh đều nhận ra rằng mình chỉ đang lãng phí thời gian. Ly hôn là điều không thể tránh khỏi. Chuyện của anh chỉ có thế.”

Cô vẫn nhìn chăm chăm vào anh. “Em thậm chí còn không biết tên trường đại học của anh.”

Anh thở dài một lần nữa. Cô đã nhận thấy sự mệt mỏi trong tiếng thở dài đó, như thể anh thật quá cao quý khi phải đối phó với một người phụ nữ vô lý.

“Tên ngôi trường là Cal Tech.”

“Đúng rồi, điều đó lý giải cho sự thành thạo của anh về điện năng và máy vi tính cũng như nhiều thứ khác.”

“Anh và cô ấy không có đứa con nào,” anh nói thêm.

“Anh nên hy vọng là không!” Điều anh gặp phải đã đủ tồi tệ rồi, vì một vài lí do, anh đã che dấu tất cả mọi thứ về cuộc đời mình. “Nếu em che dấu việc mình có con, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em.”

Mắt anh sáng lên. “Thế em có con không?”

“Không”

Anh giật mình cười lớn. “Ôi chúa ơi, anh đã rất nhớ em. Em không thể che dấu điều gì cả. Nếu em là người đang nóng giận, em sẽ không nhận ra được cái gì là đẹp đẽ cũng như giả vờ là mình vẫn giữ được bình tĩnh, phải không?”

Cô đưa anh một cái nhìn kiêu kỳ. “Em không giả vờ là mình vẫn giữ được bình tĩnh.”

“Cảm ơn Chúa,” anh nói một cách nồng nhiệt. Anh quay người trở lại và dang rộng hai tay rồi duỗi đôi chân dài, rần rần của mình ra trước khi cơ thể anh ở trong tư thế hoàn toàn thư giãn. “Được rồi, đó là tất cả về anh. Giờ hãy cho anh biết những điều bí mật đen tối sâu kín về cuộc hôn nhân của em.”

Chương 7

“Cái trò hỏi đáp này là ý của anh, không phải của em.” Cổ họng cô thít lại với ý nghĩ làm mới lại các chi tiết, làm sống lại cơn ác mộng đó. Cô chỉ không thể làm được điều đó.

“Em là người đã đặt ra những câu hỏi.”

“Em đã hỏi anh học cao đẳng ở đâu, không phải tò mò tọc mạch vào cuộc sống riêng của anh.”

Kích động, cô đứng dậy và khao khát nhìn xuyên qua cánh cửa sổ to lớn để thấy thế giới ngoài kia. Chỉ có hai lớp vật liệu mỏng manh trong suốt cầm tù cô ở đây với anh, nhưng phải cần nguyên 1 cái xe tông mạnh mới làm vỡ được nó. Lớp kính nhìn có vẻ yếu ớt nhưng thực ra lại không như thế trong khi cô thì ngược lại. Cô nhìn bình thản và tưởng như có gan làm mọi chuyện, nhưng thực chất cô đang hoảng sợ vì sự yếu đuối được che giấu bên trong chính bản thân mình.

“Đừng bỏ chạy,” Quinlan cảnh báo một cách nhẹ nhàng.

Cô công khai liếc nhìn anh trong khi cô dịch ra khỏi vòng bán nguyệt của sofa và ghế.

“Tôi không bỏ chạy,” cô phủ nhận, biết rằng đó không phải là sự thật. “Sẽ mát mẻ hơn khi di chuyển xung quanh thôi.”

Âm thầm Quinlan đứng dậy và bước theo cô, anh to lớn và gần như trần trụi, không có gì ngoài cái quần short vô sĩ tối màu nhìn như phiên bản hiện đại của 1 cái khố. Khuôn ngực rậm lông đầy cơ bắp, những lọn quần dày gần như che kín núm vú nhỏ của anh, và 1 dải lông chạy thẳng xuống trung tâm từ bụng đến háng anh. Đôi chân dài của anh cũng được bao phủ bởi lông, thẳng và mịn hơn, nhưng anh rõ ràng là một sinh vật giống đực thống trị mạnh mẽ không thể chối cãi được. Elizabeth nhìn anh một cách quần trí, một cách không suy nghĩ cái nhìn của cô bỗng dừng tập trung vào phần thắt lưng của anh, và mắt cô mở to.

Anh nhìn xuống bản thân và nhún vai, không chậm lại tốc độ mà vẫn theo sau cô một cách không nao núng.

“Anh biết, ở tuổi của anh anh không nên cứng lại một cách nhanh chóng như thế này. Anh thường không như vậy,” anh trầm ngâm. “Đó chỉ là phản ứng của anh với em mà thôi. Lại đây nào cưng.” Giọng nói của anh cũng trở nên mềm mại và phỉnh phờ.

Elizabeth điên cuồng tự hỏi chuyện này có phải đang dần biến chuyển tệ hại thành cuộc rượt đuổi xung quanh đồ đạc không. Đầu đó lơ lửng phía trên mớ suy nghĩ của mình cô nhận biết chắc chắn rằng nếu cô chạy, Quinlan sẽ chắc chắn đuổi theo cô một cách bản năng, anh là kiểu đàn ông thích chinh phục những người phụ nữ không sẵn lòng. Cô có thể ngăn chặn trò hề này bằng cách không bỏ chạy, bằng cách ấy anh không có lý do gì đuổi theo cô nữa. Mặt khác, nếu cô có đứng lại thì vẫn còn một thứ cũng dẫn đến cùng kết quả duy nhất đó với tốc độ còn nhanh hơn. Rõ ràng sự lựa chọn thực sự duy nhất của cô là giữ hay không phẩm giá của mình thôi. Nếu cô có thể cảm nhận về anh theo một cách khác thì cô đã có thể nói “không”, nhưng cô lại đang phải đương đầu với chính sự yếu đuối của mình. Ngay bây giờ, trong tình huống này, cô không thể cưỡng lại anh - và cả hai người họ đều biết điều đó.

Anh tới gần hơn, đôi mắt lấp lánh.

“Đêm nay, em là của anh,” anh thì thầm. “Hãy để anh ít nhất đạt được điều này. Ở đây em

không thể thoát khỏi anh. Thật ra, em thậm chí còn không muốn tránh xa anh. Tình huống này không hề bình thường. Khi chúng ta thoát ra khỏi đây em sẽ được lựa chọn, nhưng ngay bây giờ em buộc phải ở với anh. Bất cứ chuyện gì xảy ra không phải lỗi của em. Chỉ cần xuôi theo và quên hẳn nó đi.”

Cô hít một hơi thật sâu đến rùng mình.

“Anh là một nhà tâm lý học khá tốt đấy nhỉ? Nhưng tôi không phải là kẻ hèn nhát. Lúc này đây tôi chịu trách nhiệm cho mọi quyết định của mình.”

Anh đã tới được chỗ cô, một tay trượt ra sau lưng cô. Elizabeth nhìn lên anh, nhìn vào mái tóc tối màu rồi bù và đôi mắt xanh dữ dội, và trái tim cô thít chặt.

“Được rồi,” cô thì thầm. “Tối nay. Cho đến khi nào chúng ta vẫn còn bị khóa lại ở đây.”

Cô nhắm mắt lại, run rẩy cảm nhận trước khoái cảm sắp tới. Chỉ lúc này thôi cô sẽ để mình có được điều này; cô sẽ ăn anh, đắm mình trong cảm giác, để bóng tối của đêm bao bọc bảo vệ họ và giữ lại mọi suy nghĩ của mình. Thời gian sẽ trôi rất nhanh khi cuối cùng cô sẽ phải đẩy anh tránh xa lần nữa; tại sao lại lãng phí từng phút quý giá để chiến đấu chống lại anh và bản thân cô?

“Bất cứ việc gì,” cô nghe thấy bản thân mình nói khi anh bồng cô lên. Giọng nói cô nghe thật lạ ngay với chính cô, lè rè, kích thích với ham muốn. “Đêm nay.”

Tiếng cười chậm, thô ráp của anh không được vững vàng lắm khi anh hạ cô xuống tấm đệm. Anh hỏi. “Em có thể để bản thân mình làm bất cứ việc gì trong một buổi tối thú vị này không?”

Cô đưa tay chạm vào khuôn ngực trần của mình. “Vâng,” cô nói nhỏ. “Em có thể.”

“Mèo của anh.” Hơi thở của anh nhanh và run rẩy khi anh nhanh chóng tụt quần lót xuống chân cô và ném nó sang một bên. “Đêm nay em sẽ không cần đến nó nữa đâu.”

Cô kéo mạnh cạp quần của anh. “Và anh cũng không cần thứ này đâu.”

“Chết tiệt, anh chỉ giữ lại chúng bởi vì anh hình dung em sẽ chiến đấu giống một con mèo rừng nếu anh lột chúng ra trước khi em trần như nhộng thôi.”

Anh giải quyết cái quần short cũng nhanh như khi lột trần đồ lót của cô.

Cô bị kích thích khi nghĩ rằng sẽ có một cuộc ái ân chậm rãi và tỉ mỉ sắp diễn ra. Quinlan là người đàn ông thích thú tận hưởng khúc dạo đầu và kéo dài nó, đó là điều cô đã học được trong cái đêm cô đã trải qua với anh. Nhưng lần này lại không như vậy. Anh đẩy chân cô mở ra, quỳ giữa chúng và đi vào cô với một cú thúc mạnh khiến cô chấn động. Cú sốc tác động đến cả cơ thể cô; và khiến các cơ bắp bên trong cô kẹp chặt xuống trong một nỗ lực làm chậm lại sự xâm chiếm không khoan nhượng này.

Anh đẩy sâu hơn, rên rỉ khi cô thít chặt lấy anh, cho đến khi anh ở trong cô hoàn toàn. Cô quằn quai, với tay túm chặt đùi của mình và giữ lấy anh, nhưng anh chỉ chậm rãi rút ra, rồi lại chậm rãi đẩy trở lại vào trong cô.

“Chồng em có từng khiến em cảm thấy giống như thế này không?” anh thì thầm.

Đầu của cô lăn qua lăn lại trên nệm nhanh và mạnh cũng như cảm xúc của cô bây giờ. Đó là một nỗ lực để tập trung vào từ ngữ của mình. “Kh-Không”, sau cùng cô thở dài.

“Tốt.” Anh không thể kiềm giữ được sự hài lòng hoang dại trong giọng nói của mình. Anh không hề thích cái suy nghĩ về bất kì ai khác khiến cô thỏa mãn. Đây là điều mà cô chỉ được cảm nhận với riêng mình anh thôi; anh đã nhận thức rõ điều ấy ngay lần đầu tiên họ làm tình với nhau, nhưng anh phải nghe chính cô nói ra điều đó, thừa nhận rằng cô không phản ứng như vậy với bất kì người nào khác.

Anh trêu chọc cô khi rút ra và đẩy vào chậm rãi.

“Anh ta đã làm gì em?” anh thì thầm, và hoàn toàn rút ra khỏi cô.

Mắt cô mở to để phản đối và cô vớ lấy anh, rên rỉ trong cổ họng khi cô cố gắng thiết lập lại sự tiếp xúc tuyệt vời này. Rồi sự nhận biết khiến mắt cô mở to hơn, và cô giật ngược về phía sau, xa khỏi anh, cố gắng ngồi dậy.

“Anh là đồ con hoang!” cô nói giọng nghèn nghẹn.

Quinlan chộp lấy hông cô và kéo cô quay trở lại, trượt vào cô một lần nữa.

“Nói cho anh biết,” anh nói một cách tàn nhẫn. “Anh ta đã ngược đãi em à? Làm em bị tổn thương bằng bất kì giá nào hay sao? Cái thứ chết tiệt gì anh ta đã làm khiến em bắt anh trả giá thế này?”

Elizabeth giật mạnh người xa khỏi anh lần nữa. Cô muốn bệnh, mọi ham muốn đều mất sạch. Làm thế nào mà anh lại làm điều này với cô? Cô đấu tranh để che phủ bản thân mình với cái áo sơ mi của anh, suốt thời gian đó cô tự gọi bản thân mình với vài cái tên khó nghe do cái suy nghĩ ngu xuẩn rằng họ có thể có được nhau trọn vẹn đêm nay, rằng cô có thể để bản thân một khoảng thời gian tự do không bị trói buộc bởi cả quá khứ và hiện tại. Cô nên nhớ ra rằng Quinlan không bao giờ từ bỏ việc gì cả.

Không, anh không bao giờ từ bỏ cả. Vậy tại sao cô đã không nói với anh? Điều đó sẽ không dễ dàng với cô khi làm sống lại chuyện đó, nhưng ít nhất thì anh sẽ biết được tại sao cô từ chối chấp nhận anh có bất cứ quyền gì trong cuộc đời cô, tại sao cô lại từ chối để bản thân mình yêu anh.

Cô thu mình lại xa khỏi anh, để đầu trên đầu gối khiến tóc che kín khuôn mặt cô. Anh thử kéo cô lại vòng tay của anh, kéo cô lại cuộc ái ân, nhưng cô chống lại anh, cơ thể cô phản ứng gay gắt với những kỉ niệm đã đang tràn ngập cô.

“Đừng chạm vào tôi!” cô nói bằng giọng khàn khàn. “Anh muốn biết phải không, vậy thì ngồi đó và lắng nghe, nhưng đừng - đừng chạm vào tôi.”

Quinlan cau mày, cảm giác khó chịu mơ hồ. Anh đã chủ tâm thúc ép cô, mặc dù anh không có ý ép cô một cách quá đáng đến mức cô rút lui khỏi anh, nhưng đó là những gì đang xảy ra. Cơ thể anh vẫn cương cứng với ham muốn, đòi hỏi được giải thoát. Anh nghiến chặt răng, dứt khoát cố gắng kiểm soát bản thân; nếu Elizabeth đã sẵn sàng để nói chuyện, sau tất cả những tháng qua, thì chết tiệt anh đi anh sẽ lắng nghe cô ấy.

Cô không nhấc đầu lên khỏi đầu gối, nhưng trong hành lang tối tăm và im lặng, anh có thể nghe được rõ ràng mọi từ cô nói

“Tôi gặp anh ta khi tôi đang là sinh viên năm cuối ở trường cao đẳng. Eric. Eric Landers. Nhưng mà chắc anh đã biết tên anh ta rồi phải không? Nó nằm trong bản báo cáo chết tiệt của anh mà. Anh ta sở hữu một công ty trang trí cao cấp, còn tôi thì đã kiếm được một việc làm

thêm ở đó và nó thực sự là một món bở với tôi.”

Cô thở dài. Âm thanh nhỏ buồn bã và có một chút mệt mỏi.

“Lúc đó anh ấy ba lăm tuổi. Tôi thì hăm mốt. Và anh ấy đẹp trai, thạo đời, tự tin, thuộc giới thượng lưu, khá nổi tiếng là một người đàn ông hấp dẫn phụ nữ và được nhiều người biết đến vì sự chuyên nghiệp trong công việc của mình. Tôi còn hơn cả hãnh diện khi anh ấy hẹn hò với tôi, tôi đã hoàn toàn bị choáng váng. Cái cách Chickie phản ứng với chuyện tình cảm sẽ trông rất ảm đạm khi so sánh với cách tôi cảm thấy lúc đó.”

“Chúng tôi hẹn hò với nhau được 3 tháng trước khi anh ấy hỏi cưới tôi, và ba tháng đó tôi cảm thấy mình được đối xử giống như một nàng công chúa vậy. Anh ấy dẫn tôi đi khắp nơi, uống rượu và ăn tối ở những nơi tốt nhất. Anh ấy quan tâm tới tôi đến từng phút giây trong ngày, với mọi thứ mà tôi làm. Một công chúa thực sự chắc cũng không được chiều chuộng như tôi. Tôi đã là một trinh nữ - một việc khá là bất thường, khi ở trong trạng thái đó trong suốt quá trình học cao đẳng, nhưng tôi đã học hành và làm công việc bán thời gian của mình khá chăm chỉ, và tôi không có nhiều thời gian lẩn cho hoạt động xã hội. Eric đã không hề ép tôi chuyện tình dục. Anh ấy nói anh ấy có thể chờ cho đến đêm tân hôn của chúng tôi, vì tôi vẫn còn là một trinh nữ trong một thời gian dài như vậy, anh ấy muốn đối xử với tôi theo cách truyền thống.”

“Để anh đoán thử xem,” Quinlan nói dứt khoát. “Anh ta là gay à.”

Cô lắc đầu. “Không. Danh tiếng quyến rũ phụ nữ của anh ấy là thật đấy. Eric đã rất dịu dàng với tôi vào đêm tân hôn. Tôi đã trao cho anh ấy tất cả. Anh ấy không bao giờ ngược đãi tôi bằng chuyện đó đâu.”

“Nếu em không phiền,” Quinlan cắt ngang, anh nghiêng rằng một cách cẩu kính, “anh không muốn nghe về cuộc sống tình dục của em với tên đó, nếu đó không phải là vấn đề cho chuyện này.”

Elizabeth ngạc nhiên ngẩng đầu lên. “Anh ghen à?” cô hỏi một cách thận trọng.

Chà xát bàn tay lên quai hàm; càng về cuối ngày, cái bóng của anh càng trở nên to lớn hơn và khế rít nhỏ khi bàn tay anh vung qua nó.

“Chắc chắn là anh không ghen,” anh lẩm bẩm. “Anh chỉ không muốn nghe chuyện đó thôi, nếu như em thích thú khi làm tình với anh ta. Chết tiệt, đúng, anh đang ghen đây!”

Cô ngạc nhiên khi thấy bản thân phá ra cười dữ dội. Cô chưa bao giờ có thể cười trong khi thảo luận về Eric Landers, nhưng tâm trạng thất vọng của Quinlan rõ ràng đến mức khiến cô không thể kiềm chế được bản thân.

“Tôi không quan tâm gì đến chuyện rút món nợ là anh ta cho quý sứ đâu,” cô nói một cách hào phóng. “Anh có thể tự khen ngợi bản thân, bởi vì anh là người đầu tiên - umm-”

“Khiến em thỏa mãn,” anh tiếp vào. Sự lúng túng bao trùm khuôn mặt anh.

“Tôi không có nhiều kinh nghiệm. Anh là người đàn ông đầu tiên tôi lên giường cùng kể từ khi tôi ly hôn. Sau Eric, tôi không muốn để bất kì ai lại gần tôi.”

Cô không tiếp tục, và sự im lặng kéo dài giữa họ. Trời càng lúc càng tối dần khi mặt trời lặn hoàn toàn, và cô trở nên khuây khỏa hơn nhờ sự che chở của màn đêm.

“Tại sao?” Quinlan hỏi một cách dứt khoát.

Bây giờ thì dễ dàng nói chuyện hơn, sau trận cười ít ỏi kia và bóng tối ngày càng giúp che giấu cảm xúc của họ. Cô cảm thấy bản thân thư giãn hơn, duỗi thẳng ra từ lớp bảo vệ của chính mình.

“Mọi chuyện rất kì cục,” cô nói, “tôi không nghĩ anh ta muốn tôi có cảm xúc. Anh ta muốn tôi trở thành nàng công chúa hoàn hảo của anh ta, một người sống cùng, sống như một con búp bê Barbie. Tôi đã được che chở hoàn toàn trong khi chúng tôi hẹn hò, do đó lúc đầu tôi đã không hề suy nghĩ về những chuyện đó trong khi anh ấy thì muốn ở bên cạnh tôi mọi lúc khi tôi bước chân ra khỏi cửa. Bằng cách nào đó anh ta luôn tới với những lý do tại sao tôi không nên tiếp tục công việc của tôi, hoặc lý do cho việc tại sao tôi không thể tiếp tục làm việc với anh ta. Anh ta đi mua sắm với tôi, chọn quần áo cho tôi... lúc đầu, tất cả mọi thứ khiến tôi quá hạnh diện. Bọn bè tôi đã bị ấn tượng mạnh bởi cách đối xử của anh ta với tôi.”

“Sau đó anh ta bắt đầu tìm lý do tại sao tôi không nên gặp bọn bè tôi, tại sao người này rồi người kia không ‘tốt’ với tôi. Tôi không thể mời họ tới, và anh ta cũng không muốn tôi tới thăm họ, hoặc gặp họ ở đâu đó để ăn trưa. Anh ta bắt đầu rà soát các cuộc điện thoại của tôi. Mọi chuyện xảy ra từ từ,” cô nói bằng giọng yếu ớt hoang mang. “Và anh ta đã rất dịu dàng. Anh ta luôn có lý do đúng đắn cho mọi việc anh ta làm, và anh ta lúc nào cũng tập trung vào tôi, trao cho tôi tất cả mọi sự chú ý mà mọi người phụ nữ đều nghĩ mình muốn có. Anh ta nói rằng anh ta chỉ muốn điều tốt nhất cho tôi.”

Quinlan bắt đầu cảm thấy khó chịu. Anh chuyển vị trí, tựa lưng vào một trong mấy cái ghế và duỗi thẳng người ra trong một tư thế thoải mái để giải tỏa bớt sự căng thẳng trong người.

“Một người thích kiểm soát,” anh lầm bầm.

“Tôi nghĩ sau sáu tháng kết hôn tôi mới thực sự nhận thấy hết hoàn toàn cách anh ta đã lôi tôi ra khỏi mọi người ngoài anh ta và mọi việc như thế nào,” cô tiếp tục. “Tôi bắt đầu cố gắng thay đổi cán cân quyền lực, cố gắng tự ra quyết định, chỉ trong những chuyện nhỏ, nơi tôi đi cắt tóc chẳng hạn.”

“Để anh đoán thêm lần nữa nhé. Tự nhiên anh ta không còn hòa nhã nữa phải không?”

“Anh ta đã rất tức giận khi tôi muốn đi đến một nơi khác. Anh ta đã lấy chìa khóa xe của tôi. Đó là lần đầu tiên tôi trở nên giận dữ như vậy. Cho đến lúc đó, tôi toàn xin lỗi, bởi vì anh ta đã quá dịu dàng và yêu thương tôi. Trước đó tôi không bao giờ thách thức anh ta, nhưng khi anh ta lấy chìa khóa khỏi ví tôi, tôi đã mất bình tĩnh và hét vào mặt anh ta. Anh ta đã đánh tôi ngã,” cô nói một cách ngắn gọn.

Quinlan thả lỏng bàn chân, sự giận dữ nguyên thủy đang chạy dọc người anh một cách mạnh mẽ khiến anh không thể ngồi đó lâu hơn được nữa. Cố gắng một cách chết tiệt mới khiến anh trông như vẫn đang thư giãn. Anh sải bước vào hành lang như một con hổ, tràn trề và như thỏ nguyên thủy, các cơ bắp mạnh mẽ trong cơ thể anh gặp lại với từng cử động của bản thân.

Elizabeth tiếp tục nói. Bây giờ khi cô đã có thể bắt đầu nói về chuyện này, cô muốn được nói hết tất cả. Thật nực cười khi làm sống lại chuyện này, nó lại không hề là một vết thương lòng như cô đã chờ đợi, không tệ như nó đã tái hiện lại trong trí nhớ và những cơn ác mộng của cô. Có thể vì đã có một người khác ở cùng cô khiến sự đau đớn giảm bớt, bởi vì trước đây cô luôn đau đớn vì nó khi ở một mình.

“Tôi đã trở thành tù nhân đúng nghĩa của anh ta. Bất cứ khi nào tôi thử đòi quyền lợi cho bản thân bằng nhiều cách là anh ta trừng phạt tôi. Không có lần trừng phạt nào giống nhau cả. Đa phần là anh ta sẽ tát tôi, hoặc thậm chí đánh tôi bằng roi, nhưng đôi khi anh ta chỉ la hét, và tôi

không bao giờ trông mong hơn thế. Nếu anh ta biết rằng la hét thay vì đánh tôi khiến mọi chuyện thậm chí còn tệ hơn, bởi vì sau đó đến lần tiếp theo tôi biết anh ta sẽ đánh tôi, và tôi đã cố gắng, ồ, tôi đã rất cố gắng, để không làm bất cứ việc gì dẫn đến trận trừng phạt tiếp theo. Nhưng tôi lúc nào cũng mắc lỗi. Tôi đã rất hoảng sợ bởi tôi luôn luôn mắc lỗi gì đó. Hoặc là anh ta tự tìm cho mình một lý do cho việc trừng phạt tôi.

“Nhìn lại mọi chuyện”, cô nói một cách chậm rãi, “thật khó mà có thể tin được tôi lại ngu ngốc đến như vậy. Sau một thời gian tôi nhận ra được anh ta đã làm gì và bắt đầu cố gắng chống lại, anh ta đã cô lập tôi, tẩy não tôi, khiến tôi cảm thấy bất lực. Tôi không có tiền, không có bạn, không có xe. Tôi cảm thấy hổ thẹn với bất kì ai biết chuyện gì đã xảy ra. Chuyện buồn nôn ở chỗ là anh ta có thể thuyết phục tôi rằng đó là lỗi của tôi. Tôi đã thử bỏ trốn một lần, nhưng anh ta đã trả tiền cho người gác cổng để gọi cho anh ta nếu tôi bỏ đi đâu, và anh ta tìm ra tôi chỉ sau nửa tiếng đồng hồ. Lần đó anh ta không đánh tôi. Anh ta chỉ cột tôi vào giường và bỏ đi. Sự chờ đợi khủng khiếp, không làm được gì, chờ đợi anh ta quay trở lại và trừng phạt tôi một cách tệ hại bằng cách đánh tôi hóa ra lại là một sự giải thoát, bởi vì nó có nghĩa là mọi chuyện kết thúc. Thay vào đó anh ta để tôi bị trói trong hai ngày, và tôi gần như trở nên cuồng loạn mỗi lần anh ta bước vào phòng.”

Quinlan ngừng bước. Anh đang đứng bất động, nhưng cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng tỏa ra từ anh.

“Anh ta khóa điện thoại nên tôi không thể gọi ra ngoài, hoặc thậm chí trả lời điện thoại,” cô nói. “Nhưng một ngày anh ta bịt mắt tôi. Tôi thậm chí không nhớ lý do tại sao. Không cần phải quyết định nhiều để rời bỏ anh ta. Sáng hôm sau khi nhìn vào gương, đột ngột mọi thứ sáng tỏ trong đầu tôi và tôi biết tôi phải tránh xa khỏi anh ta hoặc phải giết hắn. Tôi không thể sống như thế thêm một ngày nào nữa, một giờ nào nữa.”

“Anh sẽ chọn giết hắn ta,” Quinlan nói một cách bình tĩnh. “Bây giờ anh cũng có thể giết hắn.”

“Sau đó, tất cả mọi thứ đều rất dễ dàng,” cô thì thầm, phớt lờ anh. “Tôi chỉ thu dọn hành lý và bỏ đi. Người gác cổng nhìn thấy tôi và vội tới điện thoại... và rồi dừng lại. Ông ta nhìn vào mắt tôi và để điện thoại lại trên giá, rồi ông ta mở cửa cho tôi và hỏi tôi liệu ông ta có thể gọi một chiếc taxi cho tôi hay không. Khi tôi nói với ông ta rằng tôi không có tiền, ông ta đã rút ví ra và đưa cho tôi bốn mươi đôla.

“Tôi đã đến một trung tâm bảo trợ cho phụ nữ bị lạm dụng. Đó là việc khó khăn nhất, nhục nhã nhất mà tôi đã từng làm. Thật là lạ khi phụ nữ chính là những người cảm thấy xấu hổ,” cô nói một cách trầm ngâm. “Không bao giờ là những người đàn ông đã đánh họ, khủng bố họ. Đàn ông dường như nghĩ rằng đó là quyền của họ, hoặc là những người phụ nữ đáng phải chịu chuyện đó. Nhưng tôi hiểu những người phụ nữ cảm nhận thế nào, bởi vì tôi cũng là một trong số họ. Chuyện đó giống như đứng giữa đám đông và để mọi người thấy được bạn hoàn toàn ngu ngốc đến thế nào, bạn đã bị phán xét một cách tệ hại thế nào, lỗi lầm khủng khiếp nào mà bạn đã mắc phải. Những người phụ nữ tôi gặp ở đó rõ ràng không thể nhìn thấy ai trong mắt họ, và họ là nạn nhân của chuyện này!”

“Tôi đã ly hôn. Mọi chuyện thật đơn giản. Với những tấm ảnh được chụp lại tại trung tâm bảo trợ, tôi đã có bằng chứng cho việc bị lạm dụng, và Eric đã làm mọi cách để bảo vệ danh tiếng của bản thân. Ồ, anh ta cố gắng thuyết phục tôi quay lại, anh ta hứa hẹn đủ các kiểu, anh ta thề mọi thứ sẽ khác đi. Tôi thậm chí đã bị cám dỗ,” cô thừa nhận.

“Nhưng tôi không thể tin vào óc phán đoán của riêng tôi nữa, vì vậy điều an toàn nhất, điều duy nhất cần làm là tránh xa khỏi các mối quan hệ lãng mạn nói chung và Eric Landers nói riêng.”

Chúa ơi, bây giờ mọi thứ đã quá rõ ràng. Quinlan hầu như không thể thở được khi nhận thức được những sai lầm trong cách anh đối xử với cô. Không ngạc nhiên khi cô đẩy anh ra xa như vậy. Bởi vì anh muốn cô quá nhiều, anh đã thử chiếm đoạt, cố gắng nâng niu và bảo vệ cô. Đó là bản năng bình thường của đàn ông, nhưng không có gì có thể thích hợp hơn chuyện đó để khởi động hệ thống báo động bên trong của cô hơn nữa. Khi cô cần không gian cho riêng mình, anh đã quấy rầy cô, xác định rõ phải có cô khiến mọi chuyện rối tung lên. Thay vì ràng buộc cô vào anh, anh lại khiến cô bỏ chạy.

“Anh không giống Landers,” anh nói bằng giọng khàn khàn. “Anh sẽ không bao giờ hành hạ em, Elizabeth, anh thề.”

Cô im lặng, và anh có thể cảm nhận được nỗi buồn trong cô.

“Làm thế nào tôi có thể tin anh?” cuối cùng cô hỏi. “Làm thế nào để tôi có thể tin tưởng bản thân tôi? Sẽ ra sao nếu tôi cũng có quyết định sai lầm về anh? Anh là người đàn ông mạnh mẽ hơn kiểu người đàn ông Eric ao ước được trở thành nhiều, cả về ngoại hình lẫn tinh thần. Sẽ ra sao nếu anh cố gắng làm tổn thương tôi? Làm thế nào tôi có thể bảo vệ bản thân mình? Anh muốn chăm sóc tôi. Anh chấp nhận chuyện đó. Anh là người thích thống trị người khác và có nhiều bí mật. Chúa ơi, Quinlan, tôi yêu anh, nhưng anh làm tôi sợ muốn chết.”

Tim anh đập dữ dội trong lồng ngực sau khi nghe cô nói. Anh biết điều đó, nhưng đó là lần đầu tiên cô thực sự nói ra. Cô yêu anh! Đột nhiên anh cảm thấy sợ hãi, bởi vì anh không tìm thấy bất kì cách nào để anh có thể thuyết phục cô tin tưởng anh. Và đó chính là vấn đề: vấn đề về niềm tin. Cô đã đánh mất niềm tin vào khả năng của chính mình trong việc phán đoán tính cách của người khác.

Anh không biết phải làm sao; lần đầu tiên trong đời anh không có kế hoạch để hành động, không có những lựa chọn khả thi. Tất cả những gì anh có là bản năng, và anh sợ rằng nó đã sai, ít nhất là trong cách anh đối xử với Elizabeth. Anh chắc chắn là đã làm hỏng hết tất cả mọi việc. Anh thử nghĩ xem cuộc đời anh sẽ ra sao nếu thiếu cô, nếu anh không bao giờ có thể giữ cô lại lần nữa, và viễn cảnh ảm đạm đó khiến anh mất bình tĩnh. Thậm chí trong những tháng địa ngục qua, khi cô tránh xa anh hoàn toàn, thậm chí từ chối nói chuyện điện thoại với anh, anh cũng không có cảm giác như thế này, bởi vì anh vẫn nghĩ rằng cuối cùng anh cũng sẽ có được cô trở lại.

Anh phải có cô. Không phải người phụ nữ nào khác. Và anh muốn cô đúng như cô vốn dĩ: thanh lịch, gay gắt, độc lập, cực kì đam mê trên giường. Cuối cùng ngay ở đây, anh cũng khiến cô trở nên như vậy. Cô đã bốc cháy và trở nên nóng bỏng trong vòng tay anh.

Anh nghi ngờ rằng nếu anh yêu cầu một mối quan hệ, và nếu chỉ có thế, cô sẽ đồng ý. Còn suy nghĩ về một mối quan hệ pháp lý, ràng buộc sẽ khiến cô bỏ chạy. Cô đã bị tổn thương khi anh đề cập tới hôn nhân và trẻ con, cấu kính bởi vì anh không bao gồm cô trong đó khi bàn về kế hoạch, nhưng đó lại chính là điều khiến cô khiếp sợ. Cô đã cảm nhận được anh muốn cầu hôn rồi chẳng? Tìm ra tập tài liệu khiến cô tức giận, nhưng điều khiến cô bỏ chạy có lẽ là viễn cảnh rằng anh muốn có cô nhiều hơn chỉ là một mối quan hệ tình dục. Cô có thể xử lý được việc thân mật với anh; còn suy nghĩ về mối quan hệ hôn nhân với anh mới khiến cô gặp ác mộng.

Anh hắng giọng. Anh cảm thấy như bản thân đang bị mất mà đi bộ qua một bãi mìn, nhưng anh không thể chỉ đầu hàng.

“Anh có lý do cho việc không nói về bản thân,” anh ngập ngừng.

Cô trả lời một cách mỉa mai, “Tôi chắc chắn rằng anh có.”

Anh dừng lại, nhún vai một cách bất lực. Không có gì anh có thể nói với cô mà không nghe có vẻ như một lời nói dối một sự xúc phạm. Được rồi, đành phải có một cái kết chết tiệt ở đây.

“Anh yêu em.”

Những từ này khiến anh sửng sốt. Anh đã thừa nhận sự thật này với bản thân vài tháng trước đây, không lâu sau khi gặp cô, nhưng trên thực tế, đã quá lâu kể từ khi anh nói to những từ khiến anh giật mình này. Ô, đầu tiên anh đã nói những từ này trong đám cưới của anh. Nó đã khá dễ dàng và được chờ đợi. Còn bây giờ anh nhận ra vì sao những từ này lại khá dễ dàng lúc đó bởi vì nó không có ý nghĩa với anh. Với một thứ gì đó thực sự quan trọng, thật sự rất khó để nói ra.

Elizabeth gật đầu. Trời tối đến mức anh chỉ có thể nhìn thấy cử động của cô, còn vẻ mặt thì không.

“Tôi tin rằng anh yêu tôi,” cô trả lời. “Nhưng anh vẫn không thể tin tôi bằng cả mạng sống của anh.”

“Nếu tôi cần một người nào đó để bảo vệ mình khỏi nguy hiểm thật sự, tôi không thể nghĩ ra ai khác mà tôi sẽ tin tưởng hơn anh. Nhưng những lần khác, ngày qua ngày đến hết cả cuộc đời thì sao, tôi rất sợ việc một ai đó ở gần tôi đủ để có thể ảnh hưởng đến tôi một lần nữa như vậy.”

Quinlan tìm cách tránh né. “Chúng ta vẫn có thể tiếp tục gặp nhau chứ,” anh đề nghị một cách thận trọng. “Anh biết là anh đã tiến tới quá nhanh. Anh sẽ chậm lại. Anh sẽ không gây áp lực buộc em phải cam kết gì nữa đâu.”

“Điều đó sẽ không công bằng với anh. Anh muốn có một đám cưới mà.”

“Anh muốn em,” anh nói một cách thẳng thừng. “Có hay không có những cái bẫy ràng buộc hợp pháp cũng như vậy. Chúng ta thật tuyệt vời trên giường, và chúng ta thích thú với sự bầu bạn của nhau. Chúng ta đã rất vui vẻ khi ở cùng nhau. Nếu đó là tất cả những điều khiến em cảm thấy e ngại với anh, chúng ta có thể làm điều đó mà không cần cưới xin gì cả.”

“Anh muốn có một mối quan hệ tình cảm sao?” cô hỏi, cần phải ghim anh vào chính xác ý anh muốn nói.

“Khốn kiếp, không. Anh muốn tất cả mọi thứ. Nhẫn, những đứa trẻ, tất cả những thứ đó. Nhưng nếu như một mối quan hệ tình cảm là tất cả những thứ mà anh có thể có, anh sẽ giữ lấy nó. Ý em thế nào đây?”

Cô im lặng rất lâu, suy nghĩ lại điều đó. Cuối cùng cô thở dài và nói, “Tôi nghĩ tôi sẽ là một kẻ ngốc khi quyết định bất kì việc gì bây giờ. Đây không phải là việc bình thường. Tôi sẽ quyết định chuyện này khi có điện trở lại và cuộc sống của chúng ta quay lại bình thường.”

Quinlan luôn có sở trường giảm bớt thiệt hại của bản thân. Anh tiến một bước về phía cô.

“Nhưng anh vẫn có đêm nay,” anh thấp giọng. “Và anh không có ý định để nó lãng phí một phút nào đâu.”

Chương 8

Việc làm tình của họ diễn ra liên tục như để bù lại những đêm thiếu vắng nhau, và lúc này thậm chí nó còn mãnh liệt hơn rất nhiều. Quinlan đã làm tình với cô cho tới khi cô thực sự phải thét lên vì khoái cảm, và rồi lại cuốn cô vào miền khoái lạc. Bóng tối bao bọc xung quanh họ giống như một cái kén nóng nực, thời gian như ngừng trôi và khiến cho mọi thứ như dừng lại.

Mỗi giờ qua đi tưởng như dài vô tận, không có chiếc đồng hồ nào cũng như những đồ vật khác thuộc về nền văn minh của con người để ghi dấu lại việc họ đã ở đây hàng tiếng đồng hồ. Đường phố bên ngoài cũng chỉ còn lại đêm tối và gần như là vắng vẻ; anh không bật lại chiếc đài, bởi anh không muốn thế giới bên ngoài ảnh hưởng đến cả anh lẫn cô.

Ở đây quá nóng để ngủ, mặc dù cái trần nhà cao ráo ở tiền sảnh đã mang hơi nóng đi bớt. Họ nằm trên những chiếc nệm và cùng trò chuyện, âm thanh từ giọng nói của họ không hơn gì những tiếng rì rầm trong cái nóng oi bức.

Đôi bàn tay to lớn của Quinlan chẳng bao giờ rời khỏi cơ thể trần truồng của cô, và Elizabeth thầm nghĩ đây thật là một đêm diệu kỳ. Cô trở nên buồn ngủ, nhưng tất cả cơn buồn ngủ đã bay mất tiêu khi anh quay về phía cô trong đêm tối nóng nực và mù mịt, nhấn chìm cô bởi thân thể anh, đôi tay chai sần của anh rà soát, tìm kiếm cho tới khi cô trở nên quẫn quại trên những chiếc nệm.

Việc làm tình của anh thật khiêu gợi và đắm say bao bọc lấy cô giống như đêm tối. Trong bóng tối cô dường như không còn kìm chế được mình. Cô không chỉ để anh làm những việc mà anh muốn làm với cô, mà cô còn đắm chìm trong nó. Không có chỗ nào ở trên cơ thể cô mà không được anh khám phá.

Ánh sáng ban ngày được mang lại bởi ánh mặt trời và nhiệt độ đang tăng dần, nhưng nguồn điện vẫn chưa trở lại. Mặc dù cô biết khó có thể nhận biết điều đó qua những chiếc cửa sổ được làm bằng kính, nhưng cô vẫn cảm thấy vui mừng vì họ có thể có được một nơi nghỉ ngơi thoải mái và ấm cúng cho mình.

Họ cùng nhau ăn uống, và Elizabeth yêu cầu được lau rửa lần nữa trong cái nóng âm ỉ ở phòng nghỉ, dù cô biết không dễ dàng để lau rửa sạch khi mà Quinlan đang chờ đợi cô một cách thiếu kiên nhẫn ở bên ngoài. Đâu phải đàn ông thì không biết mệt mỏi chứ?

Đột nhiên, cô nghe thấy những giọng nói khác nhau và cô đông cứng người lại vì hoảng sợ với suy nghĩ có thể bị bắt gặp trong tình trạng đang trần truồng tại phòng nghỉ. Có phải nguồn điện đã quay trở lại? Không thể, vì trong phòng tắm vẫn tối om. Hay là người bảo vệ đã cắt điện ở đây trước khi anh ta rời đi từ ngày hôm trước? Cô thậm chí đã không nghĩ tới việc kiểm tra công tắc.

Rồi cô nghe thấy tiếng gọi quen thuộc và cảm thấy thư giãn. Ồ, tất nhiên đó là âm thanh phát ra từ chiếc đài. Một chút bức dọc, với sự sợ hãi của bản thân và cả với anh bởi anh là nguyên nhân đã gây ra việc đó, cô sải chân ra khỏi phòng nghỉ. Cô lớn tiếng, “Em đã gần như là đứng tim vì em nghĩ rằng có ai đó đang đến và em sẽ bị bắt gặp ở trong phòng nghỉ”.

Quinlan cười toe toét. “Vậy anh thì sao? Anh cũng trần truồng giống như em vậy.”

Anh vẫn nằm uể oải ở trên những chiếc nệm, nhưng không hiểu sao anh trông có vẻ thoải mái như đang ở trong chính ngôi nhà của mình. Cô nhìn xuống cơ thể mình và cười.

“Em không thể tin điều này lại đang diễn ra.”

Anh bắt đầu nói, “Đó là điều anh sẽ kể với con cháu của mình”, nhưng những lời đó lại dội vào cô. Cô không muốn nghe về nó, và anh cũng đã hứa là sẽ không hối thúc cô. Anh xòe tay mình về phía cô, và cô nằm xuống chỗ những chiếc nệm cùng với anh, đắm chìm trong vòng tay anh.

“Có gì mới trên bản tin không?”, cô hỏi.

“Một đêm tương đối yên tĩnh tại Dallas, mặc dù thi thoảng có một vài vụ cướp bóc. Điều này cũng diễn ra ở các nơi khác. Nó chỉ quá nóng để hăng hái làm một việc gì đó.”

“Ồ, có thật vậy không?” cô hỏi, đưa mắt nhìn anh một cách đầy ngụ ý.

Anh cười và khéo léo ôm trọn lấy thân hình cô, rồi leo lên mình cô với một sự gấp rút để cho thấy anh sẽ lại làm cái việc mà anh đã làm rất nhiều lần vào đêm nay.

“Còn bản tin thì sao?”, cô nhắc.

Anh rúc vào cổ cô, hít thở cái hương thơm ngọt ngào nữ tính tỏa ra từ cô.

“Ồ, bản tin có cho hay rằng, nhân viên an ninh quốc gia đã được huy động từ Texas tới bờ biển phía Đông. Đã có những cuộc bạo loạn ở Miami, nhưng giờ đây chúng đang ở trong vòng kiểm soát.”

“Em nghĩ anh đang muốn nói những việc đó có liên quan tới tình trạng yên tĩnh này?”

“Đó là sự tĩnh lặng. Với tình trạng mất điện trên khắp một phần tư đất nước, việc đó gây ra tình trạng yên tĩnh đến không ngờ.”

Anh không muốn nói về sự mất điện tạm thời. Việc có ElizaBeth trần truồng bên dưới anh khiến đầu óc anh trở nên minh mẫn hơn cả việc dùng loại rượu whiskey mạnh nhất. Anh hôn cô, thưởng thức cái hương vị từ miệng cô đem lại, thậm chí ngay cả khi anh đang trong quá trình thâm nhập và lưỡi anh trượt nhẹ vào trong nó chỉ trong chốc lát. Anh cảm thấy niềm khoái cảm do sự khít khao từ những cơ bắp ở trong cô đem lại khi cô điều chỉnh để cho vừa vặn với anh, cũng như cái cách mà những ngón tay cô bấm sâu vào đôi vai anh khi cô cố uốn cong mình để tới gần anh hơn. Những xúc cảm anh dành cho cô đang nhấn chìm anh, và anh nhận thấy mình đang cầu mong sao cho nguồn điện đừng bao giờ quay trở lại. Sau đó, cô ngáp dài và nép mình vào vai anh.

“Vậy các phát thanh viên trên đài có cho hay những quan chức của ngành điện nghĩ rằng khi nào thì nguồn điện sẽ quay trở lại không?”

“Có lẽ là chiều nay”, anh nói.

Quá sớm chẳng? Cô cảm thấy có chút không vui, như thể cô đang được hứa hẹn về một kỳ nghỉ dài và bây giờ thì nó bị rút ngắn lại. Nhưng với những người khác thì đây không phải một kỳ nghỉ, đó là một cuộc khủng hoảng. Điện có thể có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt đối với một người bệnh đang ở giữa sự sống và cái chết. Nếu cả hai người họ có nhiều thì giờ hơn nữa, thì cô muốn họ có được khoảng thời gian tươi đẹp nhất.

Dường như anh cũng muốn điều đó. Ngoại trừ việc họ liên tục phải uống nước, thì anh luôn giữ cô lại trong vòng tay êm ái của mình. Thậm chí khi anh thực sự thấm mệt và thôi không làm tình với cô, anh vẫn tiếp tục rúc mình vào thân thể cô.

Elizabeth đã quá mệt để suy nghĩ; tất cả những gì cô có thể làm là cảm nhận. Quinlan đã hoàn toàn chi phối mọi cảm giác của cô đến nỗi cô cảm thấy lo sợ, nếu cô không trông thấy vẻ đam mê trong đôi mắt anh, điều mà cô biết rằng nó cũng đang hiện hữu ở cô. Đó không đơn giản là cái việc mà anh đang làm cùng cô, nó còn là cái gì đó mà họ đang chia sẻ cùng nhau. Họ lơ mơ ngủ, hai cơ thể đầy mồ hôi quấn chặt lấy nhau dù cái nóng vẫn bao quanh họ.

Làn không khí mát mẻ tràn qua làn da cô và khiến cô giật mình tỉnh giấc. Quinlan ngồi dậy.

“Nguồn điện đã quay trở lại,” anh nói, nheo mắt nhìn những chiếc bóng đèn phía trên đầu mình đang chiếu sáng sau hàng giờ liền tăm tối. Anh nhìn vào chiếc đồng hồ của mình.

“Bây giờ là mười một giờ.”

“Còn quá sớm,” Elizabeth gắt gỏng nói. “Họ đã nói điện sẽ trở lại vào chiều nay.”

“Cũng có thể họ đã dự trù thêm thời gian trong trường hợp có gì đó sai lệch”.

Vẫn còn cảm thấy khó tin trước sự hiện hữu của ánh sáng đèn điện, Elizabeth vói tới chỗ áo quần của mình. Cô nghĩ tới việc mặc lại đôi vớ dài vớ về chán ghét và liền vo chúng lại, sau đó ném chúng vào thùng rác.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” cô hỏi, hất mái tóc mình ra phía sau.

Quinlan cài lại khóa quần của mình và nói. “Bây giờ chúng ta trở về nhà.”

“Bằng cách nào? Chúng ta gọi cho dịch vụ bảo vệ sao?”

“Ồ, đúng ra anh sẽ gọi cho họ. Nhưng để một lát nữa đã. Anh có vài điều muốn nói. Bây giờ khi mà nguồn điện đã hoạt động trở lại, anh có thể đưa chúng ta ra khỏi đây.”

Trong khi anh truy cập vào hệ thống an ninh, Elizabeth vội vàng sắp xếp lại đồ nội thất, kéo chúng về lại chỗ cũ và trả những chiếc nệm về vị trí ban đầu. Cô ứng hồng khuôn mặt vì xấu hổ khi nghĩ tới việc có thể một ai đó sẽ phát hiện ra việc yêu đương của họ đã diễn ra ngay tại giữa tiền sảnh này. Cô không biết liệu cô có thể lại bước vào tòa nhà này mà không cảm thấy có chút xấu hổ.

Quinlan đã không đếm xỉa tới sự an toàn khi anh dùng tay không để can thiệp vào hệ thống nhằm cho phép anh có thể mở cánh cửa bên cạnh.

“Đi thôi,” anh nói, và nắm lấy tay của Elizabeth.

Cô gần như không có cả thời gian để nhặt lấy chiếc ví của mình trước khi anh kéo cô ra khỏi đây. Cô chớp mắt liên tục dưới ánh nắng chói chang của mặt trời. Sức nóng bốc lên từ mặt đường nhựa.

“Chúng ta không thể rời khỏi khi mà tòa nhà này không được khóa lại”, cô phản đối.

“Anh không cần phải làm điều đó. Vì tòa nhà đã tự khóa lại ngay khi cửa đóng.”

Nắm lấy cánh tay cô, anh dẫn cô tới góc phố ngang qua một con đường tới chỗ bãi đậu xe. Trước khi cô có thể phản ứng lại, anh đã nhanh chóng đẩy cô vào trong xe của mình.

“Em có xe của mình mà!”. Cô nóng nảy nói

“Anh biết. Đừng lo lắng, nó sẽ không đi tới bất cứ đâu. Nhưng chúng ta không biết rằng nguồn điện đã hoạt động lại trên khắp thành phố chưa, và chúng ta cũng không biết em sẽ gặp phải tình huống gì ở nhà mình. Cho tới khi anh biết em được an toàn, anh sẽ giữ em ở lại bên anh.”

Đó thật là một kiểu hành động cao tay mà trước đây luôn khiến cô không dễ gì mà từ chối, nhưng bây giờ nó không còn tác động tới cô. Cũng có thể cô chấp nhận đề nghị của anh bởi cô đã quá buồn ngủ. Mà cũng có thể bởi vì anh đã đúng. Dù lí do gì chẳng nữa, cô để mình thư giãn ở trên ghế xe và khép mắt lại.

Anh đã phải đi đường vòng để tới được căn hộ của cô, nhưng điều đáng ngạc nhiên là đèn giao thông vẫn hoạt động, và nó không kéo dài lâu, thậm chí không được lâu như bình thường. Cô đã không phản đối khi anh đi vào trong nhà cùng cô. Ở đây cũng có điện, chiếc điều hòa đã phải hoạt động hết công suất để chống lại cái nóng.

“Chúng ta hãy cùng vào trong để tắm táp” Quinlan đề nghị.

Cô chớp mắt nhìn anh. “Cái gì cơ?”

Anh bế cô lên và đi về phía phòng ngủ của cô.

“Hãy cùng tắm rửa. Chúng ta sẽ cùng tận hưởng cảm giác mát mẻ. Cả hai chúng ta đều có vẻ ổn, nhưng việc này sẽ khiến chúng ta cảm thấy khá hơn. Hãy tin ở anh, chúng ta cần tắm táp một chút.”

Sự thỏa thuận của họ chỉ diễn ra trong một đêm, nhưng kể từ lúc đó nó đã kéo dài cho tới giờ, cô cho rằng điều đó sẽ ít gây tổn thương về sau. Cô cho phép anh cởi quần áo của cô và cũng không lấy làm ngạc nhiên khi anh cũng cởi quần áo của mình và đi vào cùng cô. Những tia nước từ vòi hoa sen đủ lạnh để đem lại cảm giác mát mẻ, và nó thật là tuyệt.

Cô xoay tròn để nước có thể phủ hết người mình rồi nghiêng đầu để làn nước có thể gột rửa mồ hôi còn vương trên tóc.

“Em cảm thấy tốt chứ?”, anh thì thầm, dùng tay mình xoa nhẹ lên khắp thân thể cô. Cô có cảm tưởng rằng anh đang tắm cho cô, trừ việc anh không hề dùng tới xà phòng.

“Mmm.” Anh cúi đầu xuống và Elizabeth nâng mình dậy. Giá như cô có thể ở lại theo cách này để hôn anh và được anh hôn, cô nghĩ. Cánh tay to khỏe của anh ôm lấy quanh người cô. Cô nhận thấy anh đang ở rất gần, và tất cả sự lo âu của cô đều được gác sang một bên.

Việc tắm mát đang đem lại sự sảng khoái hơn bất kỳ phương thức nào khác. Đột nhiên anh nhắc bổng cô lên và để cô dựa vào tường, và cô thở hổn hển khi anh đi sâu vào trong cô. Không chút chần chừ ở lần này, anh đẩy vào trong cô một cách mãnh liệt, hoang dã như thể trước đó anh chưa từng làm tình với cô, cũng như chưa hề có những lần làm tình khác ở trên nền nhà của tiền sảnh.

Sau đó họ đi tới giường ngủ. Cô cố giữ mình thức trong khi anh sấy khô tóc cho cô, rồi bế cô tới giường ngủ và đặt cô lên chiếc khăn trải giường mát mẻ, êm mượt. Cô thở đều đặn, thả lỏng cơ thể trong sự thư giãn, và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không hề hay biết anh cũng chui vào giường nằm cạnh cô.

Tuy nhiên, cô cũng không mấy ngạc nhiên khi cô thức dậy vào buổi chiều và thấy anh ở bên. Một cách lười biếng, cô đưa mắt ngắm nhìn sự lồi cuồn toát lên từ những nét rắn rỏi ở anh. Anh cần phải cạo râu, bộ râu đen khiến vùng da ở cằm anh trở nên sẫm màu. Mái tóc anh rối bù, và mí mắt anh khép chặt trông thanh khiết như một đứa trẻ đang say ngủ.

Thật kỳ cục là cô đã không bao giờ nghĩ rằng Quinlan sẽ có dáng vẻ này dù trong trường hợp nào đi nữa, cũng như cô chẳng bao giờ liên tưởng tới dáng vẻ dịu dàng của anh. Vừa rồi anh cũng đã cư xử dịu dàng với cô, thậm chí ngay cả trong việc anh âu yếm cô. Nó không giống sự dịu dàng được biểu lộ ở Eric; Eric là một người dịu dàng, bây giờ cô mới nhận ra điều đó, bởi anh ta không muốn có bất kỳ phản ứng đam mê nào từ cô.

Anh ta muốn cô chỉ giống như một con búp bê, khoác lên mình những bộ quần áo và có những cử chỉ điệu bộ giống như ý muốn của riêng anh ta. Mặc khác, Quinlan không dấu giếm vẻ say mê của mình khi cô chứng tỏ bản thân.

Cơ thể của cô run rẩy với sự gần gũi của anh. Vẫn còn lơ mơ ngủ, cô xích lại gần anh. Mắt anh mở ra ngay lập tức, và anh ôm lấy cô.

“Có gì không ổn sao?”

“Nhiều lắm”, cô nói, trượt lên phía trên người anh và ngay lập tức cảm thấy sự căng cứng giữa hai chân anh. “Đó là điều tối thiểu nhất-” Cô dừng lại và nhìn vào chiếc đồng hồ, và nhận ra nó đang chạy sai vì chưa được lấy lại giờ kể từ lúc có điện. “Đã quá lâu kể từ khi em làm việc này,” Cô với tới cái vật ở giữa hai chân anh, và anh cố gắng để hít thở, anh cong lưng đáp lại khi cô chạm vào chỗ đó của anh.

“Lạy Chúa, con thật tội lỗi” anh xin lỗi nồng nhiệt, và chuyển thành tiếng rên khê khi cô di chuyển ở trên anh. Đây là cái cách mà anh luôn biết rằng Elizabet có thể làm cơ thể anh nóng lên với niềm đam mê cũng như sự kích thích nhục dục. Cô làm cho anh choáng váng vì khoái cảm.

Đôi mắt cô đầy nhục cảm, đôi môi cô căng mọng và sưng lên bởi những nụ hôn của anh, mái tóc đen của cô đổ dài xuống hai vai. Anh trông thấy biểu cảm của cô gắn liền với sự đam mê khi cô di chuyển lên xuống ở trên anh một cách chậm rãi, mắt cô như đang khép lại thậm chí còn nhiều hơn.

“Chỉ bấy nhiêu đó thôi,” cô thì thầm, “đã khiến em đang gần lên tới đỉnh”.

Anh nhóm dậy và bám vào tấm ván đầu giường, những bắp tay mạnh mẽ của anh nổi lên khi hai bàn tay anh nắm lại quanh những chấn song bằng đồng của chiếc giường.

“Anh phải cầu xin và nài nỉ thế nào để em dừng lại?”

“Sẽ không có chuyện dừng lại như anh nói,” cô cam đoan với anh, và bản thân cô thở gấp bởi chính những chuyển động của cô đã đem lại hết cơn khoái cảm này đến cơn khoái cảm khác.

“Thật tuyệt vì điều đó”. Quinlan nhóm dậy, gần như đang đẩy cô nằm xuống giường. “Tiếp theo anh sẽ không đột ngột nói tới điều gì đó khiến em từ bỏ việc mà chúng ta đang làm.”

Anh đã làm như điều anh nói. Khi cô mệt lả, kiệt sức, nằm trên ngực anh, cả hai người họ đều cảm thấy tê liệt vì khoái cảm. Anh luồn tay mình vào mái tóc rối của cô và ôm lấy cô thật chặt. Cô hít hà cái sức nóng thơm mùi xạ hương từ làn da anh, cùng với những chuyển động nhỏ để cọ xát má cô với lớp lông xoăn màu vàng ở ngực anh. Cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập rộn ràng dưới tai mình, và nhịp đập mạnh mẽ của nó đang mang lại cho cô cảm giác yên bình. Họ lại chìm vào giấc ngủ, và thức dậy vào buổi chiều khi mặt trời đang lặn trong ánh tà dương đỏ vàng, để rồi cùng chậm rãi làm tình thêm lần nữa.

Anh đứng dậy bật chiếc tivi được cô để trên chiếc tủ, sau đó quay trở lại giường để ôm lấy cô

trong khi họ cùng xem bản tin, đúng điều đã dự đoán tất cả do là sự cố mất điện tạm thời. Elizabeth cảm thấy có chút sững sốt, như thể cuộc khủng hoảng trên toàn quốc đã vượt xa những gì cô biết về nó, thậm chí cô đã nghĩ rằng mình cũng bị cuốn theo nó. Một cách sâu sắc, cô biết điều cô đã trải qua còn hơn thế. Có lẽ đó là lý do khiến cô cảm thấy mình không nắm bắt được những điều diễn ra trong thực tế. Cô đã không dành mỗi quan tâm của mình trong suốt hai tư giờ qua cho sự cố mất điện, cô tập trung sự chú ý của mình vào Quinlan.

Đây là một sự cố mất điện lớn, giống như phát thanh viên ở Dallas đã gọi, đã làm gián đoạn việc cung cấp điện trên tất cả những nơi nằm trên vành đai mặt trời. Cái nóng lên đến đỉnh điểm kết hợp cùng tia bức xạ mặt trời khiến cho các mạng lưới điện phải hoạt động liên tục dẫn đến quá tải. Elizabeth cũng cảm thấy như thể toàn bộ con người cô cũng đang bị tàn phá một cách nghiêm trọng bởi việc làm tình mãnh liệt của Quinlan.

Anh đã qua đêm cùng cô. Anh làm điều đó vì anh thấy mình được phép và cũng vì cô đã không ngăn anh làm vậy. Cô biết rằng cô không thể cố trì hoãn mãi, nhưng cô muốn dùng thời gian này để ở bên anh. Việc nói cho anh biết về Eric đã thay đổi nhìn nhận lúc đầu của Quinlan nhiều hơn cô tưởng.

Khi trời sáng, cả hai người họ đều biết rằng khoảng thời gian vừa qua đã kết thúc. Thực tế không cho phép mọi chuyện đã diễn ra tại đây kéo dài hơn nữa.

“Lúc này đang có gì diễn ra vậy?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ khi cô đang nhâm nhi cốc cà phê của mình. Hôm nay là thứ Bảy, mọi người đều không phải đi làm, dù vậy Quinlan cũng đã gọi điện để nói chuyện với hai trong số những nhân viên của mình ngay khi anh rời khỏi giường. Cô biết tất cả những điều cô phải nói lúc này chỉ gói gọn trong một câu, “Hãy ở lại với em”, và họ sẽ dành hai ngày cuối tuần để ở trên giường cùng nhau. Điều đó thật tuyệt vời, nhưng đến thứ hai thì sẽ khó khăn hơn rất nhiều để níu giữ.

“Em không thấy tình hình có gì thay đổi”, cuối cùng cô cũng thốt thành lời.

“Hãy mặc kệ nó, Elizabeth!” anh đứng dậy, cơ thể to lớn của anh cuộn lên với căng thẳng. “Em có thể thành thật nói rằng em không hề thích Landers?”

“Anh ấy rất nổi trội”, cô chỉ ra.

“Nhưng người em yêu là anh.”

“Vào lúc đó, em cũng đã biết rằng em yêu anh. Điều gì sẽ xảy ra nếu em lại sai lầm thêm lần nữa?” Đôi mắt cô mở lớn, thẳng thắn khi cô nhìn chằm chằm vào anh. “Không có cách nào để anh có thể biết rằng thật tồi tệ biết bao khi em vẫn phải sống mà cố không màng đến nó. Em thà chết còn hơn là phải đối mặt với bất kỳ điều gì tương tự như thế một lần nữa. Em không biết mình có nên đặt cược vào anh. Em vẫn không hiểu hết về con người anh, không như cái cách mà anh biết về em. Anh quá kín đáo đến nỗi em không thể nói rõ anh thực sự là ai. Làm sao em có tin tưởng anh trong khi em không biết gì về anh?”

“Và em sẽ làm gì?” Anh hỏi bằng một giọng điệu khắc nghiệt. “Nếu em biết được tất cả mọi điều về anh?”

“Em cũng không biết nữa”, cô nói, sau đó họ nhìn nhau và phá tan bầu không khí căng thẳng trong tiếng cười khúc khích. “Có nhiều điều được chúng ta biết đến cùng những điều chưa từng được biết đến chỉ qua vài câu trò chuyện ngắn ngủi.”

“Ít nhất anh cũng biết điều gì là có ý nghĩa với chúng ta”, anh nói, và cô cũng cùng nói; rồi họ cùng cười. Khi anh trở nên nghiêm chỉnh và đứng đắn, anh tiến lại gần cô và luồn tay mình vào dưới mái tóc cô, rồi ôm lấy cổ cô.

“Hãy để anh làm một điều gì đó giống như một sự thử thách,” anh thúc giục. “Và cũng để thay đổi suy nghĩ của em.”

“Có phải điều này đồng nghĩa với việc nếu nó không có kết quả, anh sẽ ngừng, thôi không cố gắng tiếp?” cô nhìn mặt hỏi, và khẽ cười trước biểu hiện trên gương mặt anh. “Ồi, Tom, anh chẳng có vẻ gì là muốn từ bỏ cả.”

Anh nhún vai. “Anh chưa từng thêm muốn ai như cái cách anh muốn em,” anh nói, mỉm cười lại với vẻ nhún vai. “Nhưng ít nhất anh cũng muốn thỏa thuận một số việc. Em hãy bắt đầu lại với việc gọi anh là Tom.”

Anh mặc lại quần áo và hôn cô một cách mạnh bạo trước khi anh bắt đầu bước ra khỏi cửa. “Anh sẽ quay lại ngay khi anh có thể. Có thể không phải là ngày hôm nay. Nhưng có vài điều anh muốn cho em thấy trước khi em đưa ra quyết định cuối cùng.”

Elizabeth nghiêng người dựa vào cánh cửa sau khi cô đóng nó lại đằng sau anh. Quyết định cuối cùng? Cô không biết nên cười hay nên khóc. Với cô, quyết định đó đã được đưa ra từ sáu tháng trước. Vậy tại sao cô lại có cảm giác, nếu cô không cho anh câu trả lời anh muốn, thì từ bây giờ cô vẫn sẽ phải giải thích mọi chuyện của cô với anh về năm năm trước?

Chương 9

Chuông cửa reo ngay trước năm giờ sáng Chủ nhật. Elizabeth loạng choạng trượt khỏi giường, nhìn chăm chăm vào đồng hồ đầy hoang mang. Cuối cùng, cô xem xét lại mọi chuyện, nhưng chắc chắn có thứ gì nhầm lẫn. Ai lại dựa vào chuông cửa nhà cô lúc 4h:54' sáng chứ?

“Qinlan,” cô thì thầm, run rẩy di chuyển xuống hành lang ở cửa vào.

Cô nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, mặc dù cô thực sự không chắc lắm. Ngáp dài, cô tháo chốt dây xích, và mở khóa cửa.

“Không thể đợi vào giờ khác sao?” cô cúi kính hỏi, hướng về phía nhà bếp, chuẩn bị một bình cà phê. Nếu phải đối phó với anh vào giờ này, cô cần tỉnh táo hơn là bản thân lúc này.

“Không,” anh nói. “Anh chưa được ngủ, và anh muốn nhận được nó.”

Cô cũng đâu ngủ đủ; sau khi anh rời đi sáng hôm qua, cô đi thơ thẩn quanh căn hộ, cảm giác bồn chồn, không thể ngồi xuống kiên trì làm việc gì. Mất một thời gian lâu để suy nghĩ, cuối cùng cô nhận ra mình thật cô đơn. Anh đã ở với cô trong ba mươi sáu giờ, ôm ấp lấy cô trong lúc họ ngủ, làm tình, nói chuyện, tranh luận và cười vang. Sự cố cúp điện đã buộc họ ở trong một nhà kính đầy thân mật, đưa cô trở lại những cơn ác mộng cũ, và có thể đặt giới hạn cho chúng.

Chiếc giường dường như quá rộng, quá lạnh, quá trống trải. Lần đầu tiên cô bắt đầu đặt câu hỏi đúng hay không việc cô phá vỡ mối quan hệ với anh. Qinlan chắc chắn không phải là Eric Landers. Cô cảm thấy vô cùng an toàn và thương yêu đối với anh; ở mức độ nào đó, ít nhất, cô không cho rằng anh sẽ làm tổn thương cô.

Khía cạnh khác trong tính cách của anh khiến cô lo lắng nhất, là bí mật và sự cương quyết của anh luôn nằm trong tầm kiểm soát. Cô có đồng cảm với những điều được kiểm soát; sau tất cả, cô cũng có một chút cuồng tín với những chủ đề cá nhân. Vấn đề là cô đã phải chiến đấu cật lực để đưa bản thân mình trở lại, làm sao cô có thể mạo hiểm danh tính mình một lần nữa đây? Quinlan không hề nao núng cứ như thủy triều vậy; mọi tính cách ít cá nhân hơn đều vỡ vụn trước anh. Cô không biết chút gì về những quãng lớn của cuộc đời anh, thứ đã tạo nên con người anh. Chuyện gì xảy ra nếu anh giấu cô vài điều mà cô hoàn toàn không thể sống cùng? Chuyện gì nếu có một bóng tối ngự trị trong tâm hồn anh mà anh có thể kiểm soát cho tới khi là quá muộn để cô bảo vệ được bản thân mình?

Cô không bị ảo tưởng về hôn nhân. Ngay cả trong thời đại ngày nay, đàn ông có quyền tự chủ nhất định đối với vợ của anh ta. Mọi người không có khuynh hướng dính líu tới “những cuộc cãi vã” mang tính chất gia đình, thậm chí khi cuộc cãi vã đó có liên quan tới một người đàn ông đánh đập người vợ yếu đuối, bé nhỏ của anh ta. Một vài sở cảnh sát bắt đầu xem xét vấn đề này nghiêm túc hơn, nhưng họ đã ngập lún trong nào là tội phạm đường phố, ma túy hay chém giết nhau trên đường cao tốc, khách quan mà nói, cô có thể nhận thấy khuôn mặt bị sưng hay cánh tay bị gãy của một phụ nữ có vẻ không nguy kịch bằng khi cân nhắc so sánh với các vấn đề kia.

Và kết hôn là điều Quinlan muốn. Nếu cô bắt đầu lại một mối quan hệ với anh, anh có thể không đề cập đến nó trong một thời gian - nhiều nhất cô cho anh một tuần - nhưng anh sẽ không ngừng theo đuổi mục tiêu đó như anh từng làm với những thứ khác. Cô yêu anh quá nhiều mà biết rằng cuối cùng anh sẽ làm cô dần kiệt sức, đó là lý do lúc này, cô buộc phải thực hiện một quyết định cuối cùng. Và cô có thể làm nó bây giờ - nếu câu trả lời là không. Cô vẫn còn đủ sức để rời xa anh, vì lợi ích tốt nhất của chính cô. Nếu cô đợi, quyết tâm từng ngày sẽ

suy yếu, để rồi chỉ giải quyết được hơn một chút.

Anh im lặng trong khi cô di chuyển quanh phòng bếp, chuẩn bị máy pha cà phê và bật nó. Tiếng kêu ùng ục và tiếng rít lên lấp đầy không khí khi nước đun nóng; rồi đến tiếng kêu leng keng khe khẽ của nước sôi trong bình, mùi thơm ngon của cà phê tươi tràn ngập căn phòng.

“Nào, ngồi xuống,” anh lên tiếng, đặt chiếc cặp tài liệu lên bàn. Đó là lần đầu tiên cô chú ý đến nó.

Cô lắc đầu. “Nếu chuyện này đòi hỏi suy nghĩ, ít nhất đợi cho tới khi em có một cốc cà phê.”

Miệng anh cong lên. “Anh không biết nữa. Bằng cách nào đó, anh cho rằng anh sẽ có cơ hội thỏa thuận tốt hơn nếu não của em ở yên trạng thái trung hòa và em chỉ hành động theo bản năng của em thôi.”

“Ý anh là học môn.”

“Anh chẳng có gì chống lại một trong hai thứ này.” Anh xoa râu mình và thở dài mệt mỏi. “Nhưng anh cho rằng mình cũng có thể dùng một cốc cà phê.”

Cô thấy anh dành thời gian thay quần áo; anh đang mặc quần jean trông có vẻ đã mười năm rồi, và một cái áo sơ mi cốt tông màu trắng mềm mại. Đôi mắt anh hằn nhiều vết thâm quầng và đỏ ngầu vì thiếu ngủ, rõ ràng anh vẫn chưa cao râu kể từ buổi sáng trước khi sự cố cúp điện. Vết mờ tối của bộ râu rậm rạp khiến anh trông như một tên du côn; trên thực tế, anh giống hệt loại người mà anh đã thuê.

Khi cà phê ngừng nhỏ giọt, cô giót đầy hai cốc, đẩy một cốc tới trước mặt anh khi cô ngồi vào một chỗ cạnh bàn. Cẩn thận nhắm nháp từng ngụm nóng bỏng, cô tự hỏi mất bao lâu nó sẽ sưởi ấm máu trong cơ thể mình.

Anh mở cặp tài liệu, mang ra hai tập hồ sơ, một rất mỏng còn tập kia dày hơn một inch. Anh trượt tập mỏng về phía cô. “Được rồi, hãy đọc tập này trước.”

Cô mở ra, lông mày nhướn lên khi cô nhận ra về cơ bản nó giống tập hồ sơ anh có về mình, mặc dù thứ này là về bản thân anh. Chỉ có điều nó khá sơ sài. Nó nêu ra tên anh, ngày sinh, nơi sinh, số an sinh xã hội, mô tả cơ thể, trình độ giáo dục và nghề nghiệp hiện nay, cũng như vài nét chính cuộc hôn nhân ngắn ngủi của anh cách đây nhiều năm. Ngoại trừ những điều đó ra, dường như chẳng có gì tồn tại giữa những năm kể từ khi anh li dị cho đến lúc anh bắt đầu công việc bảo mật của mình.

“Anh lưu mình trong kho lạnh trong mười lăm năm à?” cuối cùng cô hỏi, đẩy mạnh tập hồ sơ về lại phía anh. “Em đánh giá cao việc làm, nhưng nếu điều này được cho là kể với em về anh thì nó thiếu một chút gì đó.”

Anh nhìn cô cảnh giác rồi toe toét cười. “Không nhiều người có thể xoay sở để chằm chọc vào lúc năm giờ sáng đâu.”

“Vào lúc năm giờ, đó là tất cả em có thể điều khiển.”

“Anh sẽ nhớ điều đó,” anh thì thầm, rồi trượt tập hồ sơ thứ hai dày hơn về phía cô. “Đây là những thông tin em sẽ không nhận được nếu điều tra anh.”

Mức độ quan tâm của cô ngay lập tức tăng vọt, cô lật mở tờ bìa. Những tài liệu trước mặt cô không phải bản chính, mà là một sự xáo trộn của các bản sao chụp và bản fax. Cô nhìn lên đầu

một trang và bắn sang anh ánh nhìn hoảng hốt. “Chính phủ ư?”

“Ban thân của anh cố gắng có được hồ sơ của anh và gửi nó cho anh. Không gì trong đó là sẽ tiết lộ bí mật quốc gia, nhưng thông tin được bảo mật vì lợi ích của anh. Anh có thể đột nhập vào máy tính, nhưng như thế có nghĩa là sớm đối mặt với án tù, vì thế phải mất thời gian để ghép nối tất cả với nhau.”

“Chính xác là thứ anh làm ư?” cô hỏi, không một chút chắc chắn về điều cô muốn biết. Sau khi quá thất vọng về sự thiếu cởi mở của anh, giờ đây cuộc đời anh đang phơi bày trước mặt cô, cô lại chẳng háo hức để biết chi tiết. Nếu anh bị bắn, hay gặp nguy hiểm vì chuyện này... có thể sẽ đẩy cô tới một loạt những cơn ác mộng khác.

“Không phải chuyện tầm phào Hollywood đâu,” anh đảm bảo với cô, cười nhản nhỏ.

“Em thất vọng đấy. Ý anh là anh không phải đặc vụ ngầm chứ?” Yên tâm là không giống thế.

“Nó là một khóa ở Hollywood. Trong công việc, nó gọi là một thám tử hiện trường. Và không, đó không phải việc anh làm. Anh thu thập thông tin, thiết lập hệ thống an ninh và giám sát, làm việc với lực lượng chống khủng bố. Đó không phải kiểu công việc mà em thảo luận với bạn thân trong quán bar sau giờ làm.”

“Em có thể hiểu được. Anh tạo thói quen không kể về bản thân và thứ mình làm.”

“Nó còn hơn chỉ là thói quen, nó có nghĩa là mạng sống con người. Anh vẫn không nói về nó vì anh biết người khác vẫn đang đảm trách nhiệm vụ. Thông tin là tài sản lớn nhất một chính phủ có thể có, và cũng nguy hiểm nhất.”

Cô vỗ nhẹ lên tập hồ sơ. “Vậy tại sao anh chỉ em biết về chuyện này?”

“Vì anh tin em,” anh nói đơn giản; rồi một điệu cười khác lan ra trên khuôn mặt anh. “Và bởi vì anh không nghĩ em tin anh nếu anh chỉ nói, ‘anh không thể kể về bản thân được, công việc liên quan đến chính phủ mà, suýt suýt.’ Em sẽ cười vào mặt anh. Nó là kiểu câu chuyện tào lao em nghe thấy trong quán bar độc thân, những chàng trai khéo léo cố gắng gây ấn tượng với mấy kẻ ngu ngốc. Mà em đâu phải một kẻ ngu ngốc.”

Sau khi lật vài trang và lướt lên chúng, cô nói, “Anh đúng. Em sẽ không tin vào chuyện này. Phần lớn mọi người không làm loại công việc này.”

Anh nhún vai. “Như anh đã nói, anh đã vào học ở Cal Tech, và anh rất giỏi trong lĩnh vực anh đã làm.”

“Đã làm á?” cô hỏi hoài nghi. “Nó là thứ anh vẫn làm mà. Chỉ là bây giờ anh làm nó cho bản thân thay vì cho chính phủ.” Một ý tưởng đánh vào cô. “Những người anh thuê. Họ là---?”

“Một vài trong số đó,” anh thú nhận.

“Giống gã xe máy?”

Anh cười lớn. “Giống gã xe máy. Chết tiệt, em nghĩ anh thuê bất kể ai giống thế mà không biết về bản thân anh ta ư? Anh ta thực sự là một đặc vụ đấy, một gã khốn thực thụ.”

“Họ đến với anh vì công việc khi mà anh đã rời bỏ sao?”

“Không, không giống thế. Anh đâu phải một nhà trọ nửa đường để thiêu rụi hết nhân viên của

chính phủ. Anh theo dõi mọi người, tiếp xúc với họ để xem xét nếu họ hứng thú làm việc với anh. Hầu hết trong số họ đều rất bình thường, chỉ là vấn đề di chuyển một công việc máy tính này sang công việc khác thôi.”

Cô đóng tập hồ sơ, đẩy nó xa khỏi mình. Quinlan nhìn cô đầy cảnh giác. “Em không đọc nó à?”

“Không. Em không cần biết từng chi tiết về mọi thứ anh từng làm. Một bản miêu tả chung ngắn gọn là đủ.”

Anh kéo dài một hơi thở sâu và ngồi trở lại. “Được thôi. Vậy là xong. Anh đã làm tất cả có thể. Anh không thể thuyết phục em, chứng minh cho em bằng bất cứ cách nào rằng, anh sẽ không bao giờ đối xử với em giống như Landers đã làm. Anh biết mình sẽ không, nhưng vấn đề là em phải tin điều đó. Elizabeth, em yêu, em sẽ lấy anh chứ?”

Cô không thể dừng được. Cô biết đó không phải là cách một người phụ nữ tin dùng để đáp lại một lời cầu hôn, nhưng vẻ kiên quyết quá đặc trưng của Tom Quinlan không thể ngăn cô khỏi tiếng cười trực bùng nổ. Cô có lẽ sẽ nghe câu hỏi đó mỗi ngày cho tới khi hoặc cô cho anh câu trả lời anh muốn hoặc phát điên lên vì áp lực. Thay vì khiến bản thân bị đè nặng, như đã từng trước đây, có một sự thoải mái nhất định khi biết rằng cô có thể phụ thuộc vào anh trong chừng mực đó. Nhìn thấy tập hồ sơ đó có ý nghĩa với cô nhiều hơn anh có thể nghĩ. Nó không chỉ là lấp đầy những khoảng trống trong cuộc đời anh, mà còn có nghĩa là anh tin tưởng cho cô biết về bản thân mình.

Cô tự chủ lấy lại bình tĩnh rồi nhìn chăm chú vào anh với vẻ nghiêm túc. Bằng cách nào đó, chuyện xảy ra trong lúc cúp điện đã làm giảm đi vòng kim kẹp mà Eric Landers đã chất lên cô, thậm chí sau rất nhiều năm. Trong suốt những giờ phút kéo dài của cái đêm nóng bỏng đó, cô buộc bản thân nhìn thẳng vào chuyện đã xảy ra, để đối phó với nó, và lần đầu tiên cô nhận ra rằng Eric vẫn giam giữ cô. Vì anh ta, cô đã lo sợ không để mình thực sự được sống. Cô vẫn còn sợ, nhưng đột nhiên, nỗi sợ đánh mất thứ mà cô có còn lớn hơn. Liệu có khả năng cô mất Quinlan không, cô nghĩ, nhìn anh trù mến xen chút hài hước. Nhưng, vâng, cô có thể mất anh, nếu cô không bắt đầu đánh giá cao giá trị những điều anh đang đề nghị cô. Đây là cơ hội một mất một còn.

Anh bắt đầu bồn chồn bên dưới cái nhìn im lặng của cô. Cô hít vào thật sâu. “Kết hôn ư? Không chung sống cùng nhau, xem nó diễn ra thế nào?”

“Không. Kết hôn. Lời thề danh dự và yêu thương. Cho tới lúc chết.”

Cô hơi cau mày với anh. Anh luôn vững như bàn thạch khi anh quyết tâm với chuyện gì. “Anh có thể đến sớm hơn anh nghĩ,” cô lẩm bẩm.

“Thế là xong, nếu em là người tóm cổ anh. Anh có một ý tưởng về cách thức em nên dùng đấy,” anh trả lời, và một ánh nhìn đầy ham muốn nhục dục mãnh liệt hiện trên khuôn mặt. Anh rung mình một chút, rồi trấn tĩnh bản thân, giơ tay phải lên. “Anh thề mình sẽ là một con mèo con thực sự. Một phụ nữ như em cần có khả năng.”

Cô đang uống một ngụm cà phê, những lời này của anh khiến cô bị sặc. Cô ho và thở khò khè, nhìn anh chăm chăm ngò vực. “Vậy tại sao anh không chỉ cho em tí gì?” cô la lên.

“Vì anh e đem lại cho em đủ khả năng đẩy anh rời xa,” anh nói. Anh trao cho cô nụ cười nửa miệng, công nhận điểm yếu của bản thân, rồi đưa tay ra với cô. “Em cũng sợ anh mà, bé yêu. Anh đã sợ chết khiếp rằng em sẽ quyết định tránh xa anh lâu hơn nữa.”

Cô khoanh tay, chăm chú nhìn anh, từ chối vòng tay dang rộng của anh. “Nếu anh nghĩ mình

kiểm được một cô nô lệ bé nhỏ, anh sẽ thất vọng đấy. Em sẽ không chạy theo sau anh, em không thích nấu nướng và em không chịu được quần áo bẩn vương vãi khắp nơi đâu.”

Một điệu cười nhảu nở lan rộng trên khuôn mặt anh khi cô nói, trông gần như là hoan hỉ, nhưng anh chỉ nói nhẹ nhàng, “Với một người đàn ông, anh khá là gọn gàng.”

“Chưa đủ tốt. Em đã nghe về phẩm chất đó.”

Anh thở dài. “Được rồi. Chúng ta sẽ viết nó vào bản cam kết hôn ước. Anh sẽ treo quần áo lên, dội sạch râu khỏi bồn rửa và đẩy nắp bệ toa lét lại. Anh sẽ thức dậy cùng lũ con---”

“Con ư?” cô hỏi tế nhị.

Anh nhướn lông mày. Cô kiềm chế một nụ cười. Lạy Chúa, thỏa thuận với anh thật hào hứng! “Vâng,” cô nói, dịu xuống. “Những đứa con. Nhưng không hơn hai đâu đấy.”

“Hai nghe ổn rồi. Thỏa thuận nhé?”

Cô giả bộ xem xét rồi lên tiếng, “Thỏa thuận,” và họ long trọng bắt tay nhau.

Quinlan thở dài hài lòng, kéo mạnh cô vào vòng tay mình, nghĩa là kéo cô ngang qua bàn, đánh bật cốc cà phê rơi xuống sàn. Quên đi vũng màu nâu đang lan rộng, anh giữ cô trong lòng, hôn cô cho tới khi đầu gối cô nhũn ra. Khi ngẩng đầu lên, một điệu cười toe toét xuất hiện trên mặt anh, anh nói, “Bằng cách này, anh luôn biết cách vượt qua chính bản thân mình.”

Cô đặt bàn tay lên chiếc cằm thô ráp của anh và hôn lại. “Em biết,” cô nói vẻ tự mãn.

Hơn một giờ sau, anh nhắc đầu khỏi gối, cau mày nhìn cô. “Không cách nào em có thể biết được đâu.”

“Không chắc chắn, nhưng em không tin.” Cô duỗi dài người, cảm giác lười biếng và đủ đầy. Toàn bộ cơ thể cô rộn ràng với hơi ấm nấn ná, dễ chịu

Anh thu cô lại gần và đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. “Sáu tháng,” anh lầm bầm. “Và phải cần đến một buổi cúp điện mới khiến em nói chuyện với anh.”

“Em cảm thấy thích cúp điện hơn đấy,” cô thì thầm. “Không có nó, em sẽ không bị buộc phải ở cùng anh quá nhiều thời gian.”

“Em đang nói rằng chúng ta sẽ không đi tới đâu nếu chuyện đó không xảy ra ư?”

“Em sẽ không cho anh cơ hội đến gần em đến thế,” cô nói, giọng cô rất khế mà chân thành. “Em không chơi trò chơi, Tom. Em sợ anh chết khiếp, để rồi lại đánh mất mình. Anh sẽ không bao giờ có cơ hội để thuyết phục em nếu không có sự cố cúp điện.”

“Vậy Chúa ban phước lành cho lưới điện quá tải,” anh thì thầm. “Nhưng anh sẽ phải có em, cách này hay cách khác.”

“Cách khác là bắt cóc, em không thể nghĩ bằng cách nào,” cô trả lời chua cay.

Anh bước đi không gây tiếng động, sự im lặng khiến cô ngẩng đầu, ném cho anh ánh nhìn giận dữ đáng ngờ. Anh cố gắng trông vô tội, rồi đành từ bỏ khi anh thấy cô không đồng ý.

“Đó là điều anh đã lên kế hoạch cho cuối tuần, nếu em từ chối đi ăn với anh tối thứ năm,” anh

thừa nhận với một chút ngượng ngùng.

“Ah-ha. Em cho rằng anh sẽ phục kích em chiều hôm đó.”

“Một người đàn ông phải làm gì đó khi người phụ nữ của anh ta không dành thời gian cho anh ta,” anh lẩm bẩm. “Anh không còn hy vọng mà.”

Cô nói, “Giờ là sáu rưỡi.”

Một chút bối rối nhanh chóng lướt qua mặt anh; rồi anh liếc nhìn đồng hồ, cười toét miệng. “Đúng thế,” anh nói hài lòng. Cô vừa mới dành thời gian cho anh - mà còn nhiều hơn nữa. Với một chuyển động uyển chuyển của cơ thể cường tráng, anh đổ nhào trở lại tấm ga giường nhăn nhúm và leo lên trên cô.

“Anh yêu em,” anh gầm gừ. “Và anh vẫn chưa nghe thấy câu trả lời ‘vâng’ mà mình đang chờ.”

“Em đồng ý. Chúng ta đã làm một thỏa thuận rồi.”

“Anh biết, nhưng anh cần truyền thống hơn thế một chút. Elizabeth Major, em sẽ lấy anh chứ?”

Cô ngáp ngừng một giây. Eric Landers đã mất quyền giữ cô như một nạn nhân. “Vâng, Tom Quinlan, em chắc chắn đồng ý.”

Anh cúi đầu xuống hôn cô. Khi anh ngẩng lên, cả hai đều thở khó nhọc, biết rằng vẫn còn một lúc nữa trước khi họ ra khỏi giường. Anh liếc qua đồng hồ. “Khoảng chín giờ,” anh thì thầm, “nhắc anh gọi vài cú điện thoại. Anh cần hủy bỏ kế hoạch bắt cóc.”

Cô cười vang, và tiếp tục cười cho đến khi cú đẩy mạnh mẽ của anh đi vào trong cơ thể cô biến tiếng cười thành một tiếng rên nho nhỏ của niềm vui sướng, anh không ngừng tập trung vào nhiệm vụ mang lại cho cả hai cảm xúc ngây ngất mãnh liệt, trạng thái mà họ chỉ tìm thấy khi ở bên nhau. Cô từng e sợ phần đó trong con người anh, nhưng giờ cô biết chính điều đó tạo nên anh, người đàn ông cô có thể trông mong vào trong phần đời còn lại của mình. Khi cô nín lấy bờ vai anh, một tiếng vang không rõ ràng của ý nghĩ thoáng quá tâm trí cô: “Chúa ban sự cố quá tải!”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>